virtual-project.eu

Toma ROMAN Jr. • Omul care aduce pipi

Eroscop Proză

Toma ROMAN Jr.

OMUL CARE ADUCE PIPI

POVEȘTILE EROTICE ALE UNUI JURNALIST ROMÂN

virtual project

3

3

TREI

EDITORI

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

Magdalena Mărculescu

COPERTA

Faber Studio (S. Olteanu, B. Hațeganu, D. Dumbrăvician)

ILUSTRAȚII (copertă și interior)

Cristian Topan

DIRECTOR PRODUCȚIE

Cristian Claudiu Coban

DTP

Marian Constantin

CORECTURĂ

Rodica Petcu

Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROMAN, TOMA

Omul care aduce pipi: poveștile erotice ale unui jurnalist român / Toma Roman. – București: Editura Trei, 2009

ISBN 978-973-707-334-1

821.135.1-32

Toma ROMAN Jr.

OMUL CARE ADUCE PIPI

POVEȘTILE EROTICE ALE UNUI
JURNALIST ROMÂN

Cand te-ai uitat ultima data in oglinda? Ne-am cunoscut acum trei ani si mi-ai produs o impresie execrabila. Erai beat ca un porc si te-ai dat la mine.
Roxana

Cat o sa-ti mai suportam aiurelile scarboase? Citesc si copiii ziarul asta!
Doina

Chiar le-ai avut pe toate astea de care zici sau ai o imaginație de brontozaur bolnav?
Dan

Ce ai facut cu chilotii mei negri, Tomita?
Alexutza

Forumiștii *Jurnalului Național* despre viața și opera lui Toma Roman Jr.

OMUL CARE ADUCE PIPI

Am cunoscut-o pur întâmplător, într-o cârciumă de doi bani din centru, pe Alexandra. Mințea mult, era înaltă și slabă, avea un nas mare (din care cauză i se spunea Pinocchio), dar era haioasă. Avea un accent ușor moldovenesc (era importată de la Botoșani) și stătea într-o mansardă de pe lângă Piața Rosetti. Între noi s-a produs un fel de apropiere spontană, după a treia sticlă de bere.

Alexandra era un politalent care se ocupa cu „de toate", dar nu îi ieșea nimic. Cu toate că terminase filozofie, avea pusee ciclice de actorie, pictură, grafică, fotografie de artă, sculptură, poezie, proză și dramaturgie. Tot aștepta ca lumea largă să-i recunoască genialitatea și, până atunci, făcea amor cu mine și cu cine mai pica în raza ei, destul de largă, de acțiune.

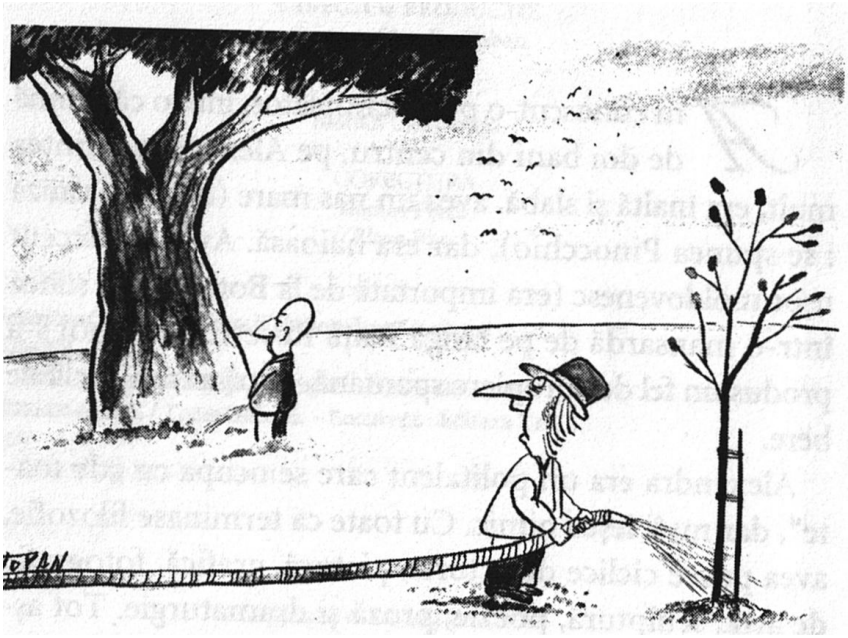

Prin mansarde

Avea prieteni și prietene la fel de zănatic-boemi ca și ea, care făceau parte dintr-un fel de masonerie-frăție a mansardelor. Acestea se lăsau moștenire, se împrumutau, se subînchiriau doar într-un cerc închis, în care nu pătrundeai decât dacă erai „ușor artist” și pileai puternic, de preferință vodcă ieftină. Mansarda amicei mele era un fel de „perlă a coroanei”, invidiată de toți ceilalți „vânători de poduri”. Era situată în buricul târgului, avea dimensiuni destul de mari și iarna era cald, blocul vechi în care era amplasată având o rețea de țevi funcțională. Toți amicii mă invidiau că fac amor în locația asta minunată, mai ceva decât Castelul Peleș. E adevărat, exista un inconvenient. Buda care ar fi trebuit să deservească peștera Alexandrei era stricată de mai mulți ani și niciunul dintre noi nu avea talent de instalator. Singurul loc amenajat cu colac și capac, unde puteai scăpa civilizat de surplusul de lichide, se afla cu două etaje mai jos, pe o scară de serviciu în spirală, greu de coborât.

Scufița Roșie

Fantezia sexuală a prietenei mele era debordantă. Înainte de fiecare felație cinstită sau număr cu acrobații se deghiza într-un personaj. Era ba ingenuă, ba curvă. Se transforma de la caz la caz în Scufița Roșie, Capra cu trei iezi, Desdemona, Maria Stuart, Daniela Buruiană-Aprodu, te miri cine. Nu prea mă entuziasma când se deghiza în bucătăreasă, fiindcă atunci chiar gătea ceva, și ea făcea de mâncare foarte prost. Trebuie

să recunosc faptul că îmi plăceau metamorfozele ei, mă excitau și m-am întrebat de multe ori de unde făcuse rost de atâtea bulendre câte trebuiau pentru toate rolurile care-i circulau prin cap. Aveam o viață sexuală de-a dreptul armonioasă și îmi cam slăbise auzul căci iubita mea gemea profund, cu accentul specific naționalității personajului pe care-l interpreta. Scotea sunete guturale, pe suedeză, atunci când se dădea drept Crăiasa Zăpezilor. Aveam și eu, și ea însă o mare problemă. Postcoital, ne era lene să mergem la veceul situat hăt-departe, pe scara în spirală. Parcă nu ne pria „țigara de după" la gândul unui drum atât de lung. Am hotărât, de comun acord, să facem o faptă reprobabilă.

Efectul de seră

Convenisem, după îndelungi deliberări și mustrări de conștiință, să urinăm pe fereastra destul de largă a mansardei. Eram la etajul opt, geamul nu dădea înspre stradă, așa că nu ne vedea nimeni. O țineam de mâini, să nu cadă, atunci când își scotea, grațios, curul pe geam. La mine era ceva mai simplu. Lipit de blocul Alexandrei era un bloc mai mic, tot vechi, cu patru etaje și acoperiș de tablă, vopsit în verde. Când ne ușuram, ce rezulta cădea pe acoperământul vecinilor. Care megieși aveau și ei o mansardă populată cu tineret studios. Printre locatarii de acolo se afla și Dani, un prieten de-al meu destul de anodin, care urma de ani mulți și fericiți (rămânea repetent pe motiv că nu-i intra în cap dogmatica ortodoxă și nu prea avea ureche muzicală) Facultatea de Teologie. Într-o bună dimineață, după ce Alexandra iar își interpretase rolurile, obosit, dar liniștit, mi-am strâns efectele personale (din greșeală am luat în buzunar și o pereche de chiloți negri de damă, pe care, crezând că-s batistă, i-am scos la redacție în văzul și râsul colegilor) și am plecat la muncă. Nu mergea liftul, așa că am ajuns jos horcăind, după un marș forțat de opt etaje, care mi s-au părut interminabile. Afară, am dat nas în nas cu teologul Dani, care, în ciuda soarelui și căldurii destul de mari, ducea pe braț un fel de parpalac impermeabil, verde-praz. Potențialul viitor popă (habar n-am dacă a ajuns între timp titular de parohie sau nu) s-a simțit dator să intre într-o conversație lejeră cu mine, mai ales că aveam drum comun până la Romană, de unde eu luam autobuzul spre Casa Scânteii. La un moment dat mi-a spus că vine apocalipsa, că se simte efectul de seră. A ținut un discurs religios-ecologic despre păcatele noastre toate și încălzirea globală datorată poluării. Mi-a exemplificat prin faptul că nu mai știe cum să se îmbrace și că e nevoit să umble cu haina

de ploaie la el. Cică, de multe ori, atunci când voia să iasă din casă, auzea pe tabla care-i era acoperiș picături de ploaie, care țineau destul de puțin, apoi se opreau. Am căzut nițel pe gânduri și mi-am dat seama că, de o vreme, eram pentru sărmanul Dani „omul care aduce pipi”.

ŞI NEMŢII ZBIARĂ, NU’I AŞA?

Mă încurcasem cu o fată care lucra într-o structură guvernamentală dependentă de Ministerul Culturii. Teoretic, avea o leafă mică, dar, ca la stat, se dregea cu „sporuri” și „ore suplimentare” inventate, fiindcă se afla în grațiile șefilor ei. Mai avea avantajul că se plimba destul de mult în străinătate, ca însoțitoare de bord a tot felul de ansambluri folclorice, expoziții de ițari și icoane pe sticlă. Era genul de om care lua la traistă conserve și țigări, ca să pună la sutien diurna în euro. Cum și eu făceam delegații, dar prin țară, destul de des, ne întâlneam când și când, iar relația cam scârțâia.

Drum

Nu ne mai întâlnisem de o săptămână, când m-a sunat. Cu o voce victorioasă m-a anunțat că o să fie nu știu ce festival de fanfare și lăutari tocmai la Ulm, în Germania, și mă poate acredita ca ziarist (de chichi, guriștii nu intră în aria mea de acoperire) ca să putem sta împreună câteva zile. Ideea m-a tentat, așa că mi-am luat concediu de la redacție și în ziua plecării m-am prezentat la locul de îmbarcare, în fața instituției la care lucra Cosmina. Am văzut un autocar hârbuit și o mulțime de rapsozi, majoritatea, după vorbă, după ten, minoritari romi. Cosmina m-a prezentat șefului delegației, o fostă glorie a muzicii ușoare, ajuns director în minister. Omul, simpatic, m-a întrebat dacă am mai fost în Germania și la răspunsul meu negativ, a zis: „Dom’le, io și pe vremea lui Ceaușescu am fost, prin ARIA. O să vezi, numa’ oameni civilizați, altă lume! S-a mai stricat după ce am venit în număr mare noi și bulgarii! Dacă intri în vorbă cu ăștia, zi-le și tu să se poarte frumos.”

De altfel, înainte să pornim, a ținut un discurs în care le-a spus fanfariștilor să nu scuipe pe jos, să nu se îmbete, să nu vorbească tare sau să fure din magazine.

Drumul a fost un coșmar, a ținut două zile și a fost plin de poticneli din cauza autobuzului făcut varză. Cum stăteam lângă Cosmina, după ce se lăsa întunericul, aceasta începea să

mă pipăie între picioare și să-mi spună cât de excitată e, că abia așteaptă să ajungem la hotel și să facem dragoste.

Era să pierdem prima seară în care trebuiau să se producă privighetorile Carpaților, fiindcă la o pauză de ușurare, mai mulți concetățeni au preferat să se pișe pe zidul benzinăriei, decât să dea cincizeci de eurocenți, cât era taxa de budă. A venit poliția germană, patronul locantei unde oprisem s-a isterizat, dar până la urmă ne-au lăsat în pace, doar cu un avertisment.

Întrerupt

Am ajuns la Ulm în timp util, ăia s-au produs și au avut succes, fiindcă se descurcau bine la instrumente. Concertul a fost chiar pe malul Dunării și, la sfârșit, organizatorii ne-au invitat la o chermeză cu bere și cârnați. Am ajuns la hotel (fiind plătit de nemți, era unul bun, de trei stele) undeva după miezul nopții. Ţiganilor le cam pierise somnul. Cum luaseră ca amintire niște sticle de la cheful de mai devreme, o parte din ei s-au așezat pe bordură în fața hotelului, așa cum stau oamenii la țară, pe șanț. Se apucaseră să bea și să vocifereze, dând vina unul pe altul că nu știu ce clarinet sau vioară nu a sunat perfect. Eu și Cosmina am tăiat-o urgent spre cameră, având în sfârșit posibilitatea să ne satisfacem dorințele sexuale. Cum am intrat, ea și-a luat geanta de voiaj și a fugit la budă. Îmi pregătise o surpriză, căci a apărut echipată cu ciorapi cu portjartier și un fel de corset negru din latex, semn că voia să ne jucăm, nu glumă. În timpul ăsta, de jos se auzeau behăituri și reproșuri: „Bă, pulă, bucata asta nu se face așa, i'auzi la mine!" Aveam multă poftă, așa că nu ne deranjau. Eram la preludiu și îmi sărutam sălbatic partenera, când de deasupra noastră s-a auzit un muget nemțesc. O voce de bărbat tuna ceva cu schlaffen, schaisse și alte înjurături pe care le mai auzisem în filme. Nu știu germană, dar am dedus că un teuton care voia să doarmă era deranjat de lecțiile de artă muzicală care se dădeau pe trotuar. S-a făcut liniște vreo 30 de secunde, după care a răsunat o voce-n românește: „Ce zicea, bă, dom' director că nemții e civilizați!? I-auzi cum zbiară ăla-n noapte, cre' că e drogat!"

Şi eu, și Cosmina am izbucni instantaneu într-o criză de râs, care a durat vreun sfert de oră. După aia, atât eu, cât și ea, obosiți, am adormit și am reglat problema erotică abia dimineața, pe fugă.

ORIENTALISTUL

Acum cinci ani mă dusesem la Londra, fără să am vreo treabă profesională. Ajutasem la București niște ziariști englezi veniți să caute aurolaci și alte subiecte tipice de la noi, iar unul dintre ei se oferise să îmi pună la dispoziție, dacă aveam drum prin capitala Marii Britanii, o garsonieră pe care o avea în proprietate. Făcusem o socoteală relativ simplă. Dacă mergeam cu un avion low-cost, aveam cazarea gratuită și îmi cumpăram țigări de acasă aș fi ieșit mai ieftin decât dacă mergeam la mare, la Vama Veche.

Central

James, amicul care se oferise să mă cazeze moca, era un om destul de ocupat, lucra la o televiziune care-l tot punea să se plimbe din loc în loc, în căutare de subiecte. M-a dus la garsoniera situată relativ central, lângă British Museum, mi-a întins cheile și mi-a urat succes. În zece zile, cât am stat acolo, l-am mai văzut de două ori: într-o seară, când din rațiuni de protocol și-a făcut timp să dea o masă, și la sfârșit, înainte să plec la aeroport, când i-am înapoiat cheile. Cum la Londra muzeele mari se vizitau fără bilet, mai multe zile le-am luat la rând. Îmi plăcea că pot să ajung la ele pe jos, plimbându-mă și holbându-mă la case, la oamenii de pe stradă. Îmi cumpăram de mâncare de la super-market și reușeam să mă încadrez în bugetul destul de sărăcuț pe care-l programasem la plecare. Aveam totuși o mică problemă. Berile, la pub-uri, mi se păreau teribil de scumpe. Să dau trei-patru lire pe o bere nu mă încânta, mai ales că nu mă rezumam niciodată la o singură halbă.

În a treia zi, plimbându-mă pe lângă clădirea University College, am auzit de undeva larmă și clinchet de pahare. M-am ghidat după zgomot și am descoperit o cârciumă care mi-a plăcut instantaneu. Era sponsorizată de asociațiile studențești de la UC și totul era foarte ieftin. Teoretic, aveau dreptul să intre acolo doar profesori și studenți (ambele categorii fiind formate din oameni aduși din toată lumea), dar nu m-a întrebat nimeni de sănătate. O bere costa doar o liră și douăzeci de pence, cam la o treime de preț față de stabilimentele din restul urbei. În plus, îmi mai plăcea la nebunie să socializez cu diverși universitari, cărora le spuneam diverse fantasmagorii.

Țiganca

Ziceam, de la caz la caz, că am venit să-mi dau un masterat în furnici roșii, că fac studii doctorale de sociologie urbană axată pe analizarea gunoaielor menajere și alte aiureli asemenea. Îmi și schimbam, în funcție de poveste și de starea

de alcoolizare, naționalitatea. Ţin minte că am reușit să conving un profesor-economist de origine arabă că sunt bur din Namibia și am avut un străbunic zulus, șef de trib. Chelnerii și cei de la bar erau studenți care mai făceau un ban în timpul liber. Îmi plăcea o fată finlandeză înaltă, blondă și cu o figură impenetrabilă și încercam să o tot prind pe ea să-mi umple halba. Încercasem să-i fac curte, să scot din mine glumițe spuse într-o engleză poticnită, dar parcă mă loveam de un zid. Nu reacționa, doar mă fixa cu o privire cenușie și plictisită.

Într-o seară, când stăteam pe terasă, mi s-a părut că văd ceva familiar. În afara incintei, lângă pubelele de gunoi, am văzut o țigancă, dotată cu un cărucior ciordit de la supermarket și trei puradei, care scorciovea prin reziduurile universitare. M-am dus la ea și am atacat direct: „Merge treaba, fă?” A fost destul de uimită, era înainte de intrarea României în UE și cetățenii patriei, romi sau majoritari, erau destul de rari în Londra. Am sporovăit cu ea vreun sfert de oră, mi-a spus că e din Filiași și că a ajuns acolo via Franța, că îi merge relativ bine din cerșit și căutat prin gunoaie, că bărbat’său muncește și el (nu a precizat ce, posibil la portofele englezești). Ne-am luat la revedere după ce i-am dat din puținul meu jumătate de liră.

Așezat la loc la masă, a venit la mine finlandeza rece. M-a întrebat: „Sir, do you speak hindustani?” Când m-am uitat la ea mirat, mi-a zis că mă văzuse vorbind cu „indianca aceea pauperă”. Am percutat imediat și am replicat că sunt un mare orientalist, că studiez vedele, upanișadele, Ramayana, Mahabharata și mai ales Kamasutra, că merg frecvent la Bombay și Calcutta, unde sunt primit cu onoruri. Ea studia medicina, dar se simțea fascinată de India și își dorea chiar să întrerupă studiile un an și să se ducă acolo. Am invitat-o să mergem în altă parte după ce își termină programul de lucru. Plecând spre alte pub-uri, unde am plătit nemțește, mi-am scremut mintea să-i povestesc ce mai îmi aduceam aminte din cărțile lui Eliade sau din documentare văzute la Discovery. Am eșuat în garsoniera englezului, unde, făcând dragoste absolut banal, i-am explicat că aplic tehnici orientale. De dimineață i-am lăsat adresa mea de mail și numărul de telefon, rugând-o să mă caute dacă ajunge la București sau Bombay. A plecat, era ziua ei liberă și voia să meargă la cumpărături. A doua zi eram și eu pe aeroportul Lutton. Nu m-a mai căutat.

ELECTORALĂ

În 2008, datorită unei idei a șefilor mei de la ziar, am candidat pentru Camera Deputaților într-o circumscripție din Ilfov, din partea unui partid ecologist. Aveam șansa să relatez campania din interior și îl aveam drept adversar pe premierul de atunci, Călin Popescu-Tăriceanu. A fost o perioadă foarte veselă, împărțeam „țuică fără E-uri" electorilor și le dădeam babelor sărace din satele prin care făceam propagandă brăduți odorizanți pentru mașină. Ele îi puneau în gumari, să nu le pută picioarele.

Groapa

Printre altele, scriam reportaje despre tot felul de dezastre ecologice, cum ar fi infestarea cu căcat a lacului Snagov sau cum afumă cu noxe niște chinezi care fabrică papuci întregul sat Mogoșoaia. Într-o zi, am scris despre o groapă de gunoi amplasată ilegal la marginea unei zone rezidențiale, devenite un fel de suburbie de lux a capitalei. După apariția materialului, am primit pe adresa de la serviciu un mail semnat dulce Mary, prin care mi se aduceau mulțumiri. Posesoarea numelui preciza că mizeria era amplasată pe un teren care îi aparținea și ducea un război cu

primăria să-i curețe locul. Fiindcă o ajutasem, eram invitat să beau un whisky atunci când aveam drum prin zonă, îmi lăsase o adresă și un număr de telefon. Într-o seară, pe când mă pregăteam să plec împreună cu mica mea echipă de campanie spre București, mi-a trecut prin cap că nu ar strica, după o zi de muncă, o gură de tărie. Cum localitatea respectivă era în drum, am telefonat și mi s-a spus că sunt bine-venit. Am oprit în fața unei viloaie cu porți mari, din fier. Cei trei băieți care mă însoțeau au zis că mă așteaptă la o cârciumă din apropiere. Am sunat și am pătruns într-o curte mare, ornată cu un amoraș care făcea pipi.

Om la om

M-a primit o femeie între două vârste, vopsită blond-platinat, echipată cu un trening de firmă, la care atașase mult aur. Avea și un dinte sclipicios, din același material. Am fost abordat într-un stil normal la OTV: „Domnu' Tomiță?!" Invitat într-un living în care trona o plasmă imensă, am primit un pahar cu lichid maroniu, turnat dintr-o sticlă cu etichete de „free shop". După cinci minute de când intrasem, știam deja povestea vieții doamnei Mary. Plecase înainte de 1990 în Germania, făcuse, împreună cu soțul, ceva bani pe care-i investise în țară, în terenuri și case. Acum făcea naveta între București și München, după cum o cereau afacerile. Brusc, pe un ton plin de apropouri, a spus: „Ştiți, soțul e plecat de trei săptămâni în Germania și mai stă încă trei, înțelegeți?" Am apucat să spun doar „Da..." în câteva secunde eram cu nasul între țâțele imense ale femeii, care începuse să mă tutuiască, ba chiar să mă alinte, cu „guriță". Cum în campanie trebuie să te sacrifici pentru alegători, după un moment de confuzie mi-am revenit și am început să o mângâi plin de compasiune pentru lipsa îndelungată a soțului. Am fost luat de mână și dus într-un dormitor larg, cu un pat cu baldachin, pe care se afla o cuvertură roz și mai multe perne cu ciucurași, aranjate artistic. După un duios „Ia-mă puiule!" am răvășit designul interior. Emoționat de întâlnirea cu poporul votant, am ejaculat destul de repede. Imediat, am auzit-o pe Mary gângurind: „Poți să rămâi peste noapte..." I-am sunat pe băieți și le-am zis că pot să plece, să vină să mă ia a doua zi de dimineață de unde m-au lăsat. Până atunci am petrecut destul de bine, perorând despre clasa politică putredă, bând restul sticlei de whisky și reușind să satisfac la al treilea tur de scrutin dorința de a avea orgasm a electoratului. M-am trezit devreme, fiindcă aveam înainte de prânz o întâlnire cu niște susținători din Moara Vlăsiei. Femeia mă respecta iar, m-a

întrebat: „Domnu' Tomiță, beți cafeaua cu zahăr sau fără? Vă plac ochiurile mai prăjite?"

Când au apărut prietenii mei să mă ia, m-a asigurat că o să mă voteze, ba chiar o să-și îndemne și bărbatul să facă același lucru, dacă o să fie în țară în ziua alegerilor.

Am intrat în mașina care mă aștepta, cu colegii mei având mutre ghidușe. Pe la jumătatea drumului către Moara Vlăsiei, unul m-a atacat: „Ei, ia zi, cum a fost?" Privind, în gol, pe geamul de la portieră, i-am răspuns: „Mi-am dat seama ce bine e să faci campanie de la om la om..."

ÎNTRE DOUĂ FLORĂRESE, PLOUĂ!

Acum vreo cinci ani, cam prin iunie, treceam printr-o mare depresie. O iubită de-a mea, Andreea, teribil de frumoasă și proastă, alesese calea sexului tantric. Adicătelea, mă părăsise în favoarea șlehtei lui Grig Bivolaru, tocmai într-o perioadă în care eu scriam mult contra pseudo-yogagiilor.

Zăceam singur și trist pe terasa de la Muzeul Literaturii, cu o halbă-n față. N-aveam chef de nimic și refuzasem compania unor analiști politici, sociali, militari și literari de cârciumă. Nu mi-am dat seama de unde a apărut, dar m-am trezit cu o arătare ciudată care-mi oferea un trandafir ofilit. Era o țigancă compusă dintr-un bandaj pe falcă, fustă de blugi, papuci cu sclipici și țâțe mari. I-am atras atenția că n-am cui să ofer trandafirul, apoi am băncuit stupid că vreau să o cumpăr pe ea. Mi-a zis cu tupeu să-i iau măcar o bere, dacă nu poftesc la floarea fleoșcăită. Pe lângă faptul că vindea flori, o chema și Flory.

Totul pentru Fane

Pe brațul drept avea un tatuaj clasic, d-ăla verzuliu, cu o inimă străpunsă de săgeată sub care scria Fane. Între Fane și falcă era o legătură directă. El îi crăpase mandibula că nu adusese destui bani acasă cu vreo trei seri în urmă. Din câte am înțeles, Fane era un băiat bun, temperament de artist. Stătuse la pârnaie, unde, nu se știe de ce, ajunsese la concluzia că are talent muzical. Voia să joace în filme indiene, să cânte cum îl auzise în copilărie pe Raj Kapoor. Ca să se pogoare inspirația, trebuia să bea de dimineață până seara, când se apuca să repete. Dacă nu avea combustibil, devenea irascibil și o caftea pe Flory. În seara cu pricina, fata maronie nu produsese prea mult și risca să se aleagă cu alte pansamente. Nu știu ce a fost în capul meu, dar am repetat propunerea să o cumpăr. Mi-a răspuns: „Mai așteaptă juma de horă ca shă vină și varăh-mea Mareana. Singurăh nu merg că dacă ești d-ăla mațochist... este mulți perverși... mai pui și tu `treijdămii și o ai și pe ea”.

Ploaia

Într-adevăr, în scurt timp a mai răsărit o țigancă, mai tânără cu vreo cinci-șase ani decât prima. Nu avea tatuaje la suprafață, dar era posesoarea unei serii de tăieturi adânci, frumos ordonate, pe mâna stângă. Flory, care-și asumase rolul de purtător de cuvânt, mi-a explicat că Mariana, când suferă din varii motive, se taie cu lama pe mână. „Intelectualii fini" de pe terasă se uitau la mine și la companioane ca la urs. Ca un gest de frondă, le-am oferit brațele mele țigăncilor și am pornit cătinel, fără nicio apăsare, spre casă. După nicio sută de metri, s-a pornit o furtună groaznică. Nu am găsit niciun taxi. Vreo doi șoferi n-au oprit când le-au văzut pe fete. Am ajuns pe jos cu greu, plouat, dar bine fixat între cele două.

Dilema cu brânza

Când am intrat în casă îi mulțumeam lui Dumnezeu că, în afară de câteva cărți rare, nu am obiecte mici care să tenteze niște hoațe de ocazie. Flory și Mariana m-au rugat să le las să facă o baie fierbinte să se încălzească după drumul prin udătură. Au intrat pe rând, după care mi-au spus că, pe durata reprizelor de amor, câte una din ele va sta tot în baie, pe motiv că „nu suntem lesbience". Am scormonit mult și bine prin sertare și am găsit spre dezamăgirea mea, un singur prezervativ. L-am utilizat cu Flory și nu a fost deloc o experiență urâtă. La gândul că o să se întoarcă la Fane cu oarece bani și nu o să mai mănânce bătaie, florăreasa și-a dat silința să-și folosească buzele și organul genital cât mai bine. Habar n-am ce a făcut, de plictiseală, cealaltă în baie, dar mai târziu aveam să constat că îmi golise tubul de pastă de dinți. Am dedus că îi plăcea la nebunie gustul de mentă. După ce s-a consumat povestea fizică, Flory mi-a povestit mândră că e din neam de țigani boldeni, care se ocupă de multe generații cu comerțul cu flori și că se trage taman din județul Giurgiu. Mariana a deschis, pentru prima oară de când ne văzusem, gura, ca să-mi ceară ceva de mâncare. Mi-am spus că trebuie să fiu o gazdă bună și le-am adus salam, pâine și o cutie cu brânză topită. Au hăpăit în mare viteză tot salamul, pâinea și jumătate din triunghiurile de brânză. Cu o voce gâjâită, Flory mi-a cerut să-i împrumut de la mine o pereche de șosete, fiindcă a plouat și „se răcește la picioare". Când cotrobăiam în dulap după ciorapi, Mariana a cuvântat a doua oară, surprinzător, într-un interval de doar jumătate de oră, rugându-mă să o las să ia din baie un săpun pe jumătate consumat, cu miros de lămâie. Despre ce mai rămăsese în cutia cu brânză topită nu au zis nimic. Flory a îndesat-o pur și simplu într-o pungă pe care o avea în dotare. Le-am condus

spre ușă cu un sentiment de ușurare și mulțumirea că nu mi-au mai cerut și un tirbușon, deodorantul sau o farfurie. Ne-am luat la revedere cu tandrețe, fetele comunicându-mi că atunci când mai am poftă de ele să stau la terasa de unde le-am luat, fiindcă trec cu flori pe acolo în fiecare seară. După ce am încuiat în urma lor și m-am trântit în pat, îmi tot circula o dilemă prin cap. Habar n-aveam dacă Fane mai și mănâncă brânză atunci când bea și cântă ca Raj Kapoor sau dacă Flory o să dea altă destinație triunghiurilor din cutia pe care o luase pe șest.

VICTIMA PROPRIILOR CONVINGERI

La un moment dat, eram în relații de adâncă prietenie cu Vali, un lider țigan de mare anvergură, băiat cult pe deasupra. Prin 1999, am fost împreună la târgul de carte Bookarest. Amicul meu își luase cu el o căciulă de bani, să investească în „lărgirea orizonturilor culturale". Ne-am decis să facem mai întâi un popas la cârciuma de pe acoperișul Teatrului Național, să rașchetam niște beri ca să ne facem curaj pentru întâlnirea cu mediul enciclopedico-literar. Cum fiecare halbă o chema pe alta, am stat acolo până s-a închis târgul, făcând politică înaltă cu tot felul de interlocutori de ocazie. Am plecat ușor beți, după ce ne-am spus că „și mâine e o zi" și târgul o să fie deschis.

Discurs

Am plecat pe jos spre stația de tramvai de la Armenească. Vorbeam despre emanciparea romilor și alte teme generoase. La un moment dat, am trecut pe lângă un bordel celebru, ținut de niște conaționali de-ai lui Vali. Cum trăncăneam despre coborâtul intelectualilor țigani în comunități, i-a venit o idee. I-a spus ceva în țigănește combinatorului care ne oferea la un preț modic „o piesă bună, face și cur". Omul a făcut ochii mari și ne-a vârât în gangul care ducea în curtea interioară, unde erau plasate camerele de „zgâlțâială". Peștele a început să zbiere ceva din care am înțeles numai „domnu' Vali dă la televizor!", căci prietenul meu combătea cu regii și împărații prin diverse studiouri. În zece secunde, curtea s-a umplut cu vreo 30 de magraoni. Vali a început să țină un discurs fulminat în romani. Zicea „bahtale, mahtale, pahtale" apoi, fiindcă așa e politically corect, îmi traducea și mie: „le spun să nu mai fure, să-și dea

copiii la școală, să nu se țină de prostii!” Țiganii îi sorbeau cuvintele din gură, ba chiar dădeau din cap aprobator. După un „na benga” mai profund, adevărată mostră de retorică, s-au apucat chiar să aplaude. După vreo zece minute fulminante, auditoriul a început să se dilueze. Țiganii au dispărut pe rând și oratorul a rămas să vorbească numai unui moș care adormise. Relativ mulțumit de succesul înregistrat, Vali mi-a făcut semn să plecăm, spunându-mi: „Ai văzut cum îmi sorbeau cuvintele?!” Afară, ducându-și mâna la buzunarul lateral al gecii, a constatat sec că-i dispăruseră cele șapte milioane (sumă imensă pe vremea aceea) pe care voia să le aloce pentru cărți. Din maroniu, tenul lui a devenit mov.

Raza

Am sunat la poliție și am chemat un echipaj, făcând caz că sunt jurnalist și că „a fost jefuit un demnitar”, fiindcă Vali lucra într-o structură guvernamentală. Când a apărut ARO-ul poliției, în toată zona s-au auzit un strigăt: „Vine raza cu jepu’!” Proxeneții au dispărut în 30 de secunde, ca și cum i-ar fi înghițit pământul. Am intrat în curtea unde amicul meu fusese jefuit, polițiștii au bătut pe la uși, dar era o liniște mormântală. Când să plecăm, fiindcă „scuze, n-avem mandat”, l-am zărit pe moșul care dormea profund în continuare pe scaun. L-am trezit, polițaii l-au depus în ARO și am plecat spre secția de poliție. Acolo ne-a primit un colonel bătrân, în pragul pensiei, venit să vadă cine-i demnitarul. Luat cu frumosul sau cu zbierete de către colonel, de Vali și de mine, țiganul cu păr alb o ținea una și bună, că „io nu-s sifon”. Nu voia să spună neam cine i-a șutit banii liderului maximo. Ofițerul a venit cu o soluție: „Îl ținem aici câteva ore, o să vină tot clanul în curtea secției, că așa fac ăștia, și o să puteți negocia cu ei, să vă recuperați măcar o parte din bani...”

După vreo două ore, într-adevăr, jos se strânseseră femei cu fuste crețe și puradei, burtoși cu tatuaje, babe isterice. Zbierau de parcă ar fi murit cineva. Am coborât în mijlocul scandalului. Vali a răcnit din toți bojocii „Tăcere!!!” și hărmălaia s-a mai potolit. Gesticulând nervos, a început alt speech în dialect ursăresc. După vreo trei minute un magraon cu lanț de bicicletă din aur la gât, care părea bulibașă informal, a venit înspre noi. Cu doi jandarmi în spate, mă simțeam oarecum protejat. A început o negociere șopocăită. La sfârșitul ei, grasul a scos din buzunarul hainei de trening niște bancnote și i le-a întins lui Vali. Acesta mi-a spus, mai liniștit puțin, că i s-au returnat patru milioane cu condiția să

nu depună plângere. Când să plece cu toată liota după el, peștele suprem s-a întors către noi și a zis zâmbind cu toți dinții din metal galben la vedere: „Dacă mai treceți pe la noi, vă dau ăle mai bune fetițe la juma' dă preț, să mai scoateți din pagubă, că ne cunoaștem acu'".

VĂRUL LUI SALAM

Pe vremuri, când lucram la o publicație a lui Mircea Dinescu, eram în prieteșug cu un doctor, poreclit Joe. Ăsta, altfel complet însurat, binevoia să mai proceseze din când în când o domnișoară căreia-i spuneam Purcica, datorită unor frumoase calități fizico-mentale. Ieșeam deseori în formație de trei prin oraș. Juna își tot exprima nemulțumirea față de faptul că e obligată din rațiuni geografico-financiare (era săracă și din Călărași) să domicilieze cu domnișoara Alina Bivol, o colegă de muncă, „secretara lu' șefu'". Se plângea că îi pune manele în program prelungit.

Jurnalul

Într-o seară de toamnă, viezurea ne-a aruncat un caiet în față: „Io-te ce proastă e Alina! A plecat la mă-sa la țară și v-am adus jurnalu' ei să vă distrați. L-a uitat în bucătărie!"

Eram conștienți că o să violăm intimitatea colegei de apartament, dar am deschis plin de fervoare caietul studențesc. Mai întâi am dat peste un pasaj în care povestea destul de agramat cum îl felaționează pe patronul firmei, care-și dă drumul imediat. Apoi am descoperit că e pasionată de poezie, manelele lui Florin Salam și karatistul Jean-Claude van Damme. Le amesteca pe toate trei. Despre ăla care dădea cu picioarele prin aer, scria: „Eu te-am iubit de prima oară, / Când te-am văzut, / Cu pumnul când rupeai o bară!".

La Salam devenea sensibilă de-a dreptul: „Florine, ai un glas de fiară, / Cine-l aude se înfioară, / Şi îmi dai o stare bună, / Când te-ascult în nopți cu lună".

Aproape instantaneu după lectură, și eu, și Joe am simțit nevoia să o cunoaștem personal pe artistă. În timp ce Purceaua era la budă, doctorul i-a umblat rapid în telefon, de unde a subtilizat numărul Alinei. Când s-a întors amica noastră, am mai chestionat-o despre vecina ei de apartament și ne-a spus că își trimite producțiile literare pe la tot felul de maneliști, sperând să-și audă versurile ieșite pe goarna cuiva celebru, la vreun post de televiziune specializat în mitocănii.

Ţambalul

A doua zi ne-am văzut doar eu cu Joe și am hotărât să o sunăm pe Alina și să o chemăm în oraș, „din partea domnului Salam”. Mi-am făcut o voce cu accent, am format numărul și m-am recomandat drept „Domnu Nicu Danezu’, văru’ lui Florinel Salam, mi se zâce Danezu’ că-s blond, mama-i româncă”. Am convocat-o la discuții la o cârciumă ținută de un amic ungur, undeva pe lângă Gara de Nord. Pe Joe l-am prezentat drept ceea ce era, medic, numai că nu unul obișnuit, ci fix acela care-i tratează la „coardele vocale” pe toți marii maneliști ai neamului, care-i atinge săptămânal pe Adi Minune, Salam și Nicu Guță. M-am chinuit vreo două ore să vorbesc cu accent țigănesc, să zic despre aur și parai, să inventez tot felul de inepții din biografia presupusului meu văr. Învârteam pe degete niște chei cu un breloc-siglă de merțan, pe care le împrumutasem de la un prieten posesor de Dacie, și îmi pusesem un ghiul fals, de aramă, cumpărat mai înainte din Piața Matache. Estimp, turnam în tânără absint, fiindcă reușisem să o conving că e o băutură ușoară, pentru dom’șoare. Cum mă cunoșteam cu destui dintre cei care frecventau locația cu pricina, simțeam cum sunt privit ciudat pentru tot circul pe care-l făceam. La un moment dat am colaborat cu un amic profesor de muzică veșnic beat, rugându-l să bată în țambalul dezacordat care stătea ca obiect de decor în stabiliment. Pe Alina am îndemnat-o să-și declame versurile despre karatist pe fond muzical, „să văd dacă să potrivește cu stilu’ lu’ văr’miu’”. Numărul a avut succes, lumea se tăvălea pe jos de râs, iar domnișoara Bivol a fost rugată să biseze.

Prefera intelectualii

După ce am decretat că o așteaptă o carieră strălucită, am atacat. Mai cu o mângâiere pe sub masă, mai cu o mână ajunsă „pur întâmplător” pe sân, încercam să o fac să înțeleagă faptul că-mi doream să continuăm veselia la mine acasă. Părea că o să țină, până când am plecat puțin să-mi iau țigări de afară. Când m-am întors se ținea tandru de mână cu Joe, care până atunci nu prea zisese mare lucru. În jumătate de oră, au plecat împreună (el mai avea și o garsonieră pe lângă apartamentul în care locuia cu nevasta), ea spunându-mi înainte: „Scuze, domnu' Nicu, da’ prefer intelectualii!”

A doua zi mi-am sunat prietenul, să-l întreb cum naiba făcuse. După ce s-a umflat în pene că a fost tratat exact ca patronul din jurnal, mi-a spus: „Bă, n-a fost mare lucru! Cât timp ai fost tu după țigări, i-am promis că o să o dau drept asistenta mea când vin maneliștii la consult. I-am băgat în cap

că o să-i vadă goi și, în plus, o să le și spună direct ce versuri frumoase compune.”

ŞI P'ASTA

Cu Marcel am fost coleg acum mulți ani într-o redacție. Fiind oarecum vecini, am rămas în relații amicale, mai ieșim din când în când la bere. De curând, a fost plecat împreună cu Mihai, un alt fost coleg de-al meu, în Spania, să facă un reportaj despre românii din Barcelona. Când s-a întors m-a invitat la el acasă, fiindcă îmi adusese o sticlă de vin spaniolesc.

Toate

L-am găsit destul de beat, probabil se întorsese cu un stoc consistent de diverse licori. Mi-a mărturisit că trebuie să sosească și amicul Mihai cam într-o oră, fiindcă au de făcut nu știu ce calcule legate de deconturi. După ce mi-a turnat și mie un păhărel de whisky, m-a luat de o aripă și a spus: „Hai, băh, să-ți arăt ce chestii mișto am văzut și am făcuth!" și m-a tras spre masa unde avea instalat calculatorul. Ştiam că avea boală să facă milioane de poze pe unde ajunge, așa că m-am cutremurat la gândul că o să mă aștepte o oră plictisitoare până vine Mihai. Fusesem și eu la Barcelona, așa că nu mă

așteptam să văd ceva nou. M-am așezat totuși lângă el, și a deschis folderul cu fotografii proaspăt descărcate.

Spre surprinderea mea, prima era cu el atârnat de gâtul unei dame, în ceva ce semăna a cameră de pensiune. Mi-a explicat: „Asta-i Jeanne, franțuzoaica! I-am tras-o în prima seară, i-am făcut zob curul ciobănește, ca la noi!” în următoarea imagine era o blondă masivă care stătea pe o bordură: „Asta e Inga, suehdeza, bunăciuneee, tatăh!”

Camerista

În imaginile care se succedau, luate de pe stradă sau în față la Sagrada Familia, apăreau invariabil și femei de toate națiile. Dacă un timp, Marcelică s-a chinuit să mai dea ceva explicații („Asta-i Liu, chinezoaica, una dintre ăle mai strâmte femei pe care le-am avut în viață!”), după aia s-a îmbătat cărămidă și spunea numai: „Şi p’asta am f....-o”. Ca și cum și-ar fi programat, a căzut cu nasul în tastatură și a început să sforăie fix când ajunsese la loc la prima poză, cea în care era prins de una. Am încercat să-l trezesc, să încuie ușa după mine, dar a fost imposibil. I-am dat ghionți, l-am scuturat, fără niciun rezultat. Mă gândeam să-l las așa și să plec pur și simplu, când s-a auzit soneria. M-am uitat pe vizor, era Mihai, i-am descuiat. Ajunși în camera cu calculatorul, s-a apucat să-și înjure colegul, care numai de socotit deconturi nu mai era în stare. Apoi, uitându-se pe monitor, a spus: „Asta e când i-a dat doi euro cameristei, ca să îi fotografiez eu!”

ÎNTRE ŞUNCI

Era în primăvara anului de grație 1991. Aveam 16 ani și mă pregăteam asiduu să ies pentru prima oară din țară. Cum în acel timp toată lumea era cuprinsă de militantism politic, nici eu nu făceam excepție. Mă „încadrasem" în conducerea organizației de tineret a unei asociații civice „profund anticomuniste" și activam nevoie mare. Primisem o invitație la Budapesta, de la niște omologi maghiari.

Voiam să fac o „afacere" și să cumpăr ceva mai ieftin decât de pe piața neagră oarece forinți. Îi promisesem mamei mele o râșniță electrică de cafea, cum nu se găsea în România, deci aveam de făcut cheltuieli.

Pentru un pumn de forinți

Tot cu varii prilejuri politice o cunoscusem pe Zsuzsa (o prescurtare de la numele clasic unguresc Zsuzsana), o tipă ceva mai mare decât mine care era studentă și milita de zor într-o organizație a tinerilor maghiari, președinte de UDMR. Avea cam un chintal, dar nu era o grăsime puhavă. În prezența ei mă simțeam ca într-o carmangerie. Mi s-a părut că ea poate să mă ajute să fac rost de forinți la un curs mai bun,

cu 50 de bani. Am invitat-o în oraș, la un „privatizat” – erau rari atunci – pe fosta stradă Galați, pe linia tramvaiului 5. Pe atunci apăruse o licoare cu gust de apă de gură, la „sticlă de plastic”, Baratz Palinka. Costa 30 de lei suta de mililitri, destul de mult. Până să ajungem la „cestiune”, Zsuzsa a comandat două sute de palincă d-aia. Nici n-am apucat să-mi înmoi bine buzele în pahar, că ea dovedise suta ei și a comandat alta. S-a întâmplat tot așa de vreo patru ori la rând. Bugetul meu de protocol se subția considerabil, așa că am atacat direct. Ea s-a făcut că plouă și a ținut-o pe politică unguréască: „No, numa' Fidesz îs buni, că-s tineri. MSzP îs comuniști, MDF îs ramoliți, Tomaș draghe.” Până la urmă, după ce a stins cu vreo două beri tăria, a zis că are niște forinți, dar tocmai la sediul organizației ei, situat undeva la șosea, mai sus de Piața Victoriei. Metroul nu mai circula, bani de taxi n-aveam (îmi rămăseseră în buzunar doar cei pe care voiam să-i schimb), așa că i-am propus să ne plimbăm romantic până la mult dorita valută. Am plecat agale, clămpănind inocent despre politică, palincă și frumusețile Budapestei, prin care ea mai trecuse de câteva ori. Am ajuns în dreptul Grădinii Icoanei.

Viol?

Ea a insistat să intrăm în parc, unde nu era nici țipenie. Am ajuns în dreptul unei bănci ușor distruse, lângă un W.C. public, actualmente demolat. Mi-a spus: „No, dragul mieu, ghere ide aici la banche, să fumem o țigare.” Ca să fac impresie, eu, pe atunci fumător de Carpați, îmi luasem de acasă pachetul de Kent cu castel, din care trăgeam numai la ocazii speciale. I-am întins mărinimos o țigară, i-am oferit și foc. Ea a absorbit, cu un aer meditativ, câteva fumuri. Discuția se blocase. Am încercat să zic ceva despre trupa Metallica. Ea m-a privit fix, a răcnit „Olgoș” (un fel de „Tacă-ți gura!” unguresc), m-a luat de guler și m-a răsturnat peste bancă, pe un pământ umed aflat la poalele unui boschet. Fără să-mi dau prea bine seama ce se întâmplă, am fost descheiat rapid la nădragi, chiloții au ajuns peste genunchi și eu eram între șuncile domnișoarei. Culmea, intrasem în erecție. Ea ședea deasupra și gângurea-grohăia: „Fute-me, Tomaș, fute-me, puiule!” Puiul, adică eu, nu prea avea nimic de făcut, fiindcă Zsuzsa, încălecată, se servea singură. Aveam o senzație combinată, de frică și plăcere în același timp. Când s-a terminat primul act, la țigara de după, am putut să văd că pe lângă parc circulau frecvent foste Dacii ale Miliției, inscripționate cu „Poliția” prin revopsirea primelor două

litere. Mă bătea gândul să plec, dar nu am făcut-o. I-am propus Zsuzsei doar să ne mutăm într-un boschet mai izolat, unde riscul să dea cineva peste noi era ceva mai mic. Până spre dimineață am mai făcut amor de încă trei ori, mult și variat, unguroaica dovedind agilitate, în ciuda dimensiunilor. Pe la vreo patru și jumătate de dimineață, îngrozitor de obosit, am scos totuși ceva bani din cei puși deoparte și am suit-o pe Zsuzsa într-un taxi. A rămas să ne vedem zilele următoare, să perfectăm afacerea.

Suspectat de alcoolism

Ajuns acasă, mama mi-a făcut un scandal monstru. Fiindcă aveam noroi pe spate, a crezut că mă îmbătasem criță și campasem peste noapte într-un șanț. Nu am contrazis-o și până în ziua de azi crede că am avut un acces de dipsomanie juvenilă. Zilele următoare nu am mai sunat-o pe Zsuzsa. Se apropia plecarea, când mi-am luat inima-n dinți să o caut și am aflat că plecase intempestiv în Harghita natală, pe motiv de bunică bolnavă. Până la urmă am cumpărat forinții cu emoții, la ușa autocarului, de la niște țigani din Vama Nădlac. Am reușit să achiziționez râșnița-minune, ba chiar, la întoarcerea în țară, din free-shop, niște cartușe de „țigări fine" ieftine, cu care am făcut impresie la organizația de tineret civico-politică. Pe Zsuzsa am revăzut-o întâmplător abia în 2002, pe o terasă. Între timp făcuse un copil din flori, fusese măritată cu un neamț și locuise câțiva ani la Köln. Se întorsese în țară după divorț și căuta de lucru pe la ziarele de limbă maghiară care apar în România.

EVANGHELIA DUPĂ TANŢA

La începutul anilor '90 era o perioadă complet nebună. După manifestația din Piața Universității și mineriada din 13-15 iunie, erau aproape săptămânal mitinguri la care mai mulți cetățeni umblau brambura prin oraș scandând „Iliescu mincinos, jos, jos, jos". Apăruse o nouă specie, cea a revoluționarilor profesioniști. Ăștia atârnau toată ziua pe la cafenelele rudimentare din jurul Universității, făceau politică înaltă și, dacă te prindeau, te tapau de bani pentru o vodcă mică, fiindcă nu se făcea să peroreze pe uscat. Nu știu dacă vreunii dintre ei chiar fuseseră pe stradă în decembrie 1989, dar, cu timpul, deveniseră mari militanți, cereau drepturi și vorbeau despre niște misterioase „asociații". Printre ei am cunoscut-o pe Tanța, o femeie slabă, cu picioare urâte, dinți negri și ciuf vopsit deosebit de blond. Avea, după toate

aparențele, vreo patruzeci și ceva de ani, dar își ținea nasul pe sus, zicea că e, de fapt, soră cu fiică-sa, pe care o făcuse devreme. Umbla cu niște colanți negri, care-i scoteau în evidență strâmbăturile, și avea în dotare o umbrelă roșie despre care spunea mereu că vrea să i-o vâre pe gât prezidentului Iliescu. Ca să-și rotunjească veniturile își comercializa pe prețuri modice fata sau, când prindea pe cineva prea beat sau masochist, pe ea însăși.

Pocăită

Când am luat primul salariu ca jurnalist, după un chef cu colegii, am beneficiat și eu, din ultimii bani care îmi mai rămăseseră, de serviciile odraslei Tanței. Plata s-a făcut la regina-mamă, căreia i-am returnat fiica în bună stare, după o oră și ceva, într-o bombă ieftină din împrejurimile casei mele. După aceea, o perioadă, nu am mai aflat nimic despre cele două, nici nu le-am mai văzut. Peste vreo patru luni, Toni Revoluționaru', un amic pe care-l mai cinsteam din când în când, mi-a spus: „Le mai ții minte pe Tanța și curva de fie'sa?! Aia mică a plecat să facă Turcia, da' mă-sa s-a dilit rău. S-a dus la pocăiți, s-a dat cu baftiștii și acu' predică Evanghelia prin Ferentari!"

Mi-o și închipuiam pe parașuta bătrână devenită pioasă și răspândind cuvântul Domnului prin țigănime. Bănuiam că a renunțat la colanții negri, la toacele înalte și la machiajul strident. De altfel, am revăzut-o peste puțin timp, când am fost la Sala Polivalentă să scriu despre un misionar venit hăt din Danemarca să facă slujbe cu minuni și surprize prin București. Era echipată cu o fustă gri până-n pământ, iar părul, devenit șaten-decent, era strâns într-un coc de genul celor pe care-l purtau femeile din anturajul Elenei Ceaușescu. Fiindcă-i aminteam probabil de trecutul tenebros, s-a făcut că nu mă vede și s-a apucat să strige „haleluia!". Agita un „Nou Testament" cu coperți verde-praz, primit de la frați, și părea căzută într-o transă mistică. I-am văzut chiar lacrimi în ochi atunci când danezul, mare cât un dulap, declama cu intonație pilda „fiului rătăcitor".

Păcat

Peste alte câteva luni, mă mutasem la un cotidian mare, unde trebuia să fac relația cu poliția, să scriu despre tot felul de potlogării mai mult sau mai puțin mărunte. Eram în criză de subiecte, era o perioadă în care parcă toți șuții, panacotarii și violatorii autohtoni erau în pană de inspirație și comiteau

numai infracțiuni banale, fără niciun fel de haz. La un moment dat, m-a sunat colonelul S., purtătorul de cuvânt al Poliției Capitalei din acel timp, și mi-a spus: „Tomiță, treci pe la mine, am ceva haios, un caz de proxenetism care s-ar putea să te intereseze, să faci caterincă”.

Am plecat spre sediul de pe Calea Victoriei, unde colonelul mă aștepta vânturând triumfător un dosar. L-a deschis și s-a apucat să vorbească: „Bă, te pișii pe tine de râs. Am agățat o combinatoare care se dădea pocăită, una de-a mers ceva vreme pe la baptiști și penticostali și le-a prins stilu’ ălora de a-și agăța adepții”. Mi-a comunicat între două pusee de râs că era vorba de o „doamnă” îmbrăcată sobru, care agăța prin cartierele sărace puștoaice de 14-16 ani și le recita din Bibilie. După ce le făcea capul mare vreme de mai multe zile, le spunea că Dumnezeu iartă orice și că-i iubește mult și pe păcătoși. După asta, concluziona logic faptul că, pentru a fi iertat, trebuie să comiți păcate și după aia să te căiești sincer. Pe chestia asta scotea minorele la produs undeva pe strada Ştefan Furtună, cu un profit frumos. Când fusese prinsă, făcuse scandal recitând versete din Bibilie. După ce a terminat de povestit și s-a putut abține din hlizeală, colonelul a deschis dosarul și mi-a arătat o poză. Era, bineînțeles, Tanța, varianta cu coc.

EROUL NECUNOSCUT

Eram în anul patru de facultate. Cu toate că doream să fiu din când în când și un student conștiincios, nu-mi prea ieșea. În loc să ajung la cursuri, aterizam deseori într-un bar situat la parterul Facultății de Arhitectură. Inițial îmi propuneam să fac numai o escală, dar, invariabil, mă întâlneam cu o droaie de amici și ajungeam să zac ore-n șir acolo, discutând câte-n lună și-n stele în timp ce mă hidratam cu beri.

Blonda de la Litere

Într-o după-amiază, pe când trebuia să audiez un curs de Istorie Contemporană Românească, eram parcat de ceva timp la masa mea favorită, din plastic albastru, pe care un deștept scrijelise cu brișcă „nu călcați pe iarbă, fumați o”, referire la marijuana pe care o mai aduceau colegii de peste Prut. Trăgeam țigări basarabenești Astra fără filtru, de contrabandă, și-l ascultam debitând tâmpenii politice pe un coleg mai mic, dar militant nevoie mare în organizația de tineret a unui partid aflat atunci la modă. Eram așa de plictisit, încât chiar aș fi

plecat la curs. Văzusem însă, la o masă de vizavi, o blondă interesantă, slabă, înăltuță, cu sâni mari și mă uitam fix la ea, cu nesimțire. Mi se părea că fata îmi întoarce privirea, din când în când, că o interesez. Am văzut cum se ridică de pe scaunul ei și merge să își ia o bere de la bar. A venit cu berea în mână înspre mine și m-a întrebat dacă nu-s Mihai, care a fost mai mare decât ea cu doi ani la Liceul Mihai Viteazu. Am crezut inițial că face un fel de glumiță, să ne băgăm în seamă, i-am spus că-s fix ăla și am invitat-o să stea lângă mine. A început să-mi zică despre Randi, fostul ei iubit, coleg de an cu mine, cum a intrat ea, Alina, la Litere și m-a întrebat ce mai face Anda, fosta mea prietenă din liceu. Când a continuat cum că barba, pletele și ochelarii nu m-au schimbat prea tare, m-am prins că e o eroare autentică, dar nu am dat înapoi, am ținut-o că-s Mișu.

Răzbunarea ratată

M-am apucat să dau răspunsuri evazive, apoi să scot din mintea mea tot felul de lucruri comune pe care le aflam eu pe vremuri, ca elev la „Zoia”, despre cei din Mihai Viteazu. Am aflat că nu mai vorbește cu Randi, care i-a făcut ceva groaznic chiar în vacanța de vară, de după clasa a douăsprezecea. Eu am inventat că m-am despărțit de iubita mea, Anda, cu un an în urmă, dar că am rămas în relații bune și „îi merge bine”. Încet-încet am depășit subiectul liceului, am luat și eu o bere, după care, făcându-se seară, am invitat-o într-un club-pivniță de pe Lipscani, unde se îmbăta lumea ieftin și se asculta rock. Pe la două noaptea ne pupam cu aplicație la o masă aflată-n penumbră, iar o jumătate de oră mai târziu descuiam ușa apartamentului meu.

A fost o noapte-dimineață teribilă. Alina era plină de energie, a vrut să ne-o tragem pe balcon, în cada de baie, pe covor (aici a fost mai urât, s-a lăsat cu julituri pe piele). Făcea amor cu atâta frenezie și își dădea așa de tare silința să se arate o maestră a amorului, că mi se părea că vrea să demonstreze ceva. Ţin minte că a încercat să mă facă să utilizăm o variantă dificilă a poziției 69, în urma căreia mi s-a pus un cârcel teribil, chiar dacă eram mult mai tânăr și mai flexibil decât acum. Am decis să nu mai dormim, fiindcă ea îmi spusese că de la zece de dimineață îi începe un seminar la care nu are cum să lipsească. Eu lucram pe atunci în redacția unui săptămânal unde aveam program flexibil. Cu cât se lumina mai tare de ziuă, observam ceva schimbat în atitudinea ei. Eu eram entuziasmat de ce dom’șoară descoperisem și îmi făceam planuri să ne mai vedem. Am

băut o cafea pe la opt, ea fiind monosilabică și eu volubil, o tot invitam să mergem undeva împreună în weekend, vreo două zile. Pe la nouă a început să se îmbrace. Când era gata împachetată și încălțată, a cuvântat: „Trebuie să îți spun ceva. Nu o să ne mai vedem niciodată. Am vrut doar să mă răzbun pe Randi. Atunci când tu învățai ca un papagal pentru admitere, ei și-o trăgeau. Am acceptat să o pun cu tine ca să mă răzbun, după mult timp, și pe parașuta care te lua de fraier și pe porcul ăla, pe care chiar l-am iubit".

M-am prefăcut ușor supărat-nedumerit, ba chiar am înjurat-o nițel pe curva de Anda și am condus-o pe blondă la ușă. Așa s-a încheiat relația mea scurtă, dar fulminantă, cu Alina. Am mai văzut-o de vreo două ori la Arhitectură, dar ne-am evitat reciproc. În schimb, le-am rămas recunoscător numitului Randi și pseudo-iubitei mele Anda. Fără acești eroi necunoscuți, probabil că n-aș fi petrecut o noapte atât de fierbinte de amor.

EPILATOAREA OCULTISTĂ

Acum trei ani aveam o prietenă teribil de cochetă. Toată ziua se văxuia, se vopsea, se epila și se pensa. Cred că-și aloca jumătate din existență văruitului și plivitului propriului corp. Mă enerva îngrozitor că trebuia să o aștept mult timp în vestibulul unor coaforuri sau în anticamera unor onorabile cosmeticiene, unde nici măcar nu aveam voie să fumez, într-o bună zi, după ce mă plictisisem frunzărind o revistă imbecilă pentru cucoane, amica mea, Alina, proaspăt epilată inghinal, a apărut împreună cu doamna care o operase. M-a prezentat unei femei de înălțime medie cu halat alb, brunetă, tunsă scurt și cu privire fixă: „Ema dragă, el e prietenul meu ziarist, despre care ți-am povestit!"

N-am aflat niciodată ce i-a spus Alina epilatoarei, fiindcă, după câteva zile, în urma unui scandal domestic, ne-am despărțit. Eram decis „să-mi refac viața" rapid.

Aura și gaura

Peste puțin timp, când mă întorceam de la niște prieteni veseli din Drumul Taberei, am fost oprit de o femeie în trening și cu adidași. La început, nu mi-am dat seama cine e. Mi-a zis: „Sunt Ema, cosmeticiana Alinei!" Nu o recunoscusem îmbrăcată „în civil". I-am spus că m-am despărțit de Alina și mi-a răspuns: „Era previzibil! De cum te-am văzut mi-am dat seama că nu sunteți compatibili

energetic. Aveați aure complet diferite, ieșea urât dacă nu vă despărțeați repede!”

Din vorbă-n vorbă, am ajuns pe o terasă din apropiere, unde s-a supărat oarecum atunci când am vrut să-i iau o cafea sau o bere. Nu înțelegea cum de nu mi-am dat seama că ea se potrivește în plan subtil doar cu vinul roșu sec, la temperatura de 20 de grade. În timpul discuției m-a făcut să înțeleg că o pot ajuta profesional și că e o treabă de destin implacabil faptul că am dat nas în nas. Mă și vedeam scriind articolul vieții mele, despre cea mai bună epilatoare din București, care folosește o ceară mirifică, mai pură decât apa de izvor. A simțit că mă gândeam la așa ceva: „Nu e vorba despre cosmetică! Eu fac și lucrări în domenii și zone mai puțin vizibile!”

După jumătate de oră, ajunsesem la ea în apartament, într-un bloc din apropiere, la etajul zece.

Transfer

Se oferise să facem un transfer energetic, în urma căruia să-mi spună de ce afecțiuni sufăr și ce îmi rezervă viitorul. Mai întâi, m-a apucat de-o mână și a dat ochii peste cap. După un minut a afirmat că am sau o să am probleme cu coloana. Pe chestia asta a aprins un bețișor cu miros de parfum bulgăresc de trandafiri, m-a trântit în pat pe burtă, m-a uns cu un fel de mâzgă și s-a apucat să mă maseze între vertebre. A trecut la un fel de piguleală intercostală, m-a întors pe față, și-a lipit sânii tari de pieptul meu și a studiat în amănunt nivelul energetic, care se cam ridicase. Am constatat o mare compatibilitate între buzele ei și anumite porțiuni din mine. Forțele ezoterice care pluteau voioase prin cameră m-au făcut să o penetrez plin de avânt. Spiritele bune o făceau să fie foarte flexibilă, așa că am încercat tot felul de poziții care au dovedit că, pe moment, nu sufeream deloc cu coloana. După vreo jumătate de oră terminasem, dar nu m-a lăsat să mă duc să fac duș decât după ce a scos dintr-un sertar niște cărți mari de tarot și a mormăit ceva despre arcane majore sau minore. M-am îngândurat când am văzut că scoate o imagine cu o căpățână mare de mort, dar era de bine. Mi-a prevestit un viitor măreț, pe care-l aștept și acum, dar și că o să încep o relație lungă cu ea, în timpul căreia o să conștientizăm universul despre pericolele iminente care-l pasc. Glumind, i-am promis că o să vorbesc pentru ea la OTV și m-a luat în serios. Îi plăcea „domnu' Dănuț” că promovează „științele alternative”.

Începuse să-mi placă toată povestea, așa că m-am hotărât să rămân la Ema până a doua zi. Noaptea a fost din ce în ce mai halucinantă. În fiecare pauză postcoitală, doamna vitupera împotriva entităților malefice, cu care avea un conflict consecvent. Până la urmă, duhurile m-au învins și am adormit buștean. Am visat oarece demoni, călare pe niște dragoni cu sâni mari și sfârcuri roz. Spre dimineață am avut impresia că dragonii flatulează. M-am trezit transpirat, într-un miros greu. Nu erau de vină dragonii, Ema pusese la încălzit niște ceară, într-o oală roșie cu buline, pe aragazul din bucătărie. Când am cârpit ochii mi-a spus că în urma unor consultări cu entitățile benefice a ajuns la concluzia că trebuie să-mi schimbe imaginea. Se decisese să mă epileze pe corp și să mă vopsească în cap, adăugându-mi niște șuvițe brunete. Era cam prea mult. Mi-am dat seama brusc de faptul că întârziasem îngrozitor la redacție, unde mă aștepta o ședință matinală importantă, „de strategie". Am citit o mare nemulțumire pe fața ei. Din ușă a trebuit să-i promit că seara o să mă las vopsit conform indicațiilor venite din lumea misterelor și că aș fi fericit să devin spân pe corp. Am preferat să-mi încarc îngrozitor karma, să nu devin împreună cu Ema un luptător împotriva energiilor negative și în seara respectivă să mă îmbăt crunt cu tot felul de licori, numai cu vin roșu sec nu.

DOAMNA JANDARM

Când lucram în redacția unui ziar concurent, acum câțiva ani, trebuia să fac o anchetă despre o retrocedare. Era vorba de o vilă situată pe undeva lângă Gara de Nord. Chiriașii, vreo patru familii, voiau să demonstreze că așa-numiții foști proprietari erau, de fapt, niște escroci, care falsificaseră oarece acte, în numele unei ipotetice mătuși emigrate în Brazilia pe la sfârșitul anilor '40 ai secolului trecut. M-am dus să vorbesc cu revoltații împreună cu Sorin, un fotograf din redacție. Cel mai mare scandal îl făcea o femeie brunetă, de statură medie, la vreo 35 de ani, cu capot roz și papuci verde-praz, care protesta cât o ținea glanda împotriva nedreptăților sociale. Din toată vorbăria ei se înțelegea că o să rămână pe drumuri cu copilul în timp ce onoratul soț se sacrifică, pentru țară și bani, în calitate de jandarm, prin Kosovo. Am încercat în repetate rânduri să o calmez, ca să aflu de la ceilalți vecini, care agitau niște hârtii, povestea vilei, dar nu am putut, era ca un vulcan în erupție.

Până la urmă a tăcut pe căi naturale, după trei sferturi de oră de scandal. Simțeam că mi-au plesnit timpanele.

Scris și făcut

Am cercetat actele și mi-am dat seama că oamenii au dreptate. După alte câteva zile de umblat pe la primărie și arhive, am publicat materialul. Şi datorită vâjâielii făcute de mine, în cele din urmă chiriașii au câștigat procesul și nu au mai fost evacuați. La vreo patru luni după toată povestea asta, într-o seară, în timp ce stăteam la coadă la țigări în fața unui non-stop de pe Calea Griviței (frecventam asiduu, cârciuma unuia Şoni, care comercializa absint, aflată prin zonă), am auzit din spate: „Vă mulțumesc în numele tuturor locatarilor, domnu' Roman, ați fost ca un erou pentru noi, cum v-ați bătut pentru dreptate, ați luat partea celor nedreptățiți!”

Era apriga doamnă nevastă de jandarm, echipată ca o sorcovă, fardată și rujată strident. A început să mă laude și să mă perieze plină de patos, cu o voce care se auzea până pe Calea Plevnei. Mi se făcuse destul de rușine de restul oamenilor de la coadă. Mi-am luat țigările repede, am apucat cucoana de un cot și am plecat dintre ăia care se uitau la mine ca la felul paișpe, nevenindu-le să creadă că unul cu mutra mea e un fel de reîncarnare a Cidului.

Mihaela, așa o chema pe energica femeie, după multe metafore și fraze sforăitoare, mi-a spus că vrea să-și exprime recunoștința dăruindu-mi o canistră cu cinci litri de vin, adusă de la țară, din Oltenia, unde își depusese copilul în urmă cu câteva zile la socri. M-a invitat la ea, să ridic obolul. Odată ajuns în vilă, m-a rugat să stau în sufragerie până pune de o cafea. A reapărut cu capotul roz, ușor desfăcut, cât să i se vadă parțial sânii mari și lăsați. S-a așezat lângă mine pe canapea și a început să-mi spună cât de tare îi lipsește bărbatul Dănuț, care face ordine printre albanezii kosovari, dar că, datorită lui, are destui bani cât să stea acasă. Înainte vreme fusese casieră la un supermarket, lucru care o obosea și o făcea irascibilă. Cât și-a povestit viața, mă tot împungea cu un deget în umăr, să mă facă atent, și își muta fundul din ce în ce mai aproape de mine. Ca din întâmplare i-am scăpat și eu o mână pe genunchi. Atât a trebuit. M-a sărutat apăsat pe gură, pe nepregătite, demonstrându-mi cât de tare îi lipsește apărătorul internațional al ordinii și liniștii publice. S-a suit pur și simplu peste mine și în trei secunde eram cu pantalonii în vine. Am făcut amor prima oară chiar acolo, pe canapea. Când s-a întors grațios să practicăm poziția „pe la spate”, a răsturnat ceștile cu cafea, care s-au făcut țăndări, dar nu mai conta nimic. A doua repriză s-a desfășurat în pat, lângă poza clasică de la nuntă, a sergentului major și a alesei inimii lui.

Am rămas până de dimineață, timp în care am și ușurat considerabil canistra pe care trebuia să o car acasă.

Hotărâsem să nu ne vedem prea des, ca să nu dăm de bănuit, mai ales că ea mă asigurase că nu și-a mai înșelat bărbatul până atunci. Nu mă simțeam prea vinovat, ba chiar mi-am spus că am făcut din treaba omului care muncește din greu în fosta Iugoslavie. După încă vreo două săptămâni, la redacție, a venit la mine fotoreporterul Sorin, cel cu care fusesem inițial la clădirea de lângă gară. A început să-mi spună: „Dom'ne, mai ții minte nebunia aia cu retrocedații? M-am întâlnit cu tipa aia care făcea scandal și a vrut să-mi dea o damigeană cu vin, pentru ce am făcut atunci. M-a chemat la ea și..."

L-am întrerupt și i-am răspuns sec: „Știu!"

DINTELE

Măriuța era un personaj interesant. Pe când eu aveam douăzeci și ceva de ani, ea sărise de treizeci și nu făcea mare lucru. Începuse o groază de facultăți, pe care le dusese maximum până în anul trei. Avea un copil făcut cu nu se știe cine, pe care-l lăsase în grija unor rude îndepărtate, la propriu și la figurat, din Ardeal. Își ducea existența cu un soi de inconștiență, făcând te miri ce combinații să se lipească prin diverse cămine studențești. Nu avea niciun serviciu stabil și încerca să mai scoată un ban făcând tehnoredactare pe calculator, treabă la care se pricepea cât de cât.

Atârnătoarea

Apărea, printr-o coincidență bizară, de fiecare dată când luam salariul sau eram în bani, în cârciumile în care mă strângeam cu prietenii mei. Se instala la masa noastră și cerea o bere, un hamburgher, o atenție, o măslină, subînțelegându-se că trebuie să plătim noi. Dacă vreunul mârâia ceva, întorcea un zâmbet plin de carii și spunea că se va revanșa în curând, fiindcă tocmai așteaptă să se petreacă o tranzacție cu pământuri, pe care trebuie să o facă ai ei, la țară. Ne obișnuisem cu ea, ba chiar ajunsesem să credem că e un fel de mascotă, că ne aduce noroc. În mod normal, în serile în care apărea pe capul nostru reușeam să agățăm „prospături" sau se iveau tot felul de oportunități de afaceri din care mai pica un venit suplimentar. Ne-am mirat foarte tare când, brusc, a dispărut din raza de acțiune a mea și a prietenilor mei. Am pus tot felul de întrebări unde a dispărut, ne era frică să nu se fi îmbolnăvit din cauza vieții alandala pe care o ducea. Până

la urmă, o fată care stătea în același cămin cu ea ne-a spus că se angajase la o firmă de imobiliare și că se luase foarte în serios, plimba toată ziua clienți pe la case scoase la vânzare. Cică se îmbrăca prună și adoptase un „limbaj profesional”. Mai târziu, aceeași tipă ne-a spus că reușise să scoată oarece bani și își închiriase un apartament cu două camere într-o zonă nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Revenire spectaculoasă

Vreo doi ani nu am mai avut veşti despre ea. Într-o zi de vară, în timp ce mă plimbam după-amiază prin zona Tineretului, am auzit că mă strigă o voce de femeie. M-am întors şi am dat peste un personaj mic de statură, în „ţinută bussiness”. Cu greu, am recunoscut-o pe Măriuţa. Avea un aer oficial şi plimba sub braţ o mapă plină cu tot felul de acte. A ţinut să-mi spună cât de mult aprecia faptul că am ajutat-o în perioada ei de sărăcie şi m-a invitat la o bere compensatorie. Plin de mândrie, m-am oferit să fac eu cinste. Am campat pe o terasă din apropiere.

Mi-a povestit că începuse să se priceapă la vândut-cumpărat case şi terenuri, ba chiar că în urmă cu puţin timp dăduse un tunuleţ. Intermediase o afacere cu un „intravilan” mare într-o comună suburbană a Bucureştiului, chestie din care se alesese cu un comision de douăzeci de mii de euro, sumă foarte consistentă pentru epoca respectivă. Plănuia să-şi tragă o casă cu un credit bancar şi să-şi aducă, în sfârşit, fiul lângă ea. Mulţumirea maximă era însă că începuse să-şi pună dinţii la un stomatolog scump: „Mai ţii minte ce gură naşpa aveam? Acum am ceva provizoriu, o să coste cu totul vreo cinci sute de euro, da’ o să fiu ca nouă!” Spre exemplificare, mi-a tras un zâmbet de un alb imaculat.

Am mai stat un car de vreme, disecând ce s-a întâmplat cu tot felul de prieteni vechi. Am constatat că-şi păstrase

obiceiul să bea destul de mult. Spre seară, nu știu ce a fost în capul meu, dar am început să mă dau la ea. Părea cooperantă, ba chiar se întreba cum de nu ajunsesem noi să facem ceva cu multă vreme înainte.

Am luat un taxi spre casa mea. În mașină, așezați amândoi pe bancheta din spate, ne-am pupat de zor. Dezinhibați de alcoolul de la bord, fără prea mare jenă față de șofer, o mângâiam pe sub fusta de afaceri. Ajunși la destinație, am plătit cu o singură mână, lăsând o șpagă generoasă și am ieșit înlănțuiți din mașină. Pe când taximetristul demara în trombă, iar noi făcurăm o pauză de respirat, am simțim că am un corp străin în gură. Aproape instantaneu am simțit un gust profund de ciment dentar, amestecat cu ceva putrefact. Înainte să mi se aplece am apucat să-i întind Măriuței, ca un gentleman, premolarul căzut din lucrarea provizorie. A plecat pe mutește în timp ce eu mă țineam cu o mână de burtă și cu alta de gardul unui vecin. Așa a murit, din fașă, o potențială relație erotico-imobiliară. Din cauza asta, poate, nu sunt acum la curent cu ultimele fluctuații de preț ale terenurilor din Pantelimon.

DIN MINE-N LAC

Pe la sfârșitul lui 1999 rămăsesem șomer. Cum nu prea aveam ce să fac, mă lăsasem tocmit de un domn snob și bogat, care stătuse mulți ani în SUA, să scriu un scenariu de film despre viața și opera lui Nicolae Ceaușescu. Bineînțeles că, până la urmă, s-a ales prafu' de acest generos proiect, dar asta-i altă poveste. Cert e însă că, o perioadă, am trăit relativ rezonabil pe banii „producătorului".

Fitze

Mai întâi domnul snob, pe care-l chema Alexandru Ursu, și-a făcut cărți de vizită anglofone, în care-l chema Alex Bear. După asta, a început să-mi spună și mie Thomas, fiindcă i se părea că sună a nume de viitor scenarist de prestigiu. În cele din urmă, m-a invitat să discutăm pe niște fragmente de scenariu, undeva la o cârciumă plină de fițe, pe malul lacului Herăstrău. Când m-a sunat să mă cheme în Herăstrău, tocmai mă împiedicam de Mihaela prin casă. Din cauza asta am luat-o cu mine la întâlnirea cu domnul Bear și cu Iulian, un băiat bun la toate, care terminase o facultate particulară de regie și voia să se remarce. Când am ajuns în Herăstrău, am constatat că domnul Bear ne pregătise un adevărat festin. Luase caviar Beluga și vin numit tot așa, să se asorteze cu caviarul, whisky

cu etichetă neagră, brânză franțuzească cu mucegai. Avea un aer de mare burghez satisfăcut că e văzut spânzurând bani de către alți mari burghezi. Am început să vorbim despre viitorul film, sponsorul având bineînțeles numai idei geniale. Mihaela părea să se plictisească de moarte. Cât timp noi bingăneam aiurea despre traveling și efecte speciale, ea ba mă pipăia cu piciorul pe sub masă, ba încerca să mă pupe pe gură în timp ce vorbeam. Din respect față de sponsor, mă făceam că nu o bag în seamă. La un moment dat, părea că se potolise. Se juca doar cu un pahar de whisky, pe care-l umplea și-l golea cu gogâlțuri. Mai mult decât atât, mai sorbea din când în când și vin, direct din sticlă.

Somalezii

Am continuat discuția cu cei doi domni, debitând platitudini cât roata carului. Nu m-am uitat ce mai făcea Mihaela. La un moment dat, fata s-a ridicat brusc și mi-a aruncat în ochi un pahar cu vin. Mi-a spus pe un ton crunt: „Voi vă îmbuibați aici, ca niște porci, în timp ce în Somalia mor copiii de foame!” în continuare, s-a comportat civilizat. A vărsat bolul cu caviar pe chelia lui Alex de pe care se prelingea pasta neagră, mi-a dat un pumn în ochi, l-a altoit pe Iulian cu o sticlă de vin asortat la icre. Niște francofoni de la o masă alăturată, crezând probabil că suntem responsabili cu partea artistică, au început să aplaude și să spună bravo, graseind. Mihaela a declarat ritos că se sinucide. Şi-a scos pantofiorii, pe care a spus că-i lasă moștenire unor oameni săraci, și a făcut pleosc în lac. Viteaz, am dat să-mi scot tricoul și să sar să o salvez. Iulică, mai cu capul pe umeri, mi-a zis: „Stai liniștit, iese ceva la suprafață!”

Într-adevăr, sinuciderea se amânase puțin. Mihaela se decisese să facă pluta pe spate. Se comporta ca o morsă isterică. De după ponton se auzeau rafale de înjurături și mesaje de solidaritate cu copiii somalezi care suferă de inaniție. Domnul Alex, băiat fin, a crezut că poate gestiona situația. Şi-a adus aminte că în State făcuse ședințe de psihoterapie, fiindcă toată lumea bună mergea la psihanalist. Se instalase pe marginea pontonului și spunea, cu accent anglofon, că viața e frumoasă, că luna e minunată și că nu merită pentru nimic în lume să te sinucizi: „Look, Mihaela, luna is beautiful, life is beautiful, merită să trăiești!”

„Ce-am făcut?!”

Răspunsurile venite din apă erau variații pe tema mamelor noastre reunite. Cel mai frecvent se făcea pomenire de morți. După vreo jumătate de oră, timp în care am fost vedetele localului, Mihaela a ieșit din apă. A mers la toaletă, mă rog, să se usuce, și de acolo s-a întors cu o perie de spălat closetul cu care l-a altoit în cap pe nevinovatul Iulian. Eu am mai încasat un toc cui în creștet. La un moment dat, Mihaela a făcut pur și simplu poc și a început să sforăie puternic. Am găsit cu greu un taxi care să vrea să ne ia cu animalul adormit cu tot. Nu am mai trecut de atunci pe la terasa respectivă. A doua zi de dimineață, Mihaela se întreba sincer de ce are hainele umede și dacă a făcut ceva urât. Nu i-am zis nimic și relația noastră a mai continuat un timp, până când mi-am luat, firesc, lumea-n cap. A rămas până în ziua de azi un mister la ce i-or fi folosit ședințele de psihoterapie anglofonului Bear.

DESPRE HEGIEL

În facultate picasem în repetate rânduri un examen de Istoria Bizanțului. Îl tot dădeam cu un profesor nesuferit care punea accent pe cronologie și toceală mecanică. Cred că întâmplarea de față a avut loc pe când mă pregăteam vertiginos de un al treilea eșec. Mă speriasem destul de tare că o să mă împotmolesc cu studiile aici și, de multe ori, mergeam la cârciumă cu un tom plin de basilei și patriarhi. Mă iluzionam că printre beri îmi vor intra ăia mai bine în cap. În perioada cu pricina nu prea aveam bani, așa că frecventam o cârciumă imundă și deosebit de ieftină, amplasată undeva la ruinele din Cișmigiu, care avea probabil cea mai scârboasă budă din București: îți trebuiau mască de gaze și cizme de cauciuc ca să poți pătrunde.

Roșcata

Clientela era formată din juni care pișteau câte o bere, pensionari cu banii numărați, sosiți de la colțurile fotbaliștilor și șahiștilor, ba chiar și ceva cerșetori care converteau rodul muncii în păhărele cu câte cincizeci de rom. Peste toate personajele astea trona o chelneriță de vreo patruzeci de ani, vopsită roșcat și machiată tare, care răspundea la numele de „doamna Lumi”. Ea decidea cine s-a îmbătat și dacă mai capătă de băut sau cine poate să ia ceva pe datorie. Avea un ușor accent moldovenesc, probabil pervertit de mulți ani de ședere prin București.

Cu două zile înainte de examen, aveam o stare tâmpită, eram speriat-tensionat. Stăteam acasă și aveam impresia că

mi s-au șters din căpățână toți Comnenii și Paleologii pe care încercasem să-i îndes acolo. M-am gândit să-mi calibrez memoria cu niște fernet ordinar, altfel considerat și un bun digestiv. Am pornit cu cărțoiul spre Cișmigiu. În mod excepțional, terasa era destul de goală, în afară de mine fiind doar niște puști care chinuiau o chitară și un moș care dormea cu capul pe masă. Doamna Lumi probabil că se plictisea, fiindcă a venit să mă bată la cap. M-a întrebat ce e cărămida în care îmi țineam nasul. Mi-a spus că îi aduceam aminte de un iubit din tinerețe, de pe vremea lui Ceaușescu, când abia venise ea de la Bacău în București. Prietenul ei „Matiei studia filozofia și istoria și stătia tot timpu' cu o carte groasă diespre unu' Hegiel".

Idealist

Voia să afle mai multe despre „Hegiel", atunci nu o interesase. Fiindcă informația costă, s-a ridicat și a apărut cu încă un pahar și o sticlă de fernet, despre care mi-a dat de înțeles că e din partea casei. I-am spus că Hegel a fost un filosof idealist german, mort în secolul nouăsprezece, de holeră. Asta a declanșat un tir de întrebări de genul „iera idealist că-i venea idei?" Am intrat într-un joc destul de aiurea, inventându-i la minut bietului Hegel o biografie care-l făcea un cocktail de Nastratin Hogea și Robin Hood. Părea încântată de ce-i spun, am vorbit până când s-au vărsat și tinerii muzicali și a decis să închidă taraba. L-a scuturat pe bătrânelul căzut la datorie, care a plecat cu o privire cețoasă. M-a rugat să o ajut să ducă acasă o pungă în care erau cartofi și două pâini, de unde am dedus că vrea oarece prelungiri. Cum poșirca pe care o balotasem în mine nu îmi atenuase prea tare anxietatea, m-am gândit că o noapte de amor fără pretenții nu are ce să strice. Am pornit cu marele volum într-o mână și plasa doamnei în cealaltă. După o călătorie cu troleul am ajuns într-un bloc de patru etaje, destul de părăginit, de la capătul Drumului Taberei. M-a pus să mă descalț la intrare și nu am avut timp să-i admir prea mult colecția de bibelouri. S-a schimbat într-un capot mov și s-a tolănit într-o poziție pe care o considera provocatoare pe canapea. Fără cuvinte, m-am așezat lângă ea și am început să-i mângâi sânii mari și fleșcăiți. Cu un ghiont ferm m-a răsturnat pe spate și mi-a scos rapid nădragii, după care s-a cocoțat deasupra mea.

Anii de experiență ai Luminiței în „public relations" și-au spus cuvântul, chiar se pricepea la capitolul sex. Am adormit destul de mulțumit de viață și spunându-mi „scap cumva și de examen".

M-a trezit pe la opt de dimineață. Se schimbase ceva în atitudinea ei. În timp ce mă îmbrăcam mi-a spus direct: „Ştii, io cred că Hegiel ăla iera un uom rău. Cred că de la idealismu' ăla i-a venit lui Matiei în cap să pliece de la mine cu cerceii și lănțișoru' de la mama. Sper că nu tie superi dacă mă uit dacă e toate la locu' lor."

Povestea cu Hegel-haiducul mă adusese într-o situație ușor jenantă. Cel puțin am avut noroc la examen, profesorul nesuferit se îmbolnăvise, așa că l-am dat cu asistenta, care a trecut toți restanțierii, numai ca să scape de ei.

DE CE NU CRED ÎN PARANORMAL

Cu Camelia am avut o relație destul de lungă și mi se cam pusese pata pe ea. Era mai mică decât mine cu vreo patru ani și ceva, terminase Litere, era destul de doapă, dar avea niște ochi verzi teribil de frumoși. Am stat împreună aproape doi ani și o serie de întâmplări mă făcuseră să cred că m-am brodit cu ea pe termen „nedeterminat".

Nea Petrică

Într-o seară, după ce fusesem „cap limpede" și stătusem târziu la ziar, am luat un taxi de la Casa Scânteii spre domiciliul propriu. Nimerisem în mașină cu un personaj ciudat, un individ imens, cam de două sute de kile, cu o cipilică neagră, ca de evreu religios, în vârful capului. Sociabil, s-a recomandat „nea' Petrică" și mi-a declarat din capul locului că e un experimentat astrolog și că poate să-mi ghicească trecutul, prezentul și viitorul. M-a scanat, m-a întrebat când sunt născut și a orăcăit, vorbind pe nas: „Îți e sortită o femeie născută în 1980, în zodia Peștilor. Cu ea rămâi, dacă ești deja combinat, dacă nu, o găsești în curând". Am rămas mască. Camelia era născută în martie 1980. Taximetristul mi-a mai spus cât de bine mă potrivesc sexual, mental și fizic cu „peștoaica" din anul respectiv, că trebuie neapărat să mă împuiez cu ea și alte treburi asemenea. Când am debarcat din mașină aveam deja capul mare. Fata mă aștepta acasă, nu i-am spus ce mi se întâmplase, dar m-am purtat cu ea mult mai tandru ca de obicei, iar când am făcut dragoste mi s-a părut că intuiește ce vreau.

Țiganca

Peste câteva săptămâni am plecat la Sibiu să fac un reportaj despre niște țigani bătrâni, care fuseseră în timpul

războiului deportați la Bug. După ce am stat de vorbă cu o seamă de moși și babe plini de povești năucitoare, o țigancă bătrână, să fi tot avut optzeci de ani, s-a oferit să-mi ghicească, contra a o sută de mii de lei vechi. M-a distrat ideea, așa că am acceptat. După o serie de banalități, mi-a spus că am o iubită al cărei nume începe cu litera C și că tipa e gravidă. A mai bingănit că ea nu o să vrea să țină copilul, că are ochii verzi, dar că îmi e scris să rămân de tot cu ea, că o să avem alți doi copii. Mi-a mai dat o rădăcină de mătrăgună care aduce noroc, treabă pentru care am mai lăsat un supliment de cincizeci de mii. Am plecat ca pocnit cu leuca, iar se brodise treaba.

Întors la București, am găsit-o pe Cami verde la față. Își făcuse un test de sarcină și îi ieșise pozitiv. Nu avea chef să nască, voia să se apuce de un doctorat, eventual să prindă o bursă în străinătate. Nu crezusem niciodată în vrăjitoare sau astrologi, dar prea erau multe potriveli. Undeva în sinea mea, îmi încolțise ideea că aiurelile șoferului cu cipilică și ale țigăncii bătrâne pot fi reale și nu o să scap în veci de Cami, mai ales că fata îmi tot spunea că ar vrea să rămânem împreună de tot, eventual să ne mutăm undeva în străinătate. După ce a făcut chiuretajul avea remușcări, o ținea că și-ar dori să avem, după ce își rezolvă „studiile aprofundate”, exact doi copii. Ca un făcut, atmosfera de serial paranormal de doi bani și serie D era întărită de faptul că ea în fiecare dimineață îmi spunea cum ne-a visat prin țări calde, plini de succes.

Am mai rămas împreună, în București, vreme de patru luni. Ne înțelegeam destul de bine, stăteam mai tot timpul împreună, aveam o relație cvasimatrimonială.

Într-o seară, m-a anunțat brusc că a reușit să câștige o bursă de doctorat la Londra, care o să țină trei ani. Nu i se părea că e o tragedie pentru relația noastră, ba chiar a scos din mânecă varianta să plec cu ea și să încercăm să ne descurcăm împreună acolo. Dacă, în mod previzibil, n-aș fi marșat la varianta cu transplantatul pe sol britanic, mi-a propus să vin să o vizitez lunar, călătorind cu avioane low-cost și a promis că o să apară să stăm împreună în România în fiecare vacanță a ei. Am acceptat cu resemnare ultima variantă.

A plecat într-un început de octombrie. În prima lună, mă suna sau mă bătea la cap pe internet aproape zilnic. Prin noiembrie, comunicarea a început să se rărească, apoi m-a anunțat că, de Revelion, vrea să plece în Olanda cu niște colegi și nu crede că o să ne vedem. Măcar mi-a dat un SMS de „La mulți ani!”, fiindcă, din ianuarie nu a mai spus nimic o lungă perioadă. Când i-am telefonat, din curiozitate, mi-a răspuns pe un ton plictisit că s-a angajat ca bibliotecară la

universitatea unde își făcea doctoratul și că e foarte ocupată. După asta – tăcere totală. De la un prieten comun, care făcea drumuri londoneze, am aflat că se combinase cu un tânăr studios polonez.

Nu m-a mai interesat ce se întâmplă cu ea, dar de atunci nu mai cred în niciun fel de paranormali, doar accept că există, din când în când, coincidențe ciudate.

CUM AM FOST SADIC

Acum vreo cinci ani, cam pe vremea asta, am fost invitat la ziua unui amic destul de bogat, proaspăt întors de la muncă din Spania. Habar n-am ce dresese și făcuse p-acolo, dar strânsese destui bani cât să înceapă să-și facă o vilă pe lângă București. Invitase mai multă lume într-o pivniță cu miros de mucegai de pe Lipscani. Am ajuns destul de târziu, când oamenii erau deja amețiți curățel. Nimerisem într-un vacarm teribil. Pe lângă muzica dată la maximum, unii behăiau o melodie necunoscută, iar restul de comeseni trebuiau să zbiere ca să se facă înțeleși.

Măgăoaia

Peste toate zgomotele însă, se distingea destul de clar vocea unei doamne la vreo treizeci și cinci de ani, înaltă și grasă deopotrivă. Era îmbrăcată în negru și avea o mutră de buldog fioros. L-am întrebat pe sărbătoritul Năică cine e doamna care perorează și mi-a răspuns răstit, ca să-l aud, că e „Ioana, arhitecta care mi-a făcut proiectul la vilă! Tot ea conduce șantieru', are firmă de construcții!"

Mi-am adus aminte că mai aveam un coleg de redacție care voia să-și facă o casă la țară, așa că am intrat în vorbă cu Ioana. Intenționam să o întreb despre prețuri și în cât timp poate să dea gata construcția, dar era într-o fază în care nu prea mai puteam să mă înțeleg cu ea, așa că am preferat să mă matrafoxez și eu. Fiind vorba de contratimp, înspre dimineață, când s-a spart petrecerea, Ioana se mai trezise, dar nu de tot, eu eram relativ amețit, așa că ajunsesem cam pe același palier. Cum locuiam cam în aceeași zonă, am plecat împreună, bălăbănindu-ne suav. Mă expusesem unui mare risc, puteam să fiu aplatizat dacă ar fi căzut peste mine, dar, din fericire, nu s-a întâmplat niciun accident. Când am ajuns în fața blocului ei, situat undeva lângă spitalul Colțea, m-a invitat la o cafea și o bere, să ne revenim. Ajunși sus, la etajul trei, a scos de nu știu unde o sticlă de vodcă. De aici, mi s-a tăiat filmul pentru o lungă perioadă. M-am trezit câteva ore

mai târziu, gol, în pat, cu măgăoaia lângă mine. De fapt, chiar în mine, cu gura înfiptă într-un anumit organ al subsemnatului. Probabil visasem erotic, fiindcă aveam o erecție de zile mari. Plin de avânt, în ciuda durerii de cap, am făcut amor cu ea. Cu toată masivitatea ei, se chinuia să adoptăm diverse poziții laborioase. Imediat după ejaculare a urmat și cafeaua mult amânată, ceea ce mi-a produs o bucurie sinceră. Cum nu se mai învârtea așa de rău camera cu mine, am început să discutăm lejer și să ne facem, bineînțeles, confesiuni amoroase. Mi-a mărturisit că „am avut cam șaptezeci și cinci de amanți, proporțional cu numărul kilogramelor mele". Mințea, fiindcă la o evaluare ochiometrică avea pe puțin nouăzeci de kilograme.

„Bate-mă!"

A adus mult de mâncare pe o tavă imensă de aramă, pe care a pus-o în pat, și a început o telenovelă despre cum a fost sedusă și abandonată de diverși masculi care nu voiau, de fapt, decât să se înfrupte din profitul firmei ei și, în cel mai bun caz, să obțină discounturi la oarece proiecte arhitectonice. Spera ca eu să fiu altfel, iar domnia mea nutrea deja dorința să se care mai repede de acolo. Era un spectacol frumos cum mânca, băga în ea ca și cum ar fi avut șapte mâini. Părea o reprezentare a zeului Shiva. A sărit brusc la viața de șantier și mi-a povestit că trebuie să se poarte dur cu muncitorii din subordine, care fură constant din materiale, ba chiar că trebuie din când în când să-i mai plesnească pe unii, în ciuda faptului că ea e un caracter blajin. De aici a fost numai un pas până să-mi împărtășească o teorie clasică, din care rezulta că ăia care sunt șefi și trebuie să-și impună autoritatea la muncă simt nevoia să fie dominați în existența intimă. Nu bănuiam unde vrea să ajungă. Am fumat țigara de după masă și am dat să cobor din pat, să-mi trag pe mine hainele și să mă roiesc spre casa mea. S-a ridicat și ea în picioare și cu o mișcare teatrală a aruncat halatul mare cât o husă de Jeep în care era vârâtă. A început să spună: „Aș vrea să mă domini! Bate-mă! Scuipă-mă în gură! Leagă-mă!"

Mi-am pus chiloții pe mine și am îngăimat că vreau să plec. Ioana se trântise pe jos în fața mea, se ancorase de picioarele mele și continua: „Umilește-mă! Pișă-te pe mine! Merit să mă pedepsești, am fost rea! Scoate-ți cureaua și dă în mine!"

M-am smucit, am continuat să mă îmbrac și mi-am adus aminte de un banc celebru cu sadicul și masochistul. I-am

spus: „Vreau să te fac să suferi! Răspunsul meu la ce mă rogi e unul singur: Ntz!”

În timp ce mergeam spre ușă, am mai auzit doar atât: „Ești și tu ca toți ceilalți! Porcule!”

COVORUL

Lucram în redacția unui săptămânal unde eram relativ prost plătit. Era o toamnă liniștită și eu eram ceva mai tânăr decât acum, fiindcă povestea de mai jos s-a întâmplat într-un timp în care mai utilizam încă mașini de scris. Fumam țigări Carpați fără filtru și țăcăneam cu două degete în clapele mașinii toată ziua. Sediul revistei cu pricina era într-o casă veche, pe o stradă liniștită de pe lângă Grădina Icoanei. Parchetul scârțâia groaznic atunci când umbla cineva prin cameră și pereții erau scorojiți, dar biroul meu avea ieșire spre o terasă, unde pierdeam timpul bând o bere sau o cafea, în așteptarea inspirației.

Suflecată

Într-o după-amiază mă apucasem să transcriu, fără chef, un interviu cu unul dintre șefii unui partid de intelectuali, aflat în acel moment pe val. Bineînțeles, azi și partidul și liderul sunt ieșiți în decor de multă vreme. Mă săturasem de finețurile politice ale interlocutorului, așa că am închis la jumătatea discuției reportofonul mare cu care eram dotat, mi-am luat o bere din frigiderul hodorogit care stătea pe hol și am ieșit pe terasă. Am văzut într-o lumină destul de blândă cum, în curtea vecină, o doamnă cam la treizeci și ceva de ani, blondă cu piept lăsat-generos, spăla un covor. Era îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți, iar lângă covor era o pereche de șlapi. O știam din vedere, ne salutam ca între vecini, căci funcționam în casa veche de peste un an. Stătea în patru labe și făcea spume cu detergent și o perie aspră. Nu știu de ce, mi-a trecut prin minte cântecul de cătănie „Suflecată pân’ la brâu, ducea rufele la râu!” Imaginea era deosebit de relaxantă, ușor erotică, așa că mi s-a dus cu totul pofta de muncă. Am golit cu mișcări destul de lente recipientul pe care-l aveam în mână și am luat hotărârea să termin interviul a doua zi de dimineață. Mi-am strâns hainele și am plecat. Trecând prin fața curții cu covor, m-am mai uitat o dată lung la doamna care revenise în poziție bipedă, semn că terminase cu frecatul.

Ajutor

Ea a ridicat ochii și a spus: „Vecine, mă ajuți să aduc și alălalt covor din casă?! Soțu' a trebuit să plece după ce m-am apucat de curățenie și e greu covoru'!" Mi-a explicat că bărbatul ei, care era șofer la o firmă de distribuție, îi promisese că o să vină să o ajute, dar o sunase să-i spună că trebuie să plece într-o cursă neprevăzută și nu mai ajungea acasă în seara respectivă. Amabil, am fost de acord să dau o mână de ajutor. M-a făcut să mă decid faptul că doamna avea tricoul ud, mulat pe corp și șortul așijderea. Am intrat în casa cu miros de stătut și am rulat un covor oltenesc, plin de praf. Mi-am rupt spinarea cu el, l-am pus pe o bară, ba chiar l-am și bătut, după care l-am întins pe jos. Ulterior mi-am scos tricoul și, la indicațiile prețioase ale vecinei, am încercat să-l pun pe cel ud la uscat, tot pe bară. M-am dezechilibrat puțin și m-am trezit recuperat din cădere de blondă, care m-a strâns la piept. I-am simțit sânii și eram ușor excitat. Mulțumită de ce treabă făcusem, mi-a spus să luăm o pauză, că are niște bere pusă la rece în casă. Mai întâi am stat cuminte pe un scaun vechi din bucătărie, apoi, fără prea multe texte m-am apropiat de femeia care stătea în picioare și am sărutat-o. Ea a simulat surprinderea, ba chiar o vagă opoziție, după care m-a luat de mână și m-a pilotat spre dormitorul conjugal, aflat, datorită curățeniei, într-o oarecare stare de răvășeală. M-a împins în pat, a reușit să-mi tragă jos blugii destul de repede și, după un scurt, dar cuprinzător preludiu oral, s-a apucat să mă călărească. După pofta cu care a făcut-o mi-am dat seama că domnul soț mergea destul de des în curse neprevăzute și o cam neglija. Între gemete mi-a spus: „Ieși când simți că vine, ferește-mă!" La sfârșit eram amândoi cuprinși de o mare lentoare și nu prea mai aveam ce să vorbim, tăceam oarecum jenați. Mi-a comunicat destul de sec faptul că se făcuse târziu și nu mai are chef să se ocupe și de al doilea covor, că o să-l rezolve a doua zi, când se întoarce bărbat'său. M-am îmbrăcat și i-am zis politicos că mai poate conta pe mine dacă are nevoie de ajutor gospodăresc. I-am lăsat un număr de telefon de la redacție, scris pe un bilet de autobuz pe care-l găsisem în buzunar. Nu m-a sunat niciodată. După ce am plecat, mi-am dat seama că nici nu știam cum o cheamă. Vreme de câteva luni, cât am mai lucrat în același loc, ne-am mai ciocnit accidental și ne-am rezumat la „bună ziua". Mi se părea, când ne salutam, că roșea ușor sau poate așa îmi plăcea să cred.

CONVERTITĂ LA ISLAM

Pe Doinița o știam încă din adolescență, când locuiam în același cartier. Aveam cam aceeași vârstă. Pe vremuri, fusese o puștoaică destul de năbădăioasă. Nu ezita să se culce aiurea cu tot felul de oameni, în urma chefurilor de prin proximitate, fuma și bea. Avusesem un episod amoros petrecut într-o dimineață, după ziua unui băiat din cartier. Când aveam vreo nouăsprezece ani, s-a mutat din zonă și o lungă perioadă nu am mai știut nimic despre ea.

Broboada

După vreo opt-nouă ani ajunsesem într-o combinație destul de dubioasă. Trebuia să editez o „revistă culturală" pentru niște domni turci vârâți în afaceri nu tocmai curate. Bănuiam că patronii mei spălau bani, dar nu mă interesa prea tare, cât timp nu semnam hârtii, ba chiar luam o sumă frumoasă pentru epoca aceea, în dolari. În „fișa postului" îmi intra și să particip la diverse sindrofii și paranghelii cu participarea specială a unor frați otomani. Parte din ei erau destul de simpatici, nu se dădeau în lături de la băutură și agățat dame, în timp ce alții făceau paradă de islam și păreau, cel puțin, îngrozitor de sobri.

Într-o seară, „başkan-ul" (un fel de președinte) fundației care edita revista mi-a cerut să mergem la un importator de ciorapi și în același timp fabricant de biscuiți, pe care am fi putut să-l agățăm cu un contract de publicitate.

Am sunat la poarta unei vile din Pipera și ne-a întâmpinat un turc negricios, de statură medie, cu chelie și ochelari cu rame aurite. Ne-a băgat într-un birou ai cărui pereți erau tapetați cu versete din Coran. Domnul, care se recomandase Faruk, ne-a binecuvântat în numele lui Allah și a început o discuție lungă fără legătură cu contractul nostru. Eram obișnuit cu politețurile turcești, așa că, înarmat cu răbdare, ascultam perorațiile omului, care o lua când în limba lui maternă, când o dădea pe o românească stricată.

După vreo jumătate de oră, a intrat o femeie cu o tavă cu ceaiuri. Avea o broboadă mare, care-i încadra capul. Mi s-a părut că e o figură cunoscută. Era, după toate aparențele, Doinița. Când am întrebat-o dacă e ea, s-a uitat speriată spre gazda noastră, care i-a făcut semn din cap că poate răspunde.

Mi-a spus cum că a renunțat la viața plină de păcate și că, datorită lui Faruk, s-a convertit la Islam. Fiindcă turcul era bătrân și înțelept, îi deschisese ochii și acum se considera nevasta lui în fața Domnului, după ce îi binecuvântase nu știu ce imam.

Negocierile au rămas în coadă de dinozaur, urmând să mai discutăm la paștele budiștilor câte pagini din revistă o să cumpere. Înainte să plecăm, am lăsat totuși niște cărți de vizită, pe motiv că „nu se știe niciodată”.

Porcul

Peste vreo două luni, m-am trezit sunat de un număr necunoscut. Era Doina. Mi-a spus că îmi luase telefonul de pe cartea de vizită pe care o lăsasem la Faruk și că trebuie să ne vedem să îmi spună ceva important.

Ne-am întâlnit undeva, la o terasă lângă Universitate. Era tot cu vălul pe căpățână și a comandat o apă plată. Mi-a explicat precipitat că Faruk e un porc. Descoperise că omul avea în Konya, provincia lui de baștină, o nevastă bătrâioară și cinci copii, dintre care cei mai mari aveau aproximativ vârsta Doinei. Aflase asta și voia să-l dea în gât. Mă ruga să transmit „oamenilor de biznis” turci pe care-i cunoșteam că Faruk are obiceiul, din când în când, să emită cecuri fără acoperire, că fabrica de biscuiți e în rahat și, pe scurt, omul e un porc, animal impur în islam. Se certaseră furcă și ea fugise în garsoniera confort 2, din Berceni, pe care o avea dinainte de a-l cunoaște.

Mi-am exprimat solidaritatea, ba chiar m-am oferit să o însoțesc acasă, unde, spunea ea, avea mai multe acte menite să-mi dovedească ticăloșia fostului „soț”. Am luat un taxi.

Ajunși la ea, am constatat cu stupoare că face un prim drum la frigider, de unde s-a întors cu o sticlă de vin. Şi-a scos broboada și s-a dus să se schimbe. A apărut echipată lejer de tot, cu un șort și o bluză care îi scotea la iveală sânii măricei și deloc lăsați. Nu a spus nimic atunci când am început să o mângâi consolator pe picioare. Am luat-o în brațe și am început să o sărut apăsat. Am ajuns relativ rapid în pat, unde m-a „consumat” plină de poftă. Post-factum am coborât la non-stop, de unde am luat alte două sticle de vin și un salam, bineînțeles, din porc. După masă, înainte să ne băgăm iar în pat, am întrebat-o cum rămâne cu islamul. Mi-a răspuns sec: „Am greșit îngrozitor în fața lui Allah și nu vreau să mă ia Sheitan. Așa că îmi rămâne doar să mă reconvertesc la creștinismul nostru, care e ceva mai tolerant!”

CONFLICT DIPLOMATIC, FĂ!

De data asta o să povestesc o întâmplare în care am fost doar personaj secundar. Într-un moment al existenței mele eram fugit din propria casă. Pe scurt, îmi lăsasem parcată acolo o fostă iubită cu care mă certasem, dar care era în sesiune și nu avea unde să stea. Pe vremea aia eram în mare prietășug cu Vali, activistul civic țigan cu pretenții de „intelectual exotic" despre care am mai scris. Amicul meu, care avea renumele unui mare cuceritor de doamne, era combinat cu juna Raluca Ahmadi, proaspăt divorțată de un arab ortoman, cauză din care devenise putred de bogată. Raluca îi închiriase lui Vali o viluță pe străzile cu nume de compozitori din Floreasca. Cum romu' cult se plictisea în ditamai hangarul, mi-a propus să-mi pun cortul la el în ogradă.

Calu'

Asta presupunea să sparg o groază de seri prin oraș cu el, fiindcă tot aveam drum comun la întors, și să ascult toate

tentativele lui nocturne de agațament. Când intra în vorbă cu vreo femeie, indiferent de rasă sau naționalitate, după câteva fraze uzuale ataca frontal: își pironea privirea între propriile picioare și spunea: „La mine-n șatră mi se zice Calu', ghici de ce!" Până când să se dezmeticească victima, băga alt text, care suna cam așa: „Dacă o să faci amor cu mine, nu o să fie doar cu mine. O să te fuți și cu Platon, Aristotel, Socrate și toți ăia pe care i-am citit eu". De vreo două ori, am fost rău și am răcnit în gura mare că Socrate n-a scris nimic, stricându-i omului potențiala șustă. Culmea e că avea de multe ori succes, prindea tot felul de bunăciuni cu textele lui prefabricate. Dacă la românce mai dădea și chixuri, puncta aproape întotdeauna la străine oploșite pe la terasele din București, cărora le vorbea într-o păsărească anglo-franco-română. Probabil fetelor aterizate proaspăt în România li se părea că au de-a face cu un personaj exotic, că o pun cu un șaman din tribul yoruba, ceva. Cum iubita-sponsoriță, Raluca, era plecată de multe ori în provincie, pe termen lung, Vali putea să-și aducă destul de des cuceririle în vastul domiciliu unde eram campat și eu.

Descinderea

Într-o seară, pe o terasă scumpă, pentru snobi, de lângă Piața Universității, Vali ochise la o masă un grup de tipe francofoane, care păreau plictisite. S-a ridicat de lângă mine și s-a dus moț la ele. L-am văzut gesticulând, habar n-am cu ce le-a amețit, dar, peste zece minute fuzionase cu ele. M-am dus și eu acolo. Se dădea în mod evident la Simonne, o fată frumușică la vreo 27-28 de ani, despre care am aflat că era un fel de adjunct de atașat cultural al unei țări europene. Nu-mi credeam ochilor și urechilor, văzându-l pe Vali cum o pipăie în timp ce îi toarnă ceva incoerent de genul „traditions culturelles gitanes, very beautiful, să mor io, tre' să voir și tu". Am încercat să mă dau și eu la o comeseană, fată de consul, dar nu a prea ținut. După o seamă de beri, timp în care bulibașa intelectual o tot pupase cu foc pe demoazelă, fata s-a lăsat convinsă să vadă tradiții rome, live, în vila din Florească. În taxi mi s-a făcut cam rușine, văzând cum Vali, pe bancheta din spate, o trăgea de țâțe în timp ce șoferul se uita cu un aer jenat-complice în oglinda retrovizoare. Cum am ajuns acasă, amorezii au plecat în zbor spre unul dintre dormitoare. Eu am rămas relativ trist în sufragerie, mi-am scos o bere din frigider și m-am apucat să cuget la greutățile vieții, pe fond sonor de gâfâituri. Când ajunsesem la concluzia că trebuie să-mi modific și eu imaginea, să spun că-

s coborâtor dintr-un trib de negri albinoși, ceva, am auzit cum se învârte o cheie în ușa de la intrare. În treizeci de secunde mi-am dat seama că e un dezastru. Era Raluca, având în mâini niște trăiști. Se întorsese cu o seară mai devreme de la Buzău, unde avusese de negociat afaceri. M-a întrebat unde-i Vali și eu i-am răspuns că „e în dormitor, dar nu cred că e cazul să te duci!" Nu a ținut cont de sfatul meu. Gemetele s-au întrerupt brusc, când a intrat în cuibul dragostei. După o tăcere scurtă și mormântală, au început să se audă bușituri. Mai întâi, a zburat ex-nevasta de arab pe ușă, cu fața ceva mai fardată, e drept, în mod natural. Apoi, în cadrul ușii a răsărit Vali gol pușcă, zbierând cu tupeu: „Tu nu-ți dai seama că ai provocat un conflict diplomatic, fă! Periclitezi aderarea la UE, proasta naibii!"

Raluca nu a înțeles că Vali se sacrifica din motive patriotice. După conflictul diplomatic, a doua zi, și eu, și prietenul meu a trebuit să ne strângem bagajele.

COMPASIUNE RECIPROCĂ

Acum mulți ani, mă împrietenisem la mare, la Doi Mai, cu Frank. Nu am știut niciodată cum îl cheamă exact. Era un munte de om, cu barbă neagră și mutră de samurai. Se întorsese din America. Inițial fusese medic, fugise în State pe la sfârșitul anilor '80 unde făcuse pe felcerul. Aterizase la loc în România cu ceva bani (pe atunci dolarul era teribil de valoros, un salariu mediu era în jur de 100) pe care-i făcea praf gospodărește, convertindu-i în băutură și femei. În plus, era pasionat de politică internă și internațională. Își lua în fiecare dimineață toate ziarele, vedea ce mai face Iliescu, ce mai zic țărăniștii, trecea la diverse conspirații planetare (îi plăceau) și la un moment dat se făcea cocă. La mare era destul de simplu, când ajungea beat ca un boț de humă se culca sub o streașină din proximitatea plajei.

Bong

Când ne-am întors în București, am constatat că suntem și oarecum vecini cu casa, ba chiar că frecventam o cârciumă de lângă Piața Rosetti. La mare, mersesem amândoi singurei, fără iubitele oficiale, la agățat. Eu pretextasem că mă duc într-o deplasare profesională la Buzău și reușisem să scap de duduia Flori, cu care eram combinat pe atunci. În București, situația era alta. Seara, după ce scăpăm de la redacție, mă întâlneam cu amica mea în cârciuma unde zăcea și Frank. El tocmai se iubea intens cu o junâ mai mică decât el cu vreo

douăzeci de ani, studentă la arhitectură, cu care se purta cel puțin autoritar. La mine situația era oarecum inversă. Flori, ușor fanată (îi spuneam Nea' Mamaie), făcea pe nebuna groaznic cu mine, încerca să-mi dea ordine și directive. Într-o după-amiază l-am găsit pe Frank foarte serios, cu o mutră sumbră și cu nasul într-o revistă *Newsweek.* Lângă el, cu un aer plictisit, stătea aspiranta la titlul de arhitect, Carolina. Frank mi-a spus grav: „Uite, pârțarii și masonii iar au scumpit petrolul. O să fie vai de România". Săraca fată a încercat să spună și ea ceva, dar Frank a luat-o de ceafă și a dat-o cu mutra de masă. S-a auzit un fel de „bong", după care vocea baritonală: „Proasto, tu nu te pricepi la problemele lumii! Oricum, acolo la arhitectură sunt numa' d-ăia în șorțuri care te spală la creier! Taci și ascultă, când vorbesc!" Am încercat să-i atrag atenția că nu e politicos ce face și, cu oarecare cinism, l-am rugat să o bată acasă, că eu sunt un suflet sensibil și nu suport violența. Carolina s-a uitat la mine cu o privire de câine recunoscător.

Plici

Câteva zile mai târziu, eram toți trei în aceeași locație când a aterizat Flori. Luasem salariul și doamna insista să-i cumpăr nu știu ce brățară de argint, chestie care nu se potrivea neam cu planificările mele financiare pe luna în curs. Când i-am comunicat decizia de a nu investi în pavoazarea ei, Flori s-a făcut foc: „Nenorocitule! L-am lăsat pe Gelu din cauza ta, eram o doamnă și tu acum nu ești în stare să iei o brățară!" Mi-a scăpat „plici-plici" două palme. Frank râdea satisfăcut, dar Carolina a avut o reacție la care nu mă așteptam de nicio culoare: „Ce ai cu el?! Nu vezi că nu mai știe ce să facă pentru tine?! Lasă-l în pace, nu te comporta ca o mitocancă!" Surprinsă că blânda plantă a lui Frank a ridicat tonul, Flori a făcut, precum a spus mai târziu Miki Șpagă, „ciocu mic". Conflictul părea aplanat și, în restul timpului petrecut în patru, nu s-au mai înregistrat evenimente deosebite. Abia a doua zi de dimineață am găsit în buzunarul gecii, care stătuse pe spătarul scaunului, un bilețel împăturit în patru. Era scris la repezeală, probabil atunci când Carolina mersese la toaletă: „Nu ne merită ăștia doi! Hai să avem compasiune unul față de celălalt!" Urma un număr de telefon. Peste patru zile, am anunțat-o pe Flori că lipsesc iar o săptămână, că trebuie să ajung la Baia Mare pentru un reportaj amplu despre poluare. Carolina îi spusese lui Frank ceva despre practică pe un șantier de construcții. Chiar dacă era septembrie, am prins la Doi Mai un timp senzațional. În

ciuda aparențelor de timiditate, Carolina se transforma într-o felină în pat și răcnetele ei deranjau rarii vecini de cort care mai rămăseseră pe plajă. Nu am ținut cont că apa era recișoară, am făcut de câteva ori dragoste în mare, bașca pe plajă. Mi-a plăcut așa de mult acolo, că am reușit să-mi conving telefonic șefii să îmi mai dea o săptămână de concediu, fără plată. Când ne-am întors, spre bucuria noastră, atât Frank, cât și Flori își refăcuseră viețile. Din fericire, nu între ei, fiindcă la ce temperamente aveau s-ar fi putut lăsa cu spitalizări.

COCU-N FLĂCĂRI

Pe Corina am cunoscut-o prin anul 2003 la o petrecere simandicoasă a unei firme de publicitate a cărei clientă era publicația la care lucram. Era îmbrăcată prună și se recomanda „senior media planner" sau așa ceva, nu am știut niciodată bine cum se cheamă funcțiile ăstora. Avea o mutră chinuit-amabilă și, când s-a așezat la o masă, am văzut că s-a descălțat discret, semn că o strângeau pantofii „de protocol".

Mi-am sprijinit și eu paharul cu vodcă primit moca de aceeași masă. Corina m-a privit tristă și a început să-mi vorbească, la persoana a doua plural, umplându-mă de respect, despre soarta ei tristă. Terminase Facultatea de Litere, ar fi vrut să se facă și ea ziaristă, în timpul facultății lucrase chiar într-o redacție, dar, cum provenea dintr-o familie săracă, de la țară, alesese publicitatea, un domeniu mai bănos. După ce s-a spart chefuiala și deja ne tutuiam, am invitat-o în oraș. Ajunsă acasă la mine, s-a bucurat să scape de ținuta oficială care o încorseta și, după ce am făcut amor, a fost fericită să halească, goală pușcă, slănină cu ceapă roșie și să arunce țuică de la mânăstire (o primisem șpagă de la niște domni călugări care se certau cu un primar) pe gât. Am constatat că are și ceva umor, atunci când mi-a propus să „pângărim", a doua zi seara, după program, sediul „antiseptic", în care nu se bea, nu se fuma, al firmei de publicitate. Mi-a plăcut acolo, fiindcă am întors-o cu cracii în sus chiar pe biroul domnului manager, după care i-am mâncat ăluia, cu parcimonie, să nu se prindă, din bomboanele pe care le oferea clienților.

Adaptare și involuție

Am început cu ea o relație relativ serioasă. Din păcate, pe săptămână ce trecea, constatam că se adaptează din ce în ce mai bine la mediul fad și artificial în care lucra. Mă târâia

la tot felul de sindrofii plicticoase în care bărbații, invariabil echipați la costum, vorbeau numai despre mașini, iar femeile aveau drept subiecte predilecte de discuțiune țoale și maglavaisuri de firmă. Mă făcea balot și mă plimba pe la premierele unor piese și filme la modă, unde se ducea „ca să fie văzută". Ajunsesem să ațipesc pe la diverse „acțiuni monden-culturale". Nu mai făcea glumițe, nu mai bea țuică, vorbea „în particular" numai despre bani, „desăvârșire profesională" și ce clienți multinaționali o să prindă ea de coadă. Ajunsesem să aud drept preludiu și postludiu sexual un limbaj de lemn din zona publicității, mi se plimbau prin urechi numai „trend"-uri, „pitch"-uri și alte lighioane. Cu timpul, îmi dădeam seama că am devenit un fel de anexă a „brand"-ului ei. Mă prezenta drept iubitul ei boem, dar care e totuși și intelectual, doctorand în istorie. Chestia asta o umaniza, dădea bine în ochii cetățenilor gomoși pe care trebuia să-i aburească și ai colegilor, care-și spuneau probabil că „asta e puțin altfel". Voiam să scap de ea, dar nu aveam curajul să-i zic.

Paște

Prin primăvara anului 2004 începuse să aibă gânduri matrimoniale serioase. Mi-a spus pe un ton poruncitor că trebuie să facem Paștele la părinții ei, într-o comună care se chema Cocu. Mi-am șoptit atunci în nară că e un bun prilej să evadez din relație. Cum erau și alegeri locale, iar eu aveam de lucru la ziar, am anunțat-o că o să ajung în comuna ei natală chiar în Sâmbăta Mare. La redacție, înainte de plecare am combătut, împreună cu alți trei colegi, chestii politice și tărie, vodcă și rom cubanez adus de la mama lui însorită de un reporter norocos. I-am invitat să continuăm cheful în mediu rural, la aer curat. Gata beți, am reușit să-l convingem cu ceva lovele pe unul dintre șoferii redacției să ne ducă la destinație. Am ajuns în bătătura potențialului socru pe la 10 seara. Corina s-a făcut verde la față, dar, civilizată, a deschis poarta și ne-a acceptat pe toți cinci. Cum nu e bine să te duci cu mâna goală, luasem de pe drum niște vodcă pe care am băut-o înainte de înviere tot noi, dar în cinstea gazdelor. În timpul slujbei, deja colegii mei vedeau năluci. Unuia i s-a părut că un sătean seamănă cu Theodor Stolojan, l-a pupat cu bale și a răcnit acoperindu-l pe popă: „Don' președinte, tot Cocu vă susține!"

Apoi, cuprins de un avânt politic, a desprins găleata de la fântâna din curtea bisericii, s-a cocoțat pe ea și a început un frumos discurs: „Stimați cocalari! Liberalismul este..."

N-a apucat să termine, că obștea l-a dat jos de la tribună și a ieșit o busculadă de zile mari. Prudent, profitând de întuneric, eu m-am retras englezește spre gospodăria părinților Corinei. Ceva mai târziu au apărut, ușor șifonați, și colegii mei. Mi-am cerut scuze de la oamenii care nu aveau nicio vină și am adormit ca un cataroi de râu. Spre dimineață, când făcusem ochi, am auzit-o pe prispă pe mama Corinei spunându-i acesteia: „Maică, nebunii ăștia nu e de tine!”

M-am întors pe partea cealaltă, satisfăcut. Îmi dădusem seama că am scăpat de pericolul de a deveni proprietatea „cu acte” a ambițioasei mele amice. La București am răcit relațiile, dar am mai aflat despre ea că nu s-a măritat, în schimb și-a luat un „gipan” cu care se îndreaptă mândră spre adunăturile de publicitari, să crape ăia de ciudă.

CHILOȚII ALTUI CETĂȚEAN

Cu Mirela tratam un mare amor atunci când lucram la un cotidian destul de ramolit, unde conta mult mai tare să atârni în redacție, „la program”, decât ce produceai concret. Cel mai rău mă enerva că trebuia să ajung acolo la nouă dimineața fix, altfel ieșea scandal.

Mirela prefera să stăm peste noapte la ea acasă, locuia în Berceni, destul de aproape de școala unde era profesoară. Eu, cavaler nevoie mare, îi făceam pe plac și treceam destul de des pe la ea. Doar în weekend, când spărgeam ceva mai mult timp prin diverse locuri de pierzanie din centru, se milostivea și dormea și pe la mine.

Probleme

În timpul săptămânii, petreceam niște nopți destul de interesante. Juna, ceva mai mică decât mine, roșcată cu ochi verzi, se mișca destul de bine. Se simțea că-i place să o pună, răvășeam destul de rău patul, iar ea era plină de voluptate. Vorbea ca un camionagiu în călduri, treabă destul de excitantă. Ne îmbârligam de trei-patru ori și adormeam, epuizat, pe la cinci dimineața. Nu reușeam să mă trezesc pe la șapte jumătate, cât să am timp să ajung acasă să mă schimb și să aterizez la redacție la timp. Aveam un șef de secție destul de idiot, care nu putea să mă sufere, de când mă contrazisesem cu el într-o ședință de sumar, pentru o aiureală, ceva despre averea ilicită a unui demnitar PSD. Ăla mă aștepta la cotitură și a fost foarte bucuros când a avut ocazia să-mi ardă vreo două sancțiuni pe motiv că întârzii la muncă. Îmi văzusem bugetul serios periclitat și mă gândeam la o

soluție. M-am perpelit vreo săptămână, m-am sfătuit cu Mirela, care în ruptul capului nu voia să rămână peste noapte, în zilele lucrătoare, la mine și, până la urmă, mi-a trecut prin cap o idee salvatoare. Mi-am adus la ea acasă o parte din efectele personale, chiloți, ciorapi, tricouri, dar și un ceas deșteptător, care făcea la fel de urât ca sirena lui Vasile Roaită în luptă cu burghezo-moșierimea. Așa am reușit să scap de alte belele financiare. Mă trezeam pe la opt și plecam direct la redacție, ajungeam la timp și animalul de șef nu mai avea motive să facă precum vaporul și locomotiva.

Aceeași culoare

Relația cu Mirela mergea relativ bine, dar devenise cam prea domestică. Ajunsesem în faza în care luam molcom cina, povesteam ce ni s-a întâmplat pe la muncă, făceam dragoste numai de vreo două ori și ne culcam. Ea avea și oarece gânduri maritale, tot trăgea să mă ducă vreo câteva zile în localitatea ei de baștină, din județul Olt, să-mi prezinte părinții și restul familionului. Nu-mi prea treceau prin cap gânduri serioase, așa că tot temporizam și amânam „întâlnirea de gradul trei”. Ca să nu dau nas în nas cu ăia, mă ceream de la redacție în tot felul de deplasări, spre sfârșitul săptămânii. După una dintre ele, un amic binevoitor, ca toți prietenii, mi-a spus că i s-a părut că o văzuse pe Mirela într-un club „de fițe”, giugiulindu-se cu un gras. Nu am dat importanță poveștii, am întrebat-o pe amoarea mea într-o doară cum s-a distrat în sâmbăta respectivă și mi-a răspuns că își vizitase o fostă colegă de liceu, ajunsă și ea prin București. Nu am mai insistat. Peste câteva zile am plecat într-o delegație destul de lungă și obositoare, pe lângă Arad. Trebuia să scriu o anchetă despre o haldă de steril presupus radioactiv. Am fost obligat să mă văd cu o groază de lume, să umblu prin multe locuri. Când am pornit înapoi spre București eram făcut varză de oboseală. Totuși, faptul că nu avusesem activitate sexuală vreme de patru zile m-a făcut să-l rog pe șoferul ziarului să mă scape în Berceni, acasă la Mirela. Am făcut rapid un duș, după care mi-am întors prietena cu cracii-n sus și am interacționat cu ea plin de o vigoare de care nu credeam că aș mai fi fost în stare. Am adormit buștean, la scurt timp după ce am finalizat.

Pe vremea aceea, eram fericitul posesor al unui stoc mare de chiloți albaștri, cumpărați ieftin de la niște domni chinezi. Cu tot ceasul deșteptător, m-am trezit destul de greu. Am dat fuga la dulap, am aruncat pe mine un tricou și mi-am pus niște chiloți la fel de albaștri ca ai mei, dar așa de mari, că

puteau să-mi țină loc și de pardesiu. Am făcut imediat o conexiune, am presupus că informația cu grasul era validă. Am numărat perechile de chiloți din dulap, lipsea una dintr-ale mele. M-am dus la Mirela, care pregătea o cafea, cu corpul delict în mână, i l-am aruncat în nas și i-am spus: „Ăștia-s chiloții altui cetățean!”

Mi-am strâns calm ce aveam la ea și am plecat abătut spre redacție. Pe drum mi-a mai trecut tristețea când m-am gândit cât de tare l-au strâns pe umflat chiloții mei, pe care-i luase din greșeală.

BUN LA TOATE

Atât pe George, cât și pe Dan îi cunoșteam de multă vreme. Lucrasem la sfârșitul anilor ’90 ai secolului trecut în redacția unui cotidian. George era dintr-o generație mai veche de ziariști, cochetase cu presa și înainte de 1989, în timp ce Dănuț e ceva mai tânăr decât mine. Acolo unde fuseserăm colegi o cunoscusem și pe nevasta lui George, care era angajată la corectură. Diana, așa o chema pe doamnă, avea atunci undeva peste treizeci și cinci de ani, cu țâțe mari și era vopsită roșcat. Obișnuiam să ies la bere cu toți trei și să orăcăim prostioare despre politică, așa cum era obiceiul în perioada aia.

Regăsire

După ce mi-am schimbat locul de muncă, nu ne-am mai văzut decât sporadic o lungă perioadă și nu toți deodată. Se mai întâmpla să dau nas în nas cu George sau Dan la o conferință de presă ori aiurea prin oraș. Îmi spuneau că am șters-o la timp de la ziarul unde îi lăsasem, fiindcă acolo nu prea se măreau salariile și șefii, după spusele lor, deveneau cu timpul isteric-absurzi.

Acum vreun an și ceva, m-am întâlnit întâmplător cu George în oraș. Părea destul de relaxat. Mi-a spus că împreună cu Dan și cu nevastă-sa se mutase la o firmă de lobby și imagine, unde câștigă bine și are un program destul de lejer, nu-i bate nimeni la cap cu prezența. Părea ușor nostalgic după vremurile când lucram împreună, așa că am hotărât să ne vedem „în gașcă” peste câteva zile, în timpul weekendului. Am ales să ne întâlnim la o terasă din Herăstrău, pe care o frecventam și în „tinerețe”.

Basarabeanca

Acolo mă așteptau toți trei plus o fată blondă, înaltă, cu ochi albaștri și piept generos. Nu cred că avea mai mult de nouăsprezece ani și vorbea cu un pronunțat accent moldovenesc de peste Prut. Mi-a fost prezentată drept Liudmila, o junâ de la Chișinău care voia să învețe la București cum să devină o mare jurnalistă. Am presupus, logic, că era combinată cu Dănuț, care, de bună seamă, o învăța în ceasul serii cum se comite un șapou și cum se face o știre „piramidă inversă". Îl invidiam puțin, uitându-mă la bucata de lângă el.

Am început să sorbim beri și să ne aducem aminte tot felul de chestii sau să povestim despre diverse personaje din presă, între timp ieșite în decor. Pe măsură ce stăteam mai mult în compania celor patru, mi se părea că e o treabă în neregulă. Vedeam că basarabeanca îl privește pe George ca pe un fel de guru și că între Diana și Dan zboară priviri complice, ba chiar mi s-a părut că se țin, la un moment dat, de mână pe sub masă.

Spre seară ne-am mutat la un club din centru, unde am continuat să bem, de data asta vin roșu. Pe măsură ce se amețeau, amicii mei erau din ce în ce mai dezinhibați. George o atingea pe Liudmila pe piept, sub privirile îngăduitoare ale consoartei legale. Nu îmi dădeam seama exact care e tărășenia.

La sfârșitul serii, am rămas cu totul în ceață. Bătrânul George s-a suit într-un taxi cu blonda, în timp ce Diana a rămas să se mai plimbe, pe răcoare, cu Dan.

La vreo săptămână după întâmplarea asta, m-am întâlnit în autobuzul care mă ducea la Casa Scânteii cu Diana. Cu riscul de a întârzia la redacție, am invitat-o la o cafea, speram să o trag de limbă despre ce se petrece la ea acasă. Am conversat anodin aproximativ zece minute, după care m-am gândit să atac frontal. Am întrebat fără prea multe grețuri care-i faza cu basarabeanca. A roșit puțin, după care mi-a spus: „Aaaa, te-ai prins și tu!"

M-a luat pe după corcoduș și a început să-mi zică ceva despre mai multe fete din primul an de la jurnalistică, venite să facă practica, la ziarul unde lucrau ea și bărbat'su. George se încurcase cu basarabeanca după ce fuseseră împreună să facă un reportaj la Brașov. Ea, într-o primă fază, își spusese că e o criză temporară, se făcuse că nu vede, gândindu-se la cei doi copii pre-adolescenți pe care-i aveau. Cum căpiala nu-i trecea domnului soț, se consolase cu Dan, care era de-al casei. Spera măcar să producă o criză de gelozie, care să-l facă pe George să-și revină. Îi ieșise exact pe dos, fiindcă soțul cu acte i-a propus un fel de târg. Ca să nu se „strice

casa” de tot și să nu traumatizeze copiii, i-a cerut să-l lase să lipsească de acasă două-trei nopți pe săptămână și să plece cu basarabeanca unde vrea el când puștii sunt plecați în vacanță. Şi ea avea voie să dispară din când în când.

Edificat, am plecat spre redacție. De curând am auzit de la o cunoștință comună, care era și ea la curent cu toată povestea, că George s-a întors definitiv, spășit, acasă, iar domnișoara Liudmila, după o criză de nervi, s-a consolat cu Dan, cel bun la toate.

BULĂNIT CĂLĂTOAREA

Mă dusesem cu o fostă iubită de-a mea, Cătălina, să facă un studiu despre niște țigani din Şercaia, fata zicea că e un fel de antropolog. Pentru mine a fost o vacanță la munte, m-am simțit foarte bine. Din păcate, cum orice e frumos se termină, după trei zile eu trebuia să mă prezint la datorie, la redacție, în timp ce ea avea tot timpul din lume. Am plecat înspre Brașov, de unde puteam să iau un microbuz spre București.

Tristețe

În autogară am aflat că abia peste o oră și jumătate am ceva în direcția capitalei. Mă apucase o mare tristețe, nu atât fiindcă mă despărțeam de Cătălina, ci fiindcă era o vară călduroasă și lăsam în urmă răcoarea pentru a mă înșuruba în canicula prăfoasă de acasă. Mă deprimau putoarea de transpirație și bancurile șoferești care se făceau în jurul meu, mi-am luat niște bere și m-am pus pe așteptat. Cum îmi era destul de sete, până să apară microbuzul am golit în mine conținutul a vreo patru sticle. Din cauza asta, nu am fost foarte agil când a fost garat vehiculul. Era destulă aglomerație și am reușit cu greu să prind loc, înghesuit între o paporniță mare și o cucoană aflată undeva înspre cincizeci de ani, cu mutră antipatică, dar boită și cu aspect „țopârlănesc-cochet”. Fiindcă mă deshidratam de la căldură, în primele zece minute ale călătoriei am mai dovedit o bere la cutie pe care o luasem la purtător.

Somn și pedeapsă

De la plictiseala ruptă doar din când în când de câte o hurducătură provocată de o groapă, am început să moțăi. În scurt timp, am adormit de-a binelea, cu capul proptit în traista de lângă mine. Am început să visez ceva erotic în care personaj nu era prietena mea pe care tocmai o lăsasem în

urmă. Se făcea că eram pe o plajă și făceam dragoste printre valuri cu frumoasa bătrânică Naomi Campbell. Apoi, fiindcă în somn sunt un mare cuceritor, trecusem la o altă animală neagră, dar bună mai ceva decât madam Campbell, care mă felația sub un palmier dotat cu aer condiționat. Mă simțeam foarte fericit. Apoi, brusc, frumosul vis a devenit un coșmar, de data asta în realitate. M-au trezit două palme peste obraji și o serie de răcnete feminine : „Labagiule, opsedatu' dracului!", urmate de o voce masculină, a șoferului: „Te dau jos din mașină, bă!" în timp ce dormeam profund, microbuzul probabil trecuse peste o groapă și eu picasem în partea cealaltă, lângă doamna antipatică. Ce se petrecuse pot doar să bănuiesc. Nu știu cum, visând așa de frumos, îi băgasem mâna între picioare cucoanei. Am încercat timid să mă scuz: „Doamnă, pur și simplu dormeam, habar nu am ce am făcut..."

Drept răspuns am primit un val de înjurături de la femeie, iar din spate se auzeau râsete, dar și vorbe indignate, de genul: „Nu mai e pic de rușine în țara asta, dom'le!"

Îmi venea să intru în pământ, mă făcusem roșu la față, chiar eram teribil de jenat. Am intrat într-o muțenie vinovată. Când am făcut pauza de mers la budă, m-am izolat de restul lumii, m-am dus să trag o țigară și să mă calmez la vreo douăzeci de metri de mașină. Când m-am întors, femeia pe care o bulănisem involuntar dispăruse de lângă mine, se mutase mai în spate. În locul ei apăruse un cetățean solid, care după toate aparențele, se oferise, amabil, să o protejeze de mine. Până la București mai era cam o oră și jumătate, pe care am petrecut-o fiind atent să nu mai adorm. Dacă trăgeam iar pe dreapta, poate-l atingeam și pe malac și poate cine știe, deveneam și homosexual și posesorul unui felinar umflat. Din fericire, până la destinație nu s-a mai întâmplat nimic semnificativ. Ajuns la autobaza din București, mi-am luat bagajul din spatele mașini și am plecat fără să mă uit în dreapta sau în stânga. Am ieșit din incintă, am traversat strada și am intrat într-o cârciumă. În timp ce beam o altă bere, pentru a-mi reveni total din starea proastă în care mă aflam, s-a deschis ușa și a intrat fix madama cu care avusesem necazuri. La început nu m-a observat. Şi-a pus gentoiul lângă bar și a comandat un pepsi la jumătate de litru. Când să dea banii, m-a văzut și, după ce a plătit, a venit înspre mine. Sincer, credeam că vrea să îmi mai ardă o palmă, de adio, dar nu a fost așa. Destul de calmă, a zis: „Domnule, nu arăți a gherțoi... dacă voiai să mă ai trebuia să faci și tu o discuție, să mă inviți aici la o cafea, un suc... Nu de alta, dar de când am

divorțat nu prea am mai avut contacte și simt că fac paianjeni jos!”

BONU’ DE MASĂ

Eram prin 1998, an ca și acesta de criză, cu disponibilizări, mineriade și explozii de prețuri. Mă lipisem să scot un salariu de la o revistă destul de obscură, care avea dificultăți financiare. La un moment dat, ne-a chemat patronul pe toți redactorii și ne-a comunicat sec faptul că o să primim lunar o parte din bani sub formă de bonuri de masă, fiindcă așa e mai convenabil pentru el din punct de vedere fiscal. Asta implica să ne scadă salariul în cartea de muncă. Am mârâit cu toți, dar nu prea am avut de ales, așa că ne-am consolat cu ideea. Eu personal primeam mâncare destulă de la părinții mei, dar găsisem pe lângă casă un patron de magazin binevoitor, care-mi dădea în schimbul hârtiilor băutură și țigări, e adevărat, ceva mai scump.

Chef

Într-o bună zi, un coleg care împlinea douăzeci și cinci de ani a anunțat că dă vreo două beri de căciulă în cinstea evenimentului. Am mers din redacție într-una din cârciumile multe care pe atunci funcționau în Casa Scânteii. Omul a fost destul de zgârcit, adică a dat chiar două beri, cât să ni se deschidă pofta. Eram înainte de salariu, aveam relativ puțini bani în buzunar, dar am rămas cu toții să mai bârfim despre pe atunci premierul Radu Vasile și criza din PNȚCD, mai ales că mai aterizaseră acolo niște amici de la un cotidian de mare tiraj. Din vorbă-n vorbă, umplusem masa de cadavre de tot felul, pe lângă sticlele goale de bere apăruseră și câteva de Săniuță, cea mai ieftină tărie din zonă.

Încă lucid, am cerut o notă parțială și mi-am dat seama cu regret că spărsesem cam toate lichiditățile din portofel. Scobindu-mă, am mai dat în „casa de bani” la purtător de două bonuri, nu le mai țin minte exact valoarea, care mi-ar mai fi permis să mă mai autocinstesc ceva timp. Nea Grigore, chelnerul soios din stabiliment, nici nu a vrut să audă: „A zis șefu’ să nu mai luăm d’astea, că le schimbăm greu în bani!”

Hrană

Am încercat să mă târguiesc cu el, fără vreun rezultat. Totuși mai aveam chef să beau ceva, mi se deschisese pipota. M-am gândit să merg la un chioșc din apropiere, să mai iau o

sticlă-două la pachet, pentru acasă. Era destul de târziu, vânzătorul de la non-stop era adormit. Morocănos, mi-a trântit în nas vizeta de la geamul barăcii când a văzut cu ce intenționam să-i plătesc. Cum nu mai circulau autobuze, am încercat să iau un taxi, dar nici manevra asta nu a ținut.

Trist, am pornit pe jos înspre casă. La ora aia, vecinul vânzător prietenos plecase de mult. Mă enervasem așa de tare, că îmi venea să fac ferfeniță amărâtele alea de bonuri. Când am ajuns în marș forțat pe la Palatul Elisabeta, din întuneric a apărut Marinela, o curvă bătrâioară, bine cunoscută de mai toți marii creatori care activau deasupra soclului lui Lenin. Cred că avea peste patruzeci de ani și arbora un păr stufos, vopsit roșcat-strident, dar alb la rădăcină. M-am mirat că e acolo și am întrebat-o de ce nu a ieșit încă „din tură”. Mi-a răspuns: „N-am prea produs nimic azi, mă gândeam că poate pică cineva la ceas de seară. Uite că ai apărut tu...”

Am bâiguit că îmi pare rău că dezamăgesc, dar sunt lefter, nu am decât două bonuri de masă amărâte și nu cred că ea e aprozar. Spre surprinderea mea, a spus: „Sunt bune și alea, hai să mergem, știi tu, la hotel.” Asta însemna, în limbajul nostru codificat, niște boscheți denși situați pe buza parcului, înspre Arcul de Triumf, unde nu se vedea nimic de pe trotuar și fetele din zonă își rezolvau oral iubiții de ocazie.

Am stat puțin pe gânduri și am urmat-o acolo. Delicată, înainte să îngenuncheze în fața mea a scos din geantă un ziar, să nu se murdărească pe genunchi. La sfârșit s-a șters la gură și apoi m-a curățat și pe mine cu un șervețel de unică folosință.

După tratamentul ăsta, îmi mai trecuseră nervii și aveam o viziune ceva mai optimistă asupra existenței. Am scos bonurile și i le-am oferit, făcând și o plecăciune. Îmi adusesem aminte că acasă mai am un pachet de țigări și că, a doua zi, o să trec pe la casieria revistei. În timp ce mergeam spre trotuar, am vrut să aflu ce are de gând cu hârtiile care mă stresaseră atât. A zis: „Mâine îmi iau liber și mă duc la supermarket. Câteodată e bine să ai și altceva cald în stomac, nu doar ce vine de la clienți”.

BĂTAIA DE SERVUS

Acum trei ani mă aprinsesem după Mădălina, o colegă de la un ziar concurent. Era foarte drăguță, ba chiar bună la pat. Avea însă „o samă de defecte”. Nu avea niciodată subiecte și le „împrumuta” pe ale mele. În plus, nu prea avea nici bani, motivând că-și ajută familia din provincie. În

schimb, își cumpăra săptămânal, pe banii mei, țoale și încălțări scumpe. Se holba la mine cu o privire teribil de verde, cu expresie de câine milog, și spunea: „Îmi place așa de mult... N-ai cumva...”

La un moment dat, pe la începutul lunii septembrie 2003, a început să mă bată la cap să mergem „într-un concediu de vis”, în Maramureș. Nu oriunde acolo, ci fix într-un sat, Șurdești, unde spunea ea, e peisaj frumos, aer curat și apă cristalină. Am luat pe socoteala mea biletele de tren.

Decontul

Am hurducăit în tren 12 ore, am mai mers încă trei cu două rate și am ajuns la destinație. Acolo am luat cea mai scumpă cameră din cea mai scumpă pensiune, că deh, voia Mădă un concediu de vis. Cât am băut o cafea, am văzut-o pe Mădă, care pretextase că merge la budă, șușotind ceva cu proprietara pensiunii. Nici n-am campat bine în cameră și ne-am apucat să facem amor. I-am tras cu o mișcare rapidă pantalonii. După, ea a pornit spre baie, să se spele. În timp ce savuram țigara postcoitală, am văzut lângă pat, căzute, niște hârtii. Le-am ridicat, erau un ordin de deplasare la Șurdești și o foaie de decontare pe numele ei. Imediat, am pus cap la cap niște mici întâmplări și mi-am dat seama că fata avea în sfârșit un subiect propriu, dublu decontabil, de la mine și de la ziar. M-am prins de ce luase ea biletele compostate din mâna nașului și că îi spusese proprietăresei că vrea chitanță fiscală. După ce a ieșit din baie, o perioadă m-am făcut că plouă, după care am explodat. I-am băgat sub nas foile și i-am reproșat că a vrut să mă fure și să mă mintă. Ea a încercat vagi explicații, cum că subiectul (un cimitir cu sinucigași) l-a găsit după ce hotărâsem să plecăm, că s-a gândit că oricum programasem cheltuielile în doi și, la urma urmei, s-ar fi documentat în timp ce eu dormeam dimineața și ea ar fi rămas cu niște bani. Furios, mi-am strâns boarfele, am tras o înjurătură și am plecat spre ușă. În spatele meu s-a auzit: „Dacă te calicești la câteva milioane ești o vită meschină!”

Horincă nu-i

Hotărât să mă întorc la București, am făcut un popas la cârciuma satului. Dacă tot eram în Maramureș, voiam să beau o horincă. Nu aveau decât un coniac pe care scria „Brandy” la 7000 de lei suta și o vodcă puturoasă la vreo 5000. Horinca o vindeau scump turiștilor străini. A mers și poșirca oarecum colorată, așa că la al doilea pahar eram deja prieten cu localnicii. Probabil păream supărat, fiindcă m-au întrebat de

ce-s așa încruntat. Cum după ceva băutură devin un ins deschis, le-am povestit tărășenia cu decontul. S-au sfătuit un timp între ei și după vreo 10 minute, Vasile, un om umblat (fusese „murator” în Italia) a concluzionat în numele grupului: „No, domnule dragă, ai două soluții, gândim noi, să o bați și să o bați!”

Mi s-a părut că nu aud bine și am cerut explicații suplimentare. Mi s-a răspuns: „Dacă drăguța îți face o boacănă, mai ales d-ăste cu banii, trebe’ ori să o ierți, ori să te despărțăști. Dacă o ierți, îi dai o bataie așe și așe, să să învețe minte să nu mai facă, după care o fuți, da’ tot așe, mai rău. Dacă te despărțești, îi dai o bataie de servus, să te țînă minte și să nu mai facă la alții!”

Edificat, am mai dat niște rânduri de coniac până când m-am hotărât să aplic varianta cu „bătaia de servus”. Am plecat înspre pensiune după ce m-am țucat cu comesenii și am behăit melodii tradiționale.

Potcoava

În timp ce mă împleticeam să ajung să dau pedeapsa, m-am împiedicat de o potcoavă pierdută pe drum. Mi-am adus aminte că mă făcuse vită, așa că am luat potcoava ferm decis să-i trag Mădălinei, în calitatea mea de pari- sau imparicopitat, vreo două peste cur cu ea. Am ajuns la pensiune, am urcat cu greu până la camera noastră și am bătut în ușă. Ea mi-a deschis și m-a văzut stând demn cu obiectul pierdut de altă vită, în mână. A băgat iar privirea verde, mi-a luat foarte lin bucata de metal și a spus: „Vai, ce drăguț din partea ta! Ai venit să-mi dai de adio o potcoavă, să-mi poarte noroc! Vai, în ce hal te-ai îmbătat! Mersi mult, pa!” M-a pupat pe frunte și a închis ușa, eu rămânând fără reacție. Am renunțat la proiectul „bătăii de servus” și am plecat spre Baia Mare. Se pare însă că potcoava i-a adus noroc. După vreo două luni a prins o bursă în Anglia, unde, „oficial îi merge bine” și acum.

SEMNIFICAŢIA BILETULUI

Povestea de mai jos e destul de tristă, fiindcă e despre cum am făcut o măgărie. Eram foarte tânăr, elev în ultima clasă de liceu. Aveam un bun prieten de origine maghiară, student la Litere, mai mare decât mine cu vreo trei ani.

Mă afiliasem la gașca lui Pal, așa-l chema pe amic, și mergeam împreună la munte, la mare, unde se lăsa cu mari chefuieli. Pal avea o relație mai ciudată. Se combinase cu o

jună colegă de facultate destul de apucată, cu tendințe istericoide. Colac peste păsărica Roxanei (așa îi zicea domnișoarei), aceasta era ultranațională, ba chiar se făcuse membră PRM, ar fi halit unguri fripți și perpeliți prin papricaș. Din cauza asta între cei doi ieșeau des scandaluri, fiindcă Pal era mândru de maghiarismul său.

Naționalism

Într-un weekend, plecasem mai mulți la Bușteni, unde găsisem o gazdă care închiria ieftin o casă dărăpănată, cu multe camere. Eram vreo șapte, trei cupluri și cu mine, singur. Speram să agăț ceva pe plan local. Pal și Roxana începuseră să se certe încă din tren. Totul pornise de la etimologia cuvântului „Ardeal". Pal o ținea că vine din ungurește, în timp ce patrioata îi dădea că vine de la „arde dealuri". Discuția a degenerat rapid și, pe la Ploiești, zburau deja prin compartiment Avrămuț, martirii de la Ip și Trăznea, Petöfi Sándor, Kossuth, Babeș și Bolyai se dădeau cap în cap. Bineînțeles, totul era pigmentat cu înjurături fabricate în România sau traduse din maghiară, în care se făcea apel la organul sexual al cailor. După ce am ajuns la gazdă, lucrurile se mai potoliseră. Eu îmi luasem singur o cămăruță cu un pat mic.

Spre seară

După ce am mâncat ce adusesem la pachet, ne-am hotărât să plecăm spre o discotecă. Nu prea aveam bani, așa că am intrat într-o chestie ieftină, unde nu se tăia bilet și nu se punea ștampilă pe mână. Înăuntru era o mizerie, singurul avantaj fiind că pe vremea aia încă nu se inventaseră manelele. Tot din rațiuni financiare ne-am apucat să bem o porcărie ieftină și verde-praz, „lichior de kiwi". De la aiureala verde a reînceput lupta națională. De agățat ceva pentru mine, nu se punea problema. Singurele femei de acolo erau însoțite de hăndrălăi locali, cu care nu era prea bine să te pui. Am plecat spre casă ușor amețit, ba și plictisit pe deasupra.

Celelalte două cupluri trăiau într-o armonie perfectă. Din camerele ocupate de ei au început să se audă, la scurt timp după ce am ajuns acasă, gâlgâituri erotice. La Roxi și Pal, în schimb, continua scandalul, ceva mai intens decât în tren, fiindcă percepeam și bușituri, semn că au loc și mici violențe fizice. Am adormit pe fondul ăsta sonor.

Sumanele negre

Nu știu cât am stat ațipit. La un moment dat, am avut o erecție. Eram undeva între somn și stare de veghe. Nu știam dacă visez sau se întâmplă ceva real. Roxi, cu o bluză de trening neagră (mai târziu aveam să văd că pantalonii erau parcați lângă pat) mă felația cu patimă (eu dorm gol). Când m-am trezit de tot, mi-a șoptit că are nevoie de un român adevărat, nu de trădători, că Pal s-a îmbătat, a început să vorbească numai pe ungurește și i-a jignit demnitatea fiindcă s-a culcat fără să-i facă nimic. Mi-am adus aminte de organizația subversivă românească „Sumanele negre", care se răfuia cu ungurii prin 1944-1945 și, luat de val, i-am dat jos bluza și am continuat. A rămas la mine vreo două ore, timp în care-mi încolțise-n suflet un sentiment de vinovăție. A plecat spre dimineață la ea în cameră.

Am mai rămas, pansiv, vreo oră. Aveam remușcări. După asta, am început să-mi strâng bagajul. Înainte să plec, am intrat în camera cuplului mixt. Dormeau ca doi pui de câine, unul în brațele altuia. Am scos o hârtiuță și un pix, am scris scurt: „Pal, nașpa aseară!" Am băgat scrisorica în buzunarul de la geaca prietenului meu și am pornit îngândurat spre gară.

Cum pe vremea aia nu existau telefoane mobile, de fiecare dată când m-a sunat Pal în următoarea lună m-am dat „plecat". Mi-am rugat mama să-i spună ba că-s ieșit în oraș, ba că eram dus la țară. Au trecut de atunci o groază de ani. Am aflat de la prieteni comuni ce s-a mai întâmplat cu ei. Pal, care cocheta cu jurnalistica și vorbea engleza excelent, a ajuns bine, lucrează la Dublin pentru o mare agenție internațională de presă. Roxi a rămas să se sacrifice pentru neam și pentru țară, a ajuns cercetătoare la un institut de folclor. Habar n-am dacă Pal și-a dat seama vreodată de semnificația biletului meu. În orice caz, tot din surse colaterale am auzit că au rămas împreună încă vreo doi ani, până când au terminat facultatea.

AM FOST RETROMAN

Eram la Londra. Aflasem de la niște amici culți că Institutul Cultural Român a spart niște bani pe proiectarea unor filme despre religiozitate la Tate Gallery, spațiu expozițional extrem de scump din buricul târgului. M-am dus și eu să văd despre ce e vorba.

Pe mai mulți pereți dintr-o sală a clădirii Tate se proiectau niște chestii, un fel de clipuri cu diverse obiceiuri religioase. Pur și simplu juni de varii naționalități filmaseră membri ai mișcării Falun Gong contorsionându-se, budiști care meditau sau niște evrei din Israel care povesteau cum au renunțat la habotnicism în favoarea unei vieți laice. Singura legătură cu România era un clip de vreo câteva minute, făcut de un domn, Dan Acostioaiei. Acesta se plasase cu o cameră în fața unei biserici ortodoxe și filmase cum își trag trecătorii cruci, unii cu un gest convins, alții pur formal, din reflex. Lângă ecran nu era nicio indicație despre locul unde era făcută filmarea și eu mi-am dat seama că e vorba de orașul Iași doar fiindcă știam românește și am citit firmele care apăreau în spatele trecătorilor „pioși".

Dileme

Pe o băncuță din fața locului unde se proiecta producția românească stăteau patru englezoaice de vreo treizeci și ceva de ani, toate blonde. Văzuseră de trei ori filmulețul și erau nedumerite. Nu știau din ce colț al lumii sunt acei „fanatics". Într-un fel le înțelegeam, fiindcă anglicanii, la fel ca și ceilalți protestanți, nu își fac cruce și li se părea că văd un ritual bizar. La un moment dat, pe ecran a apărut un tramvai verde, cu inscripția „Orașul Berna salută orașul Iași". Una dintre femei, cu ochelari, a avut o revelație: „Aaa, Berna! That is in Switzerland. They are an ancient and strange population, the Retoromans!"

Am băgat la cap că onorabilii ieșeni erau confundați cu o mică populație de origine latină care e spațializată undeva prin munții din Elveția. M-am gândit că e cazul să fac un banc. M-am plasat în raza vizuală a doamnelor și mi-am tras o cruce cât toate zilele.

Şaman

Toate patru s-au holbat cu interes la mine și ochelarista m-au întrebat dacă sunt retoroman. Am zis bineînțeles că da și am început să explic în engleza mea destul de stâlcită cum m-am născut la poalele Alpilor, într-o comunitate în care preoții sunt și șamani, ba chiar și felceri. Blonda cu ochelari s-a recomandat Jane și mi s-a confesat că a studiat sociologie, dar că e pasionată de antropologie și etnologie. Eu i-am dat înainte, că noi credem atât în Iisus cât și, din moși-strămoși în „Holy Eagle", marele vultur care rezolvă situații de criză. Am mai povestit despre călușarii retoromani care aduc ploaia, și

Sfântul Serapion care face să înceteze migrenele. Peste jumătate de oră mă împrietenisem așa de tare cu fetele, încât le-am binecuvântat pe rând ca retoromanii, ținându-le capul între palme și spunându-le fraza magică: „Ce m... ți-aș da!”, care în traducere englezească suna „Peace and prosperity for you!”

Am plecat toți cinci să bem niște beri pe malul Tamisei. Am continuat să îndrug tot felul de aberații despre fumul magic și rolul mistic al castravetelui verde. Mi se puneau tot felul de întrebări neroade și eu mă chinuiam să răspund serios. La a treia bere, Jane mă cam sorbea din ochi, se simțea în aer că ar avea chef să verifice cum vine cu potența retoromanilor. Situația a devenit clară când m-a invitat la ea acasă, să-i văd colecția de măști africane. Ne-am luat la revedere de la celelalte trei și am coborât la metrou. Ne-am sărutat încă din spațiul strâmt al lui „The tube” și când am ajuns la ea acasă, undeva lângă Oxford Street, am trecut direct la acțiune. Intrase într-un fel de transă, bolborosea chestii ciudate când mă felația (deci reușea să vorbească cu gura plină), iar când s-a cocoțat deasupra mea dădea ciudat din mâini și spunea ceva într-o limbă necunoscută. Când am terminat mi-a povestit că avusese un iubit nigerian din Londra, fix fiu de vraci, care o învățase să invoce spiritele dragostei. Părea ușor dezamăgită că nu am făcut un dans ritualic, ceva, în chip de preludiu, dar mi-a mărturisit (nu știu dacă voia doar să mă consoleze) că avusese orgasm. Până de dimineață ne-am mai zbenguit de vreo câteva ori, apoi, înainte să mă autoexpediez, mi-a pregătit un mic dejun britanic, cu bacon. Mi-a mărturisit că vrea să mă viziteze în vară, să vină în Elveția să scrie un studiu despre cultul vulturului la retoromani, pe care să-l publice într-o revistă de antropolgie. Înainte să plec, i-am lăsat numărul meu de telefon real, dar cu un prefix inventat, ca și originile mele din Alpii elvețieni.

AM FOST „DAN PAVEL”

Când eram student în anul întâi, mă credeam un potențial mare politician. Activam nevoie mare într-o organizație civico-politică și mă aflam în mare prieteșug cu organizația de tineret a viitorului cadavru politic PNȚCD. Junii credincioși și democrați m-au invitat, ținând cont că eram studinte în istorie și publicist, să le conferențiez despre faptul că Iuliu Maniu era un precursor al creștin-democraților moderni.

Am comis un text inept despre morala creștină și valorile național-țărănismului și m-am apucat să-l citesc în fața a vreo treizeci de cetățeni cu un aer plictisit, care ar fi preferat probabil să joace bâza sau lapte gros, dar pe care disciplina de partid îi obliga să se holbeze la mine.

Învățăceaua

Din primul rând însă, se uita la mine cu oarece interes o fată înaltă și blondă, cu o privire albastră. Când mi-am terminat mărețul expozeu, a venit la mine și mi-a spus: „Sunt Monica, am fost Miss Hunedoara în 1993, acum vreau să mă fac politiciană!" M-a tras într-un colț și a mărturisit suav și cu dezacorduri că ar vrea să o învăț, eventual contra cost, politologie. Ne-am hotărât să ne vedem a doua zi, la o cafea, să punem la punct amănuntele, după ce am asigurat-o mărinimos că o să-i explic trebi din pură camaraderie și „pentru cauză". Am dat nas în nas, după cum a vrut ea, la o cârciumă scumpă, unde, ca să mă epateze, mă aștepta cu niște whisky și cola. Mi-a povestit pe scurt existența ei, cum e din neam de luptători, cu tată director de pârnaie și proprietar de turme. Cică neamul, care o băgase la o facultate particulară de Drept din București, era dispus să investească și într-o potențială carieră de politician a fetei. Vădit bine dispus după ce băusem aldămașul, am invitat-o la mine acasă, unde aveam bibliografia și patul necesar s-o pot învăța doctrine politice. Mai întâi, i-am vorbit despre tăticul UDC-ului din Germania, Konrad Adenauer, și apoi m-am apucat să o mângâi. Cum nu s-a opus, am concentrat cât am putut ce știam despre contradicția marxism-liberalism și m-am apucat să o dezbrac. Înainte să o întorc cu picioarele-n sus am mai scremut ceva despre statul țărănesc închipuit de Uniunea Agrară din Bulgaria, după Primul Război Mondial. La scurt timp după ce am terminat, am reluat „cursurile". Mi-am dat seama că are un „nivel ideologic scăzut" când am pus-o să-mi povestească ce știe despre doctrina creștin-democrată: nu a putut să scoată din ea nimic. I-am explicat despre capitalism și protecție socială, iar ea a înțeles că „popularii și creștin-democrații este capitaliști care se protejează". În loc de Karl Marx, îi ieșea pe gură invariabil „Cal Max". În schimb, avea o retorică bună atunci când începea cu neamul românesc și patria, îi curgea o lacrimă din ochișor când îi înjura pe unguri că nu le înțelege limba. Am mai făcut vreo trei-patru meditații în săptămâna următoare și mi-am dat seama că nu are nici măcar imaginație-n pat. Într-o seară m-am pilit ceva mai rău și i-am

zis că degeaba e frumoasă dacă e proastă ca noaptea și, cireașă peste tort, se comportă sexual ca un sac de cartofi.

M-a răscolit Gigi

S-a supărat pe mine definitiv. Mi-a ars o palmă, și-a pus hainele și a plecat în trombă. Am revăzut-o, pe stradă, după câteva săptămâni, dar nu mi-a răspuns la salut. În 2004, când l-am văzut pe editorialistul Dan Pavel trăgând limbi în posteriorul ciobănoiului agramat Gigi Becali, în timp ce-l învăța ce-i filozofia, mi-am adus aminte cu multă duioșie de Mona. Chiar mă întrebam ce o mai fi făcând.

Cam în ajunul alegerilor locale, am făcut o deplasare de serviciu în mai multe orașe din Transilvania. Ajunsesem într-un soi de municipiu, cenușiu și plicticos. Mă plictiseam în camera unui hotel de mâna a paișpea și butonam lent telecomanda. Voiam să trec fără să mă uit peste canalul de televiziune local, când am auzit: „Are cuvântul domnișoara Mona N., din partea Partidului România Mare!" Am auzit ceva foarte cunoscut, despre „popularii ieuropeni care e creștini și protecția economico-socială ca un șir de corecții în plan economic". Nu se schimbase deloc, nici fizic și nici mental. A doua zi a trebuit să plec de acolo relativ devreme, nu am avut timp să mă duc să-i prezint omagiile mele, cu toate că mi-ar fi plăcut la nebunie să o văd ținând un discurs fulminant în fața poporului. Ajuns acasă, în București, am verificat pe net rezultatele după alegeri. Mona obținuse scorul glorios și onorant de 3,62%, ceea ce m-a făcut teribil de mândru de învățăceaua mea.

UNITĂŢI DI TRANSPORT

Într-o seară stătusem destul de mult la redacție, era în jur de unsprezece. Avusesem de pus în pagină un text și mă certasem cu tehnoredactorii pentru fiecare literă pe care voiau să o tai. Fiind destul de târziu, erau șanse mici să mai prind vreun autobuz, dar m-am gândit să stau totuși zece minute în stație, poate se întâmplă o minune.

Blonda

În stația din fața Casei Scânteii era aproape pustiu, în afară de mine mai era doar o femeie blondă cu sâni mari. Mi-am scos o țigară și am început să fumez, decis ca atunci când termin să iau un taxi. După câteva fumuri, s-a apropiat de mine doamna, care m-a întrebat cu un pronunțat accent

basarabenesc: „Nu vî supărați, mai iești unități di transport spri șentru?”

I-am explicat cum că e puțin probabil să mai apară ceva și că eu o să iau în curând un taxi. Mi-a propus să ne asociem juma-juma la transport până la Universitate. Generos, i-am spus că nu trebuie să dea niciun ban, fiindcă oricum avem aceeași destinație. Până să ne îmbarcăm într-o mașină galbenă eram deja prieteni, conversam despre Voronin și alți „așî” ai politicii moldovenești. Ajunși în centru, am invitat-o la o cârciumă care era deschisă peste doisprezece noaptea. Am băut niște vodcă, despre care am ajuns amândoi la concluzia că este mult mai proastă și mai scumpă decât cea din spațiul ex-sovietic. Într-o pauză a procesului de îngurgitare am aflat că o cheamă Nielia. Când am întrebat-o de la ce vine numele, a rămas mirată de ignoranța mea: „Cum di undi!? Di la Ionielia!” La un moment dat am atacat și am început să o mângâi pe picior, apoi am dat să o pup. Am fost gratulat duios cu „niebunule!” Nu a avut nimic împotrivă să continuăm discuția la mine acasă.

La domiciliu

Nu ne-am formalizat cu un preludiu lung. În pat scotea niște gemete molcome, care sunau și ele parcă moldovenește. După ce am terminat primul act, mi-a mărturisit că a putut să vină la mine acasă fiindcă Igor, iubitul ei, fost gardian la pușcăria din Chișinău, e plecat pentru câteva zile la locul lui de baștină, Cahul. Asta m-a făcut să mă gândesc să nu o mai caut după noaptea cu pricina, dar nu m-a împiedicat să fac dragoste cu ea încă o dată, în cada de baie, cu lumânările. De la mișcările de dute-vino am făcut multă apăraie pe jos, am alunecat și era să-mi rup gâtul.

De dimineață, eu m-am trezit destul de mulțumit, dar ea era panicată. Se făcuse deja nouă și risca să întârzie mult la serviciu. A mai avut o ultimă cerere: „Tomâ dragă, mai îmi dai bani di taxi? La ora asta unitatia di transport îi aglomeratî și fașe o sută di ani...”

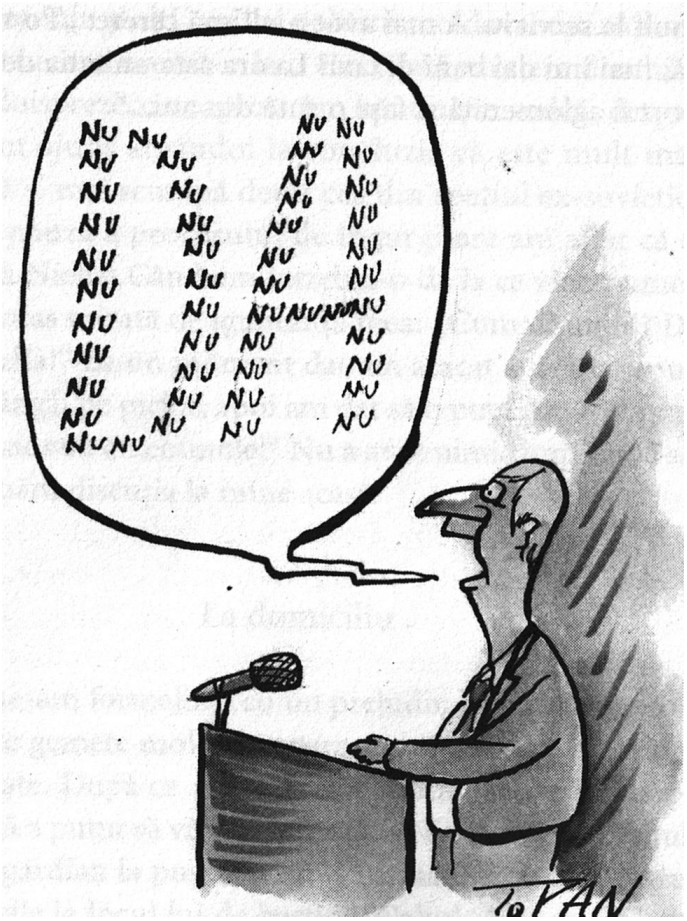

LIMBA DE LEMN

Când eram la facultate aveam o colegă care era, mental, stagnată prin anii ’70-’80 ai secolului trecut. Cum deschidea gura la vreun seminar, ieșeau numai „eroi între eroi”, „imenși patrioți” și „demni fii ai neamului”. Era o fericită combinație între Cântarea României și programul de două ore de la TVR de pe vremea lui Nicolae Ceaușescu.

Eu mă credeam șmecher și o luam peste picior de fiecare dată când clămpănea de față cu colegii. O „compătimeam” că s-a desființat academia de partid Ştefan Gheorghiu și îi spuneam că ar fi făcut o carieră glorioasă în CC al UTC.

Mă privea cu ură și simțeam că mi-ar fi ars cu multă plăcere un topor în cap, dacă ar fi avut posibilitatea să o facă.

O bere

Aveam un curs de istorie contemporană românească și Maria, așa îi spunea comițătoarei de șabloane, făcuse un referat despre Iuliu Maniu. Şeful interbelic al țărăniștilor devenise în viziunea colegei mele un fel de Ceaușescu, era „cel mai iubit fiu al Ardealului” și măreț conducător. M-am

ridicat și i-am spus că Maniu, care era un om de bun-simț, ar fi roșit, ba chiar s-ar fi făcut mov de rușine dacă ar fi auzit ce poate să spună cineva despre el, la modul ăla ditirambic. Profesorul, un om de treabă, cu gusturi destul de rafinate, mi-a dat dreptate și a pus-o pe Maria să refacă referatul până săptămâna următoare, folosind un ton neutru. Când s-a terminat cursul, Maria a venit după mine pe culoar și, cu o mutră care nu prevestea nimic bun, mi-a zis că „trebuie să stăm de vorbă serios”.

Fără să mă sperii, am invitat-o la o bere la subsolul facultății, unde aveam un băruleț, care între timp s-a desființat. În timp ce sorbeam din sticlă, ea mi-a reproșat că o persecut și că vrea să încetez cu ironiile la adresa ei. I-am repetat ce părere aveam despre ea, i-am spus că mă face să mă întorc în timp, înainte de decembrie 1989. Mi-a replicat că știe că e patetică, dar își asumă rolul, fiindcă așa simte că trebuie să fie. Mi-a declarat că îi iubește sincer pe Ştefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazu, Brâncoveanu și alți martiri ai neamului. I-am declarat că, în viziunea mea, patriotismul nu se clamează și nu se trâmbițează prin fraze sforăitoare, ci se dovedește.

Luându-ne cu vorba, topisem vreo trei beri de căciulă, iar Maria se amețise binișor. Îmi spunea că, inițial, când ne văzusem primele dăți, mă plăcuse, dar că îi produsesem o imensă dezamăgire când începusem să-i fac praf, sistematic, zicerile pline de patos și avânt. Ca să nu îi fac o impresie și mai proastă, începusem să o mângâi cătinel pe picioare. Ajutat de băutură, ajunsesem la concluzia că nu arăta chiar rău (era înăltuță, blondă cu ochi verzi) și că pot face abstracție de tâmpeniile pe care le scoate pe gură. Cu tupeu, am invitat-o la mine acasă, să-i arăt, bineînțeles, colecția mea de cărți de istorie publicate în perioada interbelică. În mod surprinzător a acceptat și am plecat de mânuță înspre domiciliul meu, aflat destul de aproape. În fața porții de la blocul meu deja ne sărutam. Nu am pierdut prea mult timp cu preludiul. Din hol am ajuns direct în pat, unde am trecut la acțiune. Fără urmă de timiditate s-a cocoțat deasupra mea și, ca să folosesc un șablon care părea de-al ei, m-a „posedat sălbatic”. Am făcut dragoste de trei ori înainte să adormim mulțumiți și îmbrățișați.

De dimineață m-am trezit cu o senzație foarte plăcută, încă dormitam când a început să mă felațiioneze ușurel. Pe măsură ce mă dezmeticeam, ea întețea ritmul acțiunii. A încetat atunci când am ejaculat ca un vulcan (parcă așa se zice în filmele porno nemțești), scoțând un răcnet de porc înjunghiat. M-a lăsat într-o stare de beatitudine și s-a dus să

se spele pe dinți. Când s-a întors nu am putut să mă abțin și mi-a scăpat fraza „Da' catifelată limbă de lemn mai ai!"

S-a uitat cumplit la mine și mi-a spus: „Iar faci ironii de doi bani, porcule!"

S-a împachetat rapid și a plecat fără să spună măcar la revedere. La facultate, unde ne-am revăzut peste câteva zile, se făcea că mă ignoră. În următorii doi ani, cât am mai fost colegi, nu mi-a mai adresat niciun cuvânt. E adevărat, nici eu nu mai ziceam nimic atunci când spunea tâmpenii patriotarde. După ce am terminat facultatea, la câțiva ani, am auzit că Maria a ajuns femeie politică în județul de câmpie din care se trăgea, că a fost aleasă consilier județean. De aici am tras concluzia că există totuși unii care îi apreciază discursurile tembele.

MITUL FEMEII SAINT BERNARD

Acum vreo câțiva ani, aveam un amic plin de teorii interesante. Geluțu, altfel un fin intelectual, profesor de istoria artei, avea slăbiciune pentru femeile imense. El măsura în jur de 1,65 m și îl sufla vântul.

Toată ziua-bună ziua îl vedeam însă lângă niște huidume de femei care te speriau, înalte și grase deopotrivă.

Butoiașul cu rom

Geluțu avea un sac de explicații pentru aplecarea sa către femeile care semănau cu niște câini Saint Bernard. Era mulțumit că îl cărau acasă, la subraț, atunci când se îmbăta clește. Ţineau de cald iarna. Erau mămoase, fidele și protectoare. Lumea le privea cu teamă și respect. La capitolul pat îmi zicea că „atunci când le fuți ai senzația că faci baie într-o piscină cu apă termală sau că plutești, la mare, pe o saltea bine umflată". Într-o seară, ușor euforizat, Geluțu mi-a arătat plin de duioșie ultima lui achiziție, o namilă blondă-vopsită și mi-a spus: „Uită-te ce scumpă e! Îi mai lipsește doar butoiașul cu rom de la gât și poate merge să salveze oameni pe munți." într-adevăr, în cele din urmă doamna de mare tonaj l-a salvat chiar pe Gelu care ajunsese să aibă un echilibru precar și devenise arțăgos. L-a remorcat plină de tandrețe de o aripă și l-a cârmit spre casă, cu aerul că-și face datoria față de țară.

Am experimentat

Mă tenta și pe mine să experimentez ce face Gelu. Într-o bună seară, zăceam cu niște prieteni la o terasă de pe lângă Piața Universității. Am constatat că mi se cam terminaseră banii și mai aveam chef să stau. Undeva, într-un colț de buzunar, am găsit două hârtii de zece euro, mototolite, rămase acolo de cine știe când. Am dat fuga la un exchange office din zonă. Instituția era păzită de o ființă tuciurie cu șapcă, ghioagă, cătușe și o geacă pe care scria Tarantino Security. La o estimare sumară, avea cam 1,80 m și pe puțin 95 de kilograme. După ce am schimbat banii la un curs dezavantajos, mi-am adus aminte de pasiunile lui Gelușu. Mi-am luat inima-n dinți și am atacat frontal. Am invitat femeia badigard la o bere sau la o cafea, după voie. A ales, bineînțeles, berea și-a răspuns cu o voce dogită: „Vin duphă ce ies din thurăă. Scap într-o choră... Îs Doinița.” I-am explicat în ce cârciumă o să fiu și m-am dus la amicii mei.

După o oră și ceva, aproape uitasem de discuția de la „change”, dar am observat că un coleg de redacție aflat la masă se uită speriat peste umărul meu. M-am întors, era Doinița în toată splendoarea ei, cu toate efectele mai sus-pomenite la purtător. Am discutat armonios, mi-a povestit viața ei, cum a fost campioană de junioare la aruncarea ciocanului și s-a îngrășat după ce s-a lăsat de sportul de performanță, din motive de inimă albastră și fiindcă nu mai suporta cantonamentele fără sex și alte bucurii lumești. Mi-a mai spus cum a ajuns să apere casa de schimb valutar, ca să strângă bani să poată face o facultate de sport particulară și cum o laudă destul de des șeful de tură, pentru că e vigilentă. Era mândră că bătuse măr un țigan care încercase să sufle portofelul aflat în buzunarul unui client. De aici până la un drumușor la mine-n pat a fost doar un pas.

Prea multe dulapuri

Relația noastră a decurs vreme de vreo săptămână și jumătate absolut frumos. Doinița bucătărea excelent, foarte condimentat, așa cum îmi place. În pat își dădea toată silința să fie agilă și imaginativă, când gemea șuiera ca locomotiva cu aburi a unui tren de marfă. Noaptea sforăia groaznic, dar aveam acasă un stoc mare de dopuri de ceară pentru urechi, luate de la un camarad militar, care făcea trageri cu pistoletul Carpați. Aflam în fiecare seară, la a doua mână, ce probleme mai are, cu bărbatul care o înfrățește cu podeaua, casiera de la casa de schimb, îi ieșea bine cafeaua de dimineață. Când mergeam în oraș mă simțeam în siguranță deplină, iar cunoscuții mă priveau și pe mine cu o combinație de frică și

admirație, ca pe un dresor de urși. Ajunsesem să-i dau dreptate prietenului meu care umbla numai cu femei masive.

Într-o zi de marți, când unii spun că-s ceasuri rele, dar eu nu cred în povestea asta, abia făcusem ochi și zăceam în pat, aflându-mă undeva între somn și stare de veghe. Doinița, harnică, plecase la bucătărie să pună de cafea, în timp ce eu mai leneveam. La un moment dat, a sunat cineva la ușă. Am înjurat că sunt tulburat din reverie și am zbierat către Doinița să deschidă. Au mai trecut vreo zece minute, timp în care mi-am închipuit că sunt într-un hamac situat undeva într-o țară caldă. Am fost întrerupt de tatăl meu, care mă privea contrariat. Adusese o oală mare cu sarmale din foi de varză, făcute de mama, și un borcan cu smântână, al cărui conținut era făcut, cred, de o vacă. Am fost întrebat de către autoritatea paternă: „Cine-i dulapul ăla care mi-a scrântit mâna când am dat noroc?!" Toată ziua, la muncă, am stat și am cugetat la întrebarea lui taică-meu. Am ajuns la concluzia că am totuși prea multe dulapuri în casă și că prietena mea ocupă prea mulți metri pătrați. Încet-încet am început să o răresc cu Doinița, să nu-i mai răspund la telefoane și să „mă dau lovit" atunci când insista să ne vedem. Până la urmă „relația" a decedat pe căi naturale, fără urlete sau farfurii sparte, căci ar fi fost vai de mine dacă provocam accese de violență fizică femeii. Din câte am auzit după ceva timp, Doina s-a măritat cu un inginer sfrijit și mic de statură și a terminat facultatea particulară de sport. Chiar dacă toată povestea asta s-a întâmplat cu ceva ani în urmă, chiar și azi îmi persistă pe undeva, printr-o zonă a creierului, „mitul femeii Saint Bernard".

O FLOARE

Cam în perioada în care aterizasem la *Jurnalul Național* eram destul de pasionat de făcut agățamente pe net. După timpul petrecut la redacție, cineva ar fi putut deduce că sunt dedicat profesiei până peste urechi. De fapt, nu aveam încă branșament la lumea virtuală acasă și îmi petreceam ore în șir dându-mă interesant în fața unor potențiale victime. Îmi plăcea să văd cum pot să „fac din vorbe scrise" diverse femei, mă reconforta psihic să constat că am o mare putere de convingere.

Panseluța neagră

Eram așa de prins de activitatea asta, încât începuse să mi se pară mai important să amețesc prin scris doamna decât

finalitatea, adică să mă văd cu ea și să tratez amor. De multe ori, eram așa de epuizat după ce îmbibam tastatura cu vrăjeală, că amânam, după obținerea prețiosului număr de telefon, întâlnirea față în față pentru o dată incertă.

Într-o seară de miercuri, când aveam de terminat un reportaj despre un cimitir, fiind în pană de inspirație, am intrat pe un site de întâlniri. După mai multe încercări eșuate am reușit să mă bag în seamă cu o doamnă. Cum se proceda, după jumătate de oră de trăncănit în locul inițial am trecut pe messenger, unde ea avea ID-ul Panseluța68. Peste alte douăzeci de minute, deja îmi dăduse numărul de telefon. Am vorbit și am hotărât să ne vedem undeva în proximitatea Casei Scânteii, în Băneasa, unde domicilia distinsa gazelă. Mi-a spus cum arată și cum o să fie îmbrăcată, ca să o pot recunoaște.

La locul stabilit, am dat peste o brunetă arătoasă, ceva mai mare ca vârstă decât mine, cu un mini negru și o bluză la fel, care îi punea în valoare sânii destul de mari. M-am prezentat, dar când și-a spus și ea numele tocmai trecea o salvare cu sirenă și n-am înțeles absolut nimic. Am mers voioși la pizzeria din apropiere. Când ajunsesem la a treia bere, deja îmi povestise toată viața ei. Fusese măritată cu un pictor alcoolic, de unde rămăsese cu o sensibilitate specială pentru „mediul artistic”. Făcuse Politehnica, dar nu practicase niciodată ingineria, iar acum era secretară la o firmă care vindea papetărie și birotică.

În cele din urmă am aterizat în apartamentul ei cu două camere, din apropiere. A sărit să-mi smulgă blugii de pe mine la nici cinci minute după ce intrasem. M-a felațional plină de energie chiar pe fotoliul unde mă așezasem timid. În a doua etapă am răvășit destul de tare patul suficient de mare aflat în proximitate. După ce am scos un muget victorios și am ejaculat, noua mea prietenă s-a echipat cuminte cu un halat și mi-a adus la nas o tavă cu friptură înăbușită, foarte bună, și o sticlă de vin roșu sec, exact cum îmi plăcea. Am adormit cuprins de un adânc sentiment de mulțumire.

De dimineață, înainte să meargă fiecare în treaba lui, am mai făcut amor de două ori, așa că am ajuns la muncă (îmi vedeam geamul biroului din balconul tipei) plin de liniște interioară.

Nedumerit

Am trecut-o în memoria telefonului Panseluța. În perioada imediat următoare am vizitat-o destul de des, ba chiar am ieșit în oraș de câteva ori. Mă nedumerea că nu

știam cum o cheamă. Am prezentat-o câtorva amici ai mei sperând că o să-și spună numele, dar ea zicea doar „încântată!” M-am uitat pe lista de întreținere de la bloc, dar spre stupoarea mea, acolo erau trecute doar numerele apartamentelor. Într-o seară, când eram mai cu chef și ea s-a dus la baie, am avut o tentativă să-i umblu în geantă după buletin. A apărut fulgerător, s-a uitat la mine mirat-mustrător și eu a trebuit să improvizez pe moment o explicație cum că îmi venea să strănut și căutam niște șervețele.

După o lună și ceva de idilă, am plecat într-o deplasare ceva mai lungă, de vreo săptămână. Când m-am întors am sunat-o și am simțit în vocea ei că e ceva în neregulă. Mi-a povestit că în lipsa mea, fostul soț pictor venise și plânsese la ușă, făcuse un graffiti cu „te iubesc” pe peretele blocului și adusese, vorba unui cântec, „fo trei basculante dă flori”. Ea, suflet sensibil, fusese impresionată și se împăcaseră. Am luat povestea ca atare, nu am zis nimic, dar rămăsesem cu marea întrebare privind numele ei. Credeam că o să mor fără să aflu cum o chema pe femeia cu care mă culcasem o perioadă.

La doi ani de la întâmplarea asta, într-o după-amiază, urma să mă văd cu un amic de la alt ziar să bem o bere și să facem un schimb de subiecte. Mi-a spus că o să apară cu noua lui prietenă, pe care o cunoscuse pe un chat. Era, neschimbată, Panseluța, avea chiar și aceleași țoale ca la prima noastră întâlnire. Colegul de breaslă a orăcăit, mândru de el: „Ea e Adina, iubita mea!” Am zâmbit și am răsuflat ușurat, băgându-l oarecum în ceață pe domnul jurnalist.

PRINTRE PATRIOŢI

Eram în ultima clasă de liceu. Diriginta mea, o doamnă cu mustață, soție de general SRI, era mare patrioată, îi dădea cu țărișoara în sus și-n jos, avea traume vizavi de pericolul unguresc. Ne punea să cântăm din când în când „Deșteaptă-te române” înainte să începem orele și avea conexiuni la vârful unui partid naționalist între timp dispărut, dar care l-a lăsat moștenire în timp pe domnul Ghiță Funar. Ştia că mă pregătesc pentru Facultatea de Istorie, așa că a picat măgăreața pe mine să o însoțesc la Alba-Iulia puțin înainte de 1 Decembrie și să citesc în fața unor veterani de război, rapsozi, a altor avrămuți și cloșcuți locali un referat despre unirea din 1918.

În tren

Nu am plecat singuri. O mai aveam după noi pe Elena, zisă monstrul macrocefal, nepoată și protejată a doamnei diriginte, și pe Bogdănică, un tip plin de mușchi, care voia să dea la Academia de Poliție. Bogdănică era de treabă, dar cam tont, asculta un fel de manele timpurii, așa că știam că o să mă plictisesc de moarte multe ore în tren. În scopul ăsta îmi luasem din timp o sticlă mare de vodcă Săniuță pe care o deversasem în trei recipiente mai mici, plate, pe care le plasasem strategic prin buzunarele gecii. Eram doar noi, singuri într-un compartiment. Din când în când ieșeam pe culoar, ferit de privirile profesoarei, și mai trăgeam un gât de vodcă și o țigară. Motivam că îmi place să stau la aer. Încă de pe la Brașov aerul devenise destul de tare, fiindcă mă apucaseră năbădăi patriotice: închisesem casetofonul lui Bogdănel din care ieșeau țigăneli și mă apucasem să zbier, în ton cu sindrofia la care mergeam, „C'așa-i românul" și „Noi suntem români". Devenind liric-blegos, am mai interpretat la un moment dat și „Ciobănaș cu trei sute de oi". Trist fiindcă oierul se depărtase de mândra draga lui, am făcut poc! și am adormit. O perioadă am visat eroi ai neamului jucând hora, după care m-am trezit și am simțit nevoia să merg la budă. Am ieșit buimac din compartiment, unde restul sforăiau. Când am ajuns la capătul culoarului, trenul s-a hurducat zdravăn. Cu un gest eroic, ca un dorobanț înfigând steagul pe redută, am reușit să deschid ușa budei și să trag o borâtură mare în interior. După, fiind extenuat, m-a luat iar somnul. Trezit la destinație, am auzit-o pe doamna dirigintă perorând cu putere împotriva ungurilor nesimțiți care pângăresc Căile Ferate Române înaintea sărbătorii naționale.

Succes

Ajuns la Alba-Iulia, sufeream de o mahmureală groaznică. La vreo două ore după debarcare trebuia să îmi citesc opera. M-am uitat pe manuscris și îmi jucau literele în fața ochilor. Până la urmă am vorbit liber, adică am ținut un discurs împănat cu lozinci, în care am mai intercalat și niște date istorice care-mi treceau aleator prin minte. Adunarea de români verzi m-a aplaudat, au venit să mă pupe dom' prefect și dom' general în rezervă pe motiv că „și la miticii din București mai sunt tineri patrioți". Eu funcționam pe principiul „nu mă-mpinge c-amețesc", așa că am făcut cu greu față efuziunilor. Era să înceapă o tragedie când mi s-a dat un păhărel cu palincă, dar am reușit să-l vărs discret după ce am făcut „hai noroc" cu poporul.

Eram cazați într-o aripă goală a unui cămin de liceu. După ce am mâncat de seară (eu am reușit să îngurgitez vreo trei castraveți murați), doamna dirigintă a declarat că e obosită și merge să se culce, iar Bogdănel a pornit în căutarea unei discoteci care să-i satisfacă gusturile rafinate. M-am pomenit că-mi rămâne pe cap monstrul macrocefal de Elena. Am ieșit să ne plimbăm prin fața căminului și mi-a spus: „Te vedeam de unde stăteam că ieși să bei și să fumezi pe culoar. Am văzut și când te-ai dus să vomiți. Ai noroc că-mi ești simpatic și nu te spun mătușă-mii. Dă-mi și mie un vin, că sunt de treabă”.

Ce era să fac, a trebuit să-i iau Elenei o sticlă de vin roșu, pe care am băut-o într-o cârciumă plină de fete frumoase. La a doua fiolă, dres și ușor euforic, începuse să mi se pară și colega mea acceptabilă. Am început să o mângâi și am avut surpriza să o aud, cu toate că o credeam tocilară și încuiată, spunându-mi: „Vrei să o punem?! Hai că am ochit eu un dormitor gol, lângă al nostru.” Ne-am întors în cămin, unde a urmat un episod erotic desfășurat pe o saltea plină de praf, care mirosea a stătut. Culmea e că Elena, despre care aveam impresia că e făcută numai din bile, s-a dovedit destul de flexibilă, ba chiar vorbea porcos în timpul acțiunii. După aceea am mers pe rând la culcare să nu dăm de bănuit, fiindcă îl auzisem întorcându-se pe Bogdănel, care fredona un cântec de voie-bună. La București nu am mai avut treabă sexuală cu ea, dar când mătușă-sa a vrut să mă exmatriculeze pentru o droaie de absențe, i-a spus ceva și am scăpat.

PENSIA DE GRAVIDITATE

Pe Maria o cunoscusem când aveam douăzeci și un pic de ani. Eram student, dar și munceam la un cotidian cunoscut în epocă, deci aveam ceva bani. Ea, în ciuda faptului că era sărită sensibil de treizeci, nu învârtea nimic sau, mai bine zis, avea înregistrată strict pe hârtie o firmă și era tot timpul pe cale să facă o mare afacere, al cărei obiect se schimba de la zi la zi. Era mai mare decât mine cu vreo zece ani și era plină de fantezie atât în pat, cât și în tot ce făcea. Inventa situații tragice cât să mă impresioneze și să-mi ceară bani, ținând cont că avea o mamă bătrână și un câine așijderea, care, în viziunea ei, se îmbolnăveau pe rând. Faptul că mă tapa metodic se compensa într-un fel, fiindcă avea o mare voluptate când făceam amor, ba chiar mici accese de exhibiționism. Îi plăcea să o punem în parcări, bude de cârciumă sau scări de bloc, locuri unde puteam fi surprinși

lejer. O dată s-a și întâmplat și a trebuit să dau o șpagă unui gardian public, să ne lase în pace.

Problema

Cam la două luni după ce ne cunoscusem, mi-a spus că e o mică problemă, că a rămas gravidă. Mi-a cântat un text melodramatic, cum că ea și-ar dori copilul, dar se gândește în primul rând la cariera mea jurnalistică și la faptul că ar trebui să așteptăm să-i iasă marea afacere, să devină miliardară în valute convertibile și abia apoi să plodim. Am fost de acord și, pe chestia asta, ea mi-a relatat că vrea să se chiureteze în cele mai bune condiții, la filiala bucureșteană a unei mari clinici ginecologice din Elveția. Mi-a făcut și un necesar de plăți, cu șpaga infirmierelor cu tot, iar suma totală ducea undeva la jumătate din salariul meu lunar de pe atunci. Pe motiv că nu voiam să intre pe mâna nu știu cărui măcelar, am dat banul fără să crâcnesc. Mi-a spus că nu vrea să o însoțesc la medic fiindcă ar apuca-o depresia și că, în ciuda anesteziei generale pe care o va face, se poate descurca. Cică suferea de angoase post-chiuretaj și nu putea suporta pe nimeni în jur după operație. Mi s-a părut destul de ciudat că, în aceeași seară, cu avortul a ieșit la bere teribil de voioasă, iar în următoarea zi am făcut amor, spectaculos, în niște boscheți din Herăstrău (venise să mă ia de la redacție) și nu s-a plâns de nimic. Ca să nu-i trezesc amintiri dureroase, am preferat să nu vorbim despre ce s-a întâmplat la clinică.

Canapele

Viața revenise la normal. După aproximativ o lună și jumătate, în timp ce stăteam moț în vârful patului și fumam un trabuc primit de la un amic care fusese în Cuba, Maria a pus brusc o mutră sumbră. Mi-a povestit că există mari șanse să fi rămas iar borțoasă, că e deosebit de fertilă, că nu i-a venit ciclul și că o să meargă la un control ginecologic. Uitase că doar cu o săptămână înainte mă rugase telefonic, când îi spusesem că o să trec pe la ea, să-i cumpăr niște tampoane. Nu am comentat nimic, i-am dat banul și am mers pe burtă. Situația era totuși destul de grea, intrasem într-un soi de criză financiară, era pentru prima oară după multă vreme când rămâneam fără lovele de țigări cu câteva zile înainte de salariu, redusesem ieșirile în oraș. Scenariul a fost similar cu data trecută, Maria a apărut în seara de după operație, ca o floricică, a băut voioasă vreo două sticle de vin și m-a rugat

să-i cumpăr o brățară, pe motiv că e afectată și vrea să depășească momentul.

De atunci am început să-mi iau măsuri serioase de prevedere. Am zis că făcusem o candidoză de la antibioticele pe care le luasem cu câtva timp înainte, când făcusem o gripă și, pe chestia asta, am folosit cu Maria, în toate reprizele de amor, prezervative. După încă o lună și câteva zile, femeia a luat iar o mutră serioasă și a anunțat că e din nou teribil de însărcinată. Mi-a spus că într-o seară mi s-a rupt prezervativul, că ea observase, dar nu a vrut să-mi spună ca să nu îmi fac griji. Am dat din umeri. A doua zi am sunat la clinică și am aflat că un chiuretaj costa cam patruzeci la sută din suma pe care mi-o cerea Maria. I-am dat totuși banii și, atunci când a plecat de la mine spunând că merge la doctor, am urmărit-o discret. Am văzut că merge până undeva lângă restaurantul Budapesta și intră într-un magazin de mobilă. M-am uitat prin vitrină. Maria discuta cu un vânzător, arătând spre niște canapele portocalii. La un moment dat, i-a întins omului un plic care părea plin cu bancnote și ăla și-a notat ceva, probabil, adresa unde să trimită marfa. Atunci m-am hotărât că e cazul să-i tai pensia de graviditate. Am plecat și nu i-am mai răspuns la telefon.

CUM MI-AM PIERDUT „POLENU' FECIORIEI"

Era în iarna lui 1989. Aveam 14 ani și văzusem de câteva zeci de ori „caseta". Asta era o pornografie suedeză adusă de tatăl securist, plimbăreț prin țări străine, al unui amic. Ne strângeam de dimineață la Dan, un vecin care avea video (semn de prestigiu social în epocă) și vedeam la nesfârșit „caseta", pe care o învățasem cadru cu cadru.

Trebuia să o lăsăm „la semn", adică fix acolo unde se oprise din vizionat tatăl securist. Ajunsesem să visez toată noaptea suedeze albinoase, văcoase, cu ugere cât monumentul de la Adamclisi.

Omul care făcea rost

Cleo fusese exmatriculat de la TCM în anul doi și devenise bișnițarul cartierului. El făcea rost de toate minunile din lume, adică blugi și otteri „originali"aduși taman de la Timișoara, din Ocico, un talcioc miraculos pe care nu am apucat să-l cunosc pe viu. Avea la vânzare Wiener Cafe, în ambalaj auriu, „țigări bune", Vikend, BT și DS, ba chiar și

„uischi” adevărat, adus de la shopul Comturist, unde se știa cu o vânzătoare. Făcea rost de muzică de pe „emtiviu” și era fericitul posesor al unui dublucas pe care ne trăgea AC/DC și Metallica, fiindcă eu și prietenii mei ne dădeam „rockerași”. O casetă costa imens, 100 de lei, hârtia albastră cu mutra lui Bălcescu pe ea. Într-o bună zi, am auzit de la niște amici mai mari că domnul Cleo poate să facă rost și de femei. Împreună cu Cătă, un coleg de școală generală, devenit între timp ofițer la o secție de poliție, am îndrăznit să-l rugăm pe Cleo să ne facă rost de o „pizdă ca-n film”. Cleo ne-a sictirit, ne-a făcut puțoi și ne-a trimis la plimbare, ne-a zis să revenim după ce ne dă ca lumea mustața. Nu am pus la suflet, ba chiar, după câteva zile, l-am rugat să ne tragă albumul „Master of Puppets” al lu' Metallica.

În loc de geografie

Într-o zi de marți, dimineața, când tocmai îmi puneam cravata de pionier la gât, a sunat telefonul. Era Cleo, care m-a întrebat scurt dacă am 100 de lei. Tocmai furasem o hârtie d-asta de la mama din portofel. Mi-a spus să-l ridic și pe Cătă, dacă avea aceeași sumă, și să trecem pe la el în drum spre Şcoala Generală numărul 19, unde învățam. Cătă a venit să mă ia și am plecat cu ghiozdanele-n spate spre casa lui Cleo, aflată destul de aproape de apartamentul părinților mei. Eram voioși că o să-i dăm peste nas colegului Burghelea, că noi avem albumul Metallica de care el nu o să facă rost în veci. Ne era frică să nu întârziem, fiindcă aveam prima oră geografie cu Şobi, dirigintele nostru, un tip care ne altoia la palmă cu un indicator de bambus atunci când călcam pe bec. Când ne-a deschis ușa, Cleo era în chiloți. Ne-a cerut banii și ne-a lăsat să așteptăm în hol. A apărut după vreo cinci minute, roșu la față, și a întrebat sec „Cine intră primu’?” Atunci mi-am dat seama că în loc de ora de geografie o să am prima experiență sexuală din viața mea.

Doamna curvă de la seral

Cătă, mai tont, se văita că o să întârziem, că o să ne bată Şobi și îi spunea lui Cleo să ne dea casetele mai repede. Eu, cu un aer de macho, mi-am scos cravata roșie de la gât, am aruncat ghiozdanul cât colo și m-am dus plin de avânt spre dormitorul bișnițarului. Am intrat și am văzut în patul răvășit o blondă spălăcită, cu sâni mari, care mi s-a părut bătrână. Am întrebat-o sfios, după ce m-am uitat tâmp la ea vreo două minute: „Săru’ mâna, dumneavoastră sunteți curvă?” Blonda mi-a aruncat o privire plictisită, a zis ceva din care rezulta că

„timpu-i bani”, să las mișțourile și să mă dezbrac. O chema Cami, avea 19 ani bătuți pe muchie și era elevă în clasa a treișpea la seral, la Liceul Poligrafic. Mi-a întins un prezervativ românesc „Mini Max”, pe care a trebuit să mi-l pună tot ea. Fata mă privea leneș în timp ce eu încercam să dau din cur deasupra ei. Am fost așa de inhibat, că nu mi-am dat drumul decât după o oră. Mă încerca o mică nemulțumire, simțeam că nu e chiar „ca în casetă”. Spre deosebire de mine, la Cătă, toată tărășenia a ținut doar un minut și jumătate. Pierdusem și ora de geografie, n-am mai ajuns nici la cea de matematică de după. Cleo ne-a oferit, din partea casei, câte un pahar de vodcă românească, un sortiment numit Cristal, de 25 de lei sticla de jumătate de litru. Am primit bonus și două țigări fine, Kent. Cât timp am băut și am fumat, Cami și-a strâns catrafusele, s-a îmbrăcat în sarafanul de elevă de liceu și a plecat. După câțiva ani, am auzit că a îmbârligat un elvețian bogat, antrenor de fotbal, și a plecat din țară.

Singurii bărbați din clasă

Când am ajuns la școală, am încasat de la dirig pedeapsa maximă, zece bețe la palmă (cinci la stânga, cinci la dreapta). Şobi ne-a executat fără milă, mai ales că și miroseam a țigară, iar el avea un simț olfactiv deosebit. Am încasat supliciul cu o oarecare resemnare, nu ne-a curs nicio lacrimă, ba chiar, spre disperarea „călăului”, aveam niște mutre mulțumite. În pauză, ne-am uitat cu superioritate la colegii noștri. Noi deveniserăm „bărbați”, în timp ce ei erau tot niște puștani nenorociți. Zilele următoare le-am povestit de zeci de ori experiența, bineînțeles pigmentată cu toate fazele pe care le știam pe dinafară din pornografia occidentală.

PRINTRE PICIOARE

Acum vreo trei ani, pe la sfârșitul lunii august, mi s-a pus pata să merg împreună cu un prieten la Vama Veche, fix când era Stufstock. A fost o eroare, fiindcă deja se dusese buhul trebii și era o înghesuială de nedescris. Am găsit cu greu un loc unde să ne punem cortul (amicul meu era membru PD și în mod premonitoriu își luase un cort mare și portocaliu) și am văzut pe pielea noastră cum e să stai într-o cutie de sardele. Adică, am nimerit într-un loc unde erau nenumărate persoane pe metru pătrat, aproape toate moarte de bete. Nu am avut de ales și am dat-o și noi pe ulei, fiindcă nu mai suportam să auzim cum se amestecă dizgrațios, în jurul nostru, cele mai diferite stiluri de muzică, venite din toate

părțile, în combinație cu răgete și sunetele specifice pe care le scot oamenii când vomită.

Telefonul

Pe fond de pileală m-am apucat să-i explic prietenului portocaliu în cuget, Bogdan, că fetele „de cartier” sunt mult mai de treabă decât snoabele și copchilele de bani gata, care se găseau din plin prin Vamă. Fiindcă, datorită unei documentări prin Pantelimon, o cunoscusem pe Oana, o fată măslinie, care trăia într-un mediu dubios, m-am gândit să-i fac lui Bogdan o demonstrație practică. Eu nu mai știu exact ce s-a petrecut, dar din relatările prietenului am aflat că am sunat-o pe Oana și am fost duios, spunându-i „hai dreacului și tu la mare, că am chef să-ți dau o muie”. Printre alte dulcegării i-am explicat cu oarecare acuratețe unde suntem campați, i-am dat puncte de reper. Pe la vreo patru de dimineață, am adormit buștean. La prânz, încă dormeam, când Bogdan a început să mă scuture puternic. Mi-a zis că am niște vizitatori. Am scos capul pe ușa cortului și am văzut-o pe Oana însoțită de doi gealați. Erau prietenii ei Bășinicu (de fapt îl chema Nicu, dar se bășise-n public la un chef) și Ţeastă. Fata nu venise cu mâna goală, își adusese și niște tovarăși care nu văzuseră niciodată Vama Veche. Ambii erau posesori de ghiuluri și lanțuri groase din aur, atârnate la gât. Nu am avut de ales, eu lansasem invitația, așa că a trebuit să-i cazăm pe cei trei în cortul nostru de șase persoane. Situația a devenit tragică în momentul în care au început să pună, în „incintă”, de pe un CD pe care-l aduseseră, manele cu sonorul dat la maximum. Băieții erau deosebit de drăguți. Bășinicu era volubil, zicea tâmpenii și făcea bancuri fizice, în timp ce domnul Ţeastă părea un spirit analitic: nu zicea nimic și desena zvastici pe nisip, pe notele de plată sau le confecționa din bucăți de șervețel. Când eu am plecat cu „aleasa inimii” înspre niște boscheți orientați spre Bulgaria, Bogdan a rămas, disperat, în compania celor doi.

Ascunselea

A doua zi, dis-de-dimineață, cei trei au plecat până la Mangalia, în scop de shopping. M-am sfătuit cu Bogdan și am decis rapid să ne strângem cortul, să mergem în Doi Mai, ocazie cu care să scăpăm și de viermuiala din jurul nostru și de vizitatori. Îmi rămânea sarcina să-i explic Oanei că am fost chemat de urgență la redacție și că am plecat cu o mașină, împreună cu niște amici, spre București. Am adunat repede

tot, am dat telefonul explicativ, dar ne-a pus dracul să mai rămânem la o bere, care a chemat altele. Stăteam pe o terasă, turnând în noi lichid, când Bogdănel, transformat în „Ochi de Șoim”, a zis disperat: „Uite-o pe Oana cu ăia doi!” M-am băgat rapid sub masa lungă la care stăteam, trăgându-mi și amicul de guler, în jos. Nu știu cum am nimerit între niște picioare, după dimensiuni, de fată. Am auzit că o voce revoltată îmi spune: „Ce faci acolo, maniacule?!” Era proprietara picioarelor. Am scos încetișor din mine „Șșșt, îți spun într-un minut!” Așa am cunoscut-o pe Alina, studentă în ultimul an la Litere, blondă cu ochi verzi. După ce a trecut pericolul, i-am explicat tărășenia, am intrat în vorbă și am văzut că avem multe lucruri în comun. Şi ea era dezgustată că „Vama nu mai e ce-a fost”, așa că s-a mutat cu noi în Doi Mai. După ce am făcut baie seara, goi în mare, a trebuit să-l rog pe Bogdan să se plimbe vreo trei ore, ca să avem cortul liber, pentru că era destul de frig, o climă nepropice pentru „amor în sânul naturii”. Relația a continuat și la București, o perioadă. După ce a terminat facultatea, Alina s-a întors la Buzău, orașul ei de origine, unde a devenit o onorabilă profesoară de liceu. Am rămas în relații amicale, și acum îmi mai dă din când în când câte un mail, ba chiar bem o cafea când trece prin București. De ziua ei, pe 27 august, i-am scris tocmai din Mexic că e ultima mea amintire plăcută din Vama Veche.

RĂVĂŞITUL OII

Pe când lucram la un alt cotidian, acum vreo zece ani, aveam o colegă de la secția politică, foarte asemănătoare cu o oaie. Era ușor plinuță, cu părul creț vopsit negru intens și o privire blând-bleagă. O chema Mariana, avea vreo treizeci de ani și nu ratam nicio ocazie să-i spun cu sadism că seamănă cu patrupedul în cauză. Luându-se după mine, onorații mei colegi nu îi spuneau decât „oaia” și, când apărea în vreun birou, se apucau să behăie, după care râdeau ca proștii. Cred că domnișoara începuse să mă urască sincer fiindcă din cauza mea se alesese cu porecla asta. În ședințele de sumar, la care participa toată redacția, nu ezita să taxeze drept tâmpenie orice subiect pe care-l propuneam. Când mai consumam o bere, două sau o sticlă de vin la birou se ducea să mă toarne la directorul cam decrepit al ziarului. Se ajunsese la un război destul de serios.

Glumița

La un moment dat s-a organizat la București un fel de adunare cu reprezentanți creștin-democrați din toată lumea, veniți să susțină pe atunci încă existentul PNȚCD. Zona asta politică era în parohia Marianei. Organizatorii forumului respectiv au sunat la redacție să întrebe cine se acreditează la adunătura respectivă. Printr-o greșeală a centralistei, apelul a ajuns în biroul unde eram eu. Am răspuns și, la întrebarea unui domn pe cine să treacă pe ecusonul de acces care trebuia să își aștepte posesorul la intrare, am spus sec: „Vom fi reprezentați de domnișoara Mariana Oaie”.

În ziua în care începuse treaba aia am stat până mai târziu în redacție, aveam de terminat un reportaj. Pe la șapte seara, când rămăsesem aproape singurel, doar eu cu paznicul și cu doi întârziați de la sport în toată clădirea, a descins Mariana. Era mov la față și privirea ei, îndeobște bleagă, devenise cruntă. În drum spre casă, văzuse lumină în birou și venise să se răfuiască cu mine. Ulterior am aflat că, fără să se uite ce scrie pe ecuson, și-l pusese mândră în piept și se întreba de ce colegii de la alte publicații zâmbesc sau pufnesc

în râs când o văd. Practic, i se internaționalizase porecla. Unii binevoitori mi-au relatat că atunci când își dăduse seama ce se întâmplase, plecase la toaleta sălii unde se ținea șmecheria și izbucnise într-o criză de plâns.

Fără introduceri, mi-a ars o palmă și a început să zbiere la mine că e sigură că eu i-am copt-o. A urmat o ploaie de înjurături și aveam senzația că la un moment dat o să mă muște de beregată.

Dezordine

Eram oarecum speriat, îmi dădusem seama că am sărit peste cal. Nu știam cum să gestionez criza. Am apelat la o manevră foarte riscantă. Am prins-o de mâini și i-am spus: „Tu nu-ți dai seama că fac așa fiindcă mă simt respins? Te-am plăcut de când m-am angajat, dar nu mă băgai în seamă..."

Efectul a fost surprinzător. A tăcut brusc și părea absolut uimită. Am luat-o în brațe și am sărutat-o apăsat, pe gură. Nu s-a opus. După câteva minute era cocoțată cu fundul pe biroul șefului meu de secție și, cu mișcări destul de sigure, îi dădeam jos chiloții. Nu am ținut cont că am răsturnat toată hârțogăria omului și că am vărsat scrumiera plină ochi pe scaun. După prima repriză, încheiată pasional cam într-un sfert de oră, am abandonat ideea să-mi termin reportajul. Am încuiat, am luat de jos un taxi și am plecat înspre casa mea. Ajunși acolo, am mai făcut amor de vreo două ori. Ea a depus destulă energie, probabil acumulată din cauza enervării. Începusem să regret răutățile tembel-copilărești pe care i le făcusem. Înspre dimineață eram buni prieteni și comentam politică înaltă. A plecat de la mine pe la nouă, să prindă a doua zi a parangheliei creștin-democrate. Eram destul de stors și am adormit bușteан. M-am trezit destul de târziu și aveam o groază de treabă. Am pornit fără chef spre sediul ziarului, după ce am băut o cafea. Acolo l-am găsit pe Eugen, șeful meu direct, în mod normal un tip calm, destul de nervos. Cum am intrat, mi-a zis: „Tu ai rămas aseară aici... Te-ai îmbătat probabil ca un porc, mi-ai răvășit hârtiile și ai făcut mizerie cruntă! Îți fac referat să-ți taie din salariu!"

Nu am putut să mă abțin și, cu toate că îmi propusesem să nu mai fac nicio referire la înfățișarea ovină a Marianei, i-am răspuns șefului: „Stai liniștit, a fost un caz de forță majoră! Nu doar dosarele tale sunt răvășite, și oaia e la fel!"

Nu știu ce a înțeles din asta, dar s-a calmat și am rămas cu banii pe luna respectivă intacți.

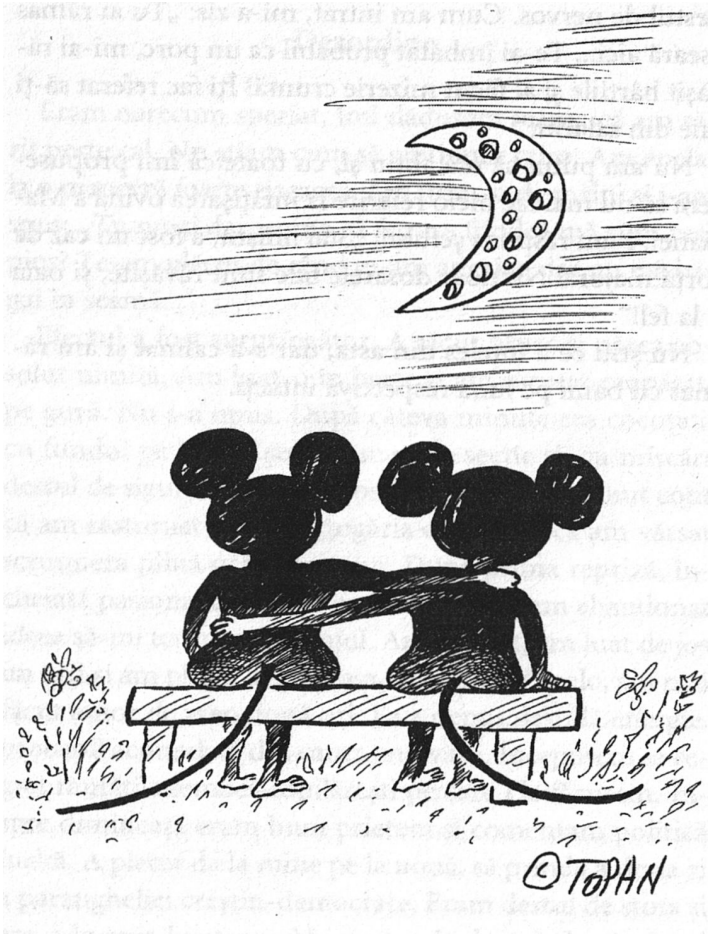

RELAŢIA MEA CULINARĂ

Când eram student în ultimul an, aveam o colegă din provincie care-și închiriase un fel de boxă în subsolul unui bloc de pe lângă Piața Universității. Cu Grațiela nu am avut niciodată vreo treabă amoroasă. Avea un iubit din Galați cu care s-a și măritat ceva mai târziu, în schimb, având lucrări de licență cu subiect similar, o vizitam destul de des în subsol să facem schimb de bibliografie în cel mai inocent mod.

Într-o seară, m-am dus pe la ea să împrumut niște documente de arhivă despre social-democrația românească de imediat după al Doilea Război Mondial. Grațiela uitase că trec să iau materialele care-mi trebuiau pentru licență. Nu era acasă. Când băteam insistent în ușă, a apărut dintr-o boxă vecină o cucoană țigănoasă, la vreo 40 de ani, destul de masivă, cu capot cu dantele și șlapi, care m-a luat la întrebări. Se temea să nu fiu vreun spărgător venit să devalizeze oamenii bogați din subsolul umed. Mi-a spus că Grați plecase la un film cu niște prieteni în urmă cu vreo două ore, așa că trebuie să se întoarcă și o pot aștepta. Am aflat că e nevasta lui Nicu, fochistul blocului, și lucrează ca bucătăreasă la

Ambasada Ungariei. Mi-a mai relatat, fără să fi dorit vreodată să aud asta, ce învârte fiecare persoană din imobilul respectiv, care era destul de mare: că nu știu ce „nevastă onorabilă” are un amant, că o familie de la etajul doi e putred de bogată din contrabandă cu țigări, că Sorinel, reparatorul de lifturi de la trei, e bețiv. Până a venit Grați eram deja prieten la toartă cu Petruța, așa o chema pe doamnă, dar ținea să i se spună Petra, după un personaj dintr-o telenovelă.

Îmi place iute

Peste câteva zile, ieșisem să-mi cumpăr țigări în Piața Rosetti. Am dat nas în nas cu Petra, care venea cu niște plase pline cu cartofi și sticle de bere, presupun de la Unirii. Nu știu ce a fost în capul meu, probabil mă plictiseam, dar am invitat-o la o cafea la un bar din apropiere. Mi-a mărturisit că are o existență tristă, că Nicu bea de stinge, ba, spiritul ei detectivistic a făcut-o să-și dea seama că o și înșală cu o „curvă divorțată” de la etajul patru, la care se tot duce să repare diverse prin casă. Eu am mutat discuția în domeniul culinar și i-am spus că îmi place să gătesc iute. Ea s-a lăudat că face niște chestii de la care îți ia gura foc, că nu degeaba au angajat-o ungurii la ambasadă. S-a oferit să treacă pe la mine să îmi gătească ceva repede, cât timp e plecat Nicu la băut prin oraș. Lucrurile s-au desfășurat foarte iute, într-adevăr. După ce a pus la făcut un gulaș cu multă boia și piper (aveam ingredientele) a sărit pe mine. Fiindcă mi-era foame și ce gătise mirosea senzațional, m-am grăbit și eu să servesc doamna. A plecat lăsându-mă într-un fel de extaz dat de mâncare (simțeam că am esofagul incendiat), după ce convenisem să ne mai vedem peste vreo cinci zile.

Poftă bună, poftă rea

Începusem un fel de relație bizară, bazată pe faptul că mă înnebuneau rafinamentele culinare ungurești. Îi ieșea un papricaș de pui de-a dreptul genial. Ne întrevedeam cam o dată pe săptămână, în mod obișnuit vinerea, când Nicu se îmbăta crunt cu prietenii și răsturna invariabil tomberoanele din fața blocului. Aveam o singură problemă. În timp ce pofta de mâncare condimentată era constantă, entuziasmul meu sexual față de Petruța scădea considerabil de la o întâlnire la alta. Constatasem că are țâțele lăsate, că îi atârnă burta, are pungi sub ochi și scoate pe gură numai tâmpenii. Mai mult chiar, prietena mea stabilă din perioada aia începuse să miroasă ceva, fiindcă găsea din când în când fire de păr inițial

negru, devenit roșcat, pe pernă. Am avut intenția să-i spun Petruței la un moment că vreau să terminăm, dar fix atunci venise cu un borcan de ardei iuți în oțet și cu niște cârnați uscați unguresti, proaspăt șutiți de la ambasadă, așa că am renunțat la măsura radicală pe care voiam să o iau.

Tragedia lui Nicu

Toată poliloghia asta a ținut vreo șase-șapte luni bune. Într-o seară de vineri, când Petra era la mine, Nicu beat clește, după ce băuse cu băieții multă vodcă Săniuța la baraca „La Valentin", vestită-n timpurile alea, s-a dus să ceară o majorare de salariu de la președintele asociației de locatari. A zbierat, a făcut scandal, ba chiar i-a și scăpat, în timpul conflictului de muncă, vreo două în mutră domnului prezident, care s-a ales din afacerea asta cu un ochi vânăt. Comunitatea de locatari, indignată, a decis după o ședință furtunoasă să renunțe la serviciile fochistului. Rămași fără „locuința de serviciu" și fără salariul lui Nicu, cei doi ajunseseră într-o situație tragică. Nu se putea descurca doar cu venitul de „diplomat culinar" al femeii. Au trebuit să se mute la Strehaia, orașul din care veniseră, unde aveau o casă și ceva pământ. Nu mai știu nimic despre Petra. Mă apucă totuși un fel de nostalgie și îmi vine să plâng după ea când ajung prin oraș la câte o cârciumă ungurească și îmi dau seama că bucătarii de acolo sunt niște diletanți față de amica mea.

SOLIDARITATE NAŢIONALĂ

Era cu ceva ani înainte de integrarea noastră în UE. Ajunsesem la Lisabona la un fel de întrunire de jurnaliști europeni care discutau în gol despre te miri ce, era o formă de turism instituțional. Dacă peste zi audiam din când în când diverse plicticoșenii, seara ieșeam tot timpul la distracție în Bairo Alto, un cartier plin cu cârciumi pentru toate buzunarele, deci și pentru cele destul de găurite ale mele. Chiar și așa, din cauza unor excese din primele două seri (trebuia să stau o săptămână) eram destul de strâmtorat.

Nemți

Mă împrietenisem cu Florian și Anton, doi ziariști nemți de la un cotidian regional din Bavaria. Scoteam nasul împreună în zona de distracții, când se lăsa întunericul. Băieții simțiseră că sunt într-o relativă pană financiară și de

asta făceau cinste. Mai ales Florian, care trecuse prin experiența comunistă în tinerețe, fiind născut în RDG, se tot oferea să plătească multe halbe. Față de München, Lisabona li se părea destul de ieftină, așa că își permiteau tot felul de extravaganțe, cum ar fi să-și cumpere whisky scump sau să-și ia în cameră, la hotelul de trei stele unde fuseserăm plasați, diverse bagaboante. Eu cam sufeream la capitolul viață sexuală. Încercasem să mă dau timid la câteva portugheze boccii, negricioase și compact-musculoase, dar fără prea mare succes, fiindcă nu-mi permiteam nici măcar să le ofer un suc. În penultima seară, Florian mi-a spus că vrea să agățăm toți trei câte ceva, că o să scoată pentru mine treizeci de euro, cât costa pentru o oră-două o curvă din fostul spațiu sovietic. Am ieșit din hotel și am mers într-un bar unde văzusem că se adună tot felul de fete vesele, în aparență neînsoțite de pești. Ne-am așezat la o masă și am început să fixăm cu privirea trei blonde cu ochi albaștri, îmbrăcate destul de fistichiu. M-am făcut că plec la budă și am trecut pe lângă ele. În ciuda muzicii date destul de tare, am auzit: „Io-te, îi unu' din niemții carie sie uitau la noi!" Fiind blond la rândul meu, nu diferam prea tare fizic față de amicii mei. M-am oprit și am invitat, în engleza mea de baltă, cele trei grații la noi la masă. De data asta, Anton s-a transformat într-un domn galant și le-a luat fetelor trei Campari-Orange. Alea discutau între ele când pe românește, când pe rusește, îmi era destul de greu să îmi dau seama ce spun, dar m-am prins că voiau să ne ceară un preț mai mare decât cel obișnuit. Mi-am avertizat discret prietenii pe englezește, aceștia au negociat dur și am pornit-o înspre hotel.

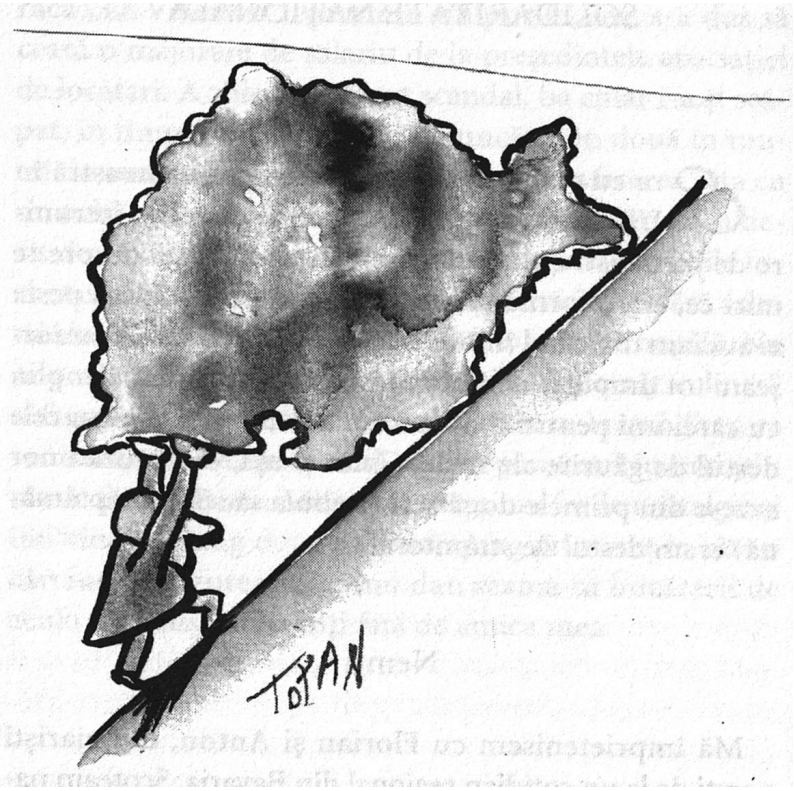

Maria

Cei doi teutoni își luaseră și ceva marijuana (găsibilă la orice colț de stradă), din care eu nu am servit. Cum calul de dar nu se caută la sâni și mutră, mie mi s-a repartizat cea mai puțin arătoasă dintre fete, dar care oricum arăta destul de bine. Se recomandase Maria. Am comis un act sexual destul de mecanic, în care, pentru a salva aparențele, basarabeanca scotea un fel de gemete neconvingătoare care sunau ca și cum ar fi recitat la școală o poezie despre tovarășul Brejnev, învățată de pe rost. În timp ce trăgeam împreună țigara de după (se servise și ea din pachetul meu) m-a întrebat brusc: „Nu-i așa că iești român?!" M-am mirat, dar am recunoscut că da și m-am arătat intrigat de modul în care se prinsese. Mi-a răspuns: „Cu niemții vorbiai pi inglizești, iar pi tabacul tău scrie pi româniește!" încântat de atâta logică am continuat să vorbesc cu ea. Mi-a povestit că era din Soroca, făcuse doi ani „di avocaturî" la universitatea din Chișinău, voia să continue studiile la București, dar se gândise să strângă întâi ceva bani comercializându-și curul prin Peninsula Iberică. După o scurtă experiență spaniolă se speriase când poliția din Barcelona îi umflase câteva colege și venise să producă în Portugalia, unde autoritățile erau ceva mai tolerante. M-am dus să fac un duș, înainte de al doilea număr. Ajuns înapoi în pat, am mai continuat să povestim o vreme despre situația

politică de la Chișinău, iar ea s-a interesat în amănunt despre prețurile și viața din București. Ne luasem cu vorba. La un moment dat, a sunat telefonul și a gavarit repede ceva pe rusește. S-a scuzat, mi-a zis că erau colegele ei care terminaseră de mult și o așteptau afară. M-am uitat la ceas și, într-adevăr, mi-am dat seama că stătea la mine-n cameră de aproape trei ore. Ne-am pupat pe obraji la plecare și i-am lăsat numărul meu de mobil, dacă ajunge cumva la București.

De dimineață, la micul dejun, atât Florian, cât și Anton erau destul de negri. Fiind amețiți destul de rău de iarbă și alcool, fetele îi operaseră de toți banii cash pe care-i aveau în portofele. M-am căutat în buzunar și am răsuflat ușurat după ce mi-am dat seama că Maria nu se atinsese de cei cincizeci de euro amărâți pe care-i mai aveam, în ciuda faptului că o lăsasem singură cât fusesem la baie. Îmi place să cred că a fost un exemplu de solidaritate națională.

SOSIT MORT

Pe Ana o cunoscusem în timpul unei deplasări la Timișoara. Era profesoară de sport, frumoasă, ceva mai mare decât mine și teribil de măritată. Trebuia să scriu un reportaj despre un general bătrân, veteran de război, care era unchiul ei. Am dat peste ea la moș în casă, venise să-l viziteze fix când îl intervievam eu, fără telefon prealabil. Am făcut schimb de adrese de mail pe motiv de „nu se știe când ai nevoie de un ziarist”.

La distanță

Ajunsesem la București de câteva zile, când m-a abordat pe mess. Voia, politicos, să afle dacă am ajuns cu bine. Mi-a povestit că unchi-său s-a bucurat foarte tare când a văzut materialul publicat în ziar. Am continuat să pălăvrăgim despre vreme, politică, mondenități și alte tâmpenii. A rămas să ne mai contactăm când suntem amândoi online. Peste două seri eram de serviciu la redacție, trebuia să stau până în crucea nopții și aveam timpi morți. Am abordat-o eu, din plictiseală. De data asta am trecut la istorii ceva mai intime și bănculețe, ne-am povestit viețile. Ea mi-a zis că barbat’su, Marian, fost campion de aruncarea suliței, e bețiv și teribil de gelos. Vine beat-mort acasă și face poc, fac dragoste destul de rar, dar o sună tot timpul să o verifice, ba chiar îi mai trage preventiv o scatoalcă. Eu mă făceam că o compătimesc.

În următoarele două săptămâni am mai comunicat de vreo trei-patru ori, seara, când onorabilul soț sforăia.

Începuse să-mi trimită poze cu ea în ipostaze provocatoare, ba chiar într-o seară m-a sunat „doar ca să-ți aud vocea”. Am hotărât de comun acord să ne vedem când o să reușească să rămână singură o seară. Până să se petreacă asta, mă mai suna seara gemând ușor sau îmi dădea mail-uri patetico-porno, în care scria cum își închipuie că o să facem dragoste, sălbatic de-a dreptul. Culmea, și pe mine mă excita și mă intriga toată aiureala asta, nu știam unde o să ducă.

La drum

Într-o seară m-a anunțat victorioasă că în weekendul următor Marian pleacă o zi la părinții lui de la țară și că sâmbătă noaptea e liberă. I-am zis că o vin, mai ales că aveam și niște veri în zonă, pe care nu-i mai văzusem de multă vreme. Am rugat-o să nu mă aștepte la gară, fiindcă rubedeniile mele stăteau foarte aproape și voiam să mă văd întâi cu ei.

Am plecat noaptea și călătoria a început interesant. Nimerisem în compartiment cu niște primari ai unor comune bănățene, care veniseră la o sindrofie de partid la București. Doriseră să dea plocon șefilor politici cinci damigene cu țuică, dar se răzgândiseră și păstraseră una pentru ei. Cu toate că eram „un mitic”, au fost prietenoși cu mine și damigeana a trecut pe la toți co-drumeții. La o oră și jumătate de la plecare eram deja făcut cocă și zbieram pe geamul deschis diverse cântece vesele. Fiind drum lung, mi-am revenit la un moment dat, dar am luat-o iar pe ulei și înainte de destinație aveam deja năluci sexuale cu Ana. Am ajuns la Timișoara oarecum amețit și cu o durere serioasă de cap.

Pe peron mă vede vărul meu, Puiu, și el destul de mahmur, fusese vineri noaptea la un chef. Până să ajungem la familionul lui să-l salut, am cumpărat de pe drum mai multe beri la plastic, de doi litri, ca să avem cu ce să ne dregem. Eu mă gândeam în continuare la Ana, voiam să ajung mai repede la ea, dar mi-am dat seama că ar fi fost nepoliticos să le refuz părinților și frații lui Puiu invitația la masă. Pe lângă beri, oamenii primitori au dat niște tărie. Se făcuse șapte și ceva seara când am luat decizia eroică să ajung la aleasa inimii, care mă sunase de câteva ori, agitată fiindcă nu mai apăream. Clătinându-mă eroic, am reușit să ajung la un taxi și să gâlgâi adresa pe care o scrisesem pe un bilețel. Am ajuns, am urcat la etajul trei, unde stătea doamna, și am sunat victorios la ușă. Am apucat să o văd, într-un combinezon lejer, după care, de emoție, mi s-a rupt filmul.

Când am deschis ochii era deja a doua zi de dimineață. Am avut o senzație ciudată, nu știam de ce nu-s acasă, de ce sunt îmbrăcat, abia după câteva minute mi-au revenit parțial în minte întâmplările din ziua anterioară.

Am ieșit din dormitorul unde fusesem depus și am auzit zgomote de la bucătărie. Era Ana care mi-a vorbit plină de reproș: „Ești un bețiv porc! Ai sosit mort! Ai stricat totul! Tocmai voiam să te scol, să pleci, că trebuie să se întoarcă Marian!”

Înainte să trântească ușa după mine, am mai apucat să-i spun consolator: „Nu-i așa grav... Ești obișnuită cu așa ceva...”

După ce s-a auzit poc, din spatele porții palatului mi s-a părut că aud o înjurătură de mamă.

TELEPORTAREA

La sfârșitul anilor '90 ai secolului trecut aveam mult mai puțin de lucru decât acum și, datorită vârstei, mă simțeam mult mai liber. Îmi făcusem o gașcă de cheflii cu care ieșeam aproape în fiecare seară-n oraș. Cel puțin vara, băteam toate terasele și cluburile posibile, ceea ce era destul de obositor.

Într-o bună noapte aterizasem împreună cu băieții, având toți multe beri la activ, undeva la niște „mese de lemn” (mult mai de calitate decât mesele din plastic) undeva în zona Pieței Universității. Vizavi de noi am văzut doi indivizi care păreau un cuplu fericit, stând la taclale cu o roșcată cu ochi sclipicioși, oarecum pe gustul meu.

La budă

Cârciuma avea un singur defect sau, în cazul de față, pentru mine, o calitate. Avea o singură toaletă, unisex. Când au coborât lichidele care-mi alunecaseră pe gât, am găsit acolo o coadă infernală. Imediat în spatele meu a venit și roșcata. M-am băgat în seamă și i-am spus că, în cazul în care are presiune mare, îi cedez, ca un gentilom ce mă aflam, locul meu. Așa am început să sporovăim, am aflat că a terminat

jurnalistică, dar e secretară la o firmă, că o cheamă Melania și nu are cu cine să dea noroc, fiindcă amicii ei sunt amândoi abstinenți. După ce ne-am ușurat pe rând, am dezertat parțial de la masa prietenilor mei. M-am mutat cu fata și am luat două beri reci. Din când în când, mai treceam și pe la prieteni, să nu se supere. Ăștia trecuseră pe vodcă, așa că mă dedam la o combinație destul de periculoasă. După câteva ture de navetă d-asta, amețit de-a binelea, am început să o mângâi și să o pup pe Melania. Ultima mea amintire e că o pipăiam pe fată între picioare și ea se hlizea cu foc. Ce s-a întâmplat în perioada imediat următoare nu mai țin minte deloc. Mi s-a rupt de tot filmul.

Dimineața pe căldură

M-am trezit lac de sudoare într-un pat care nu era al meu. Privind ușor înspre dreapta, am văzut o chică roșie care ieșea dintr-un cearceaf. Mi-am răscolit nițel amintirile și mi-am dat seama că aterizasem la Melania sau, în orice caz, cu Melania în altă parte. S-a trezit și ea, și poate din politețe, mi-a zis că am funcționat și pe pilot automat. Am mai făcut o dată amor, destul de chinuit, fiindcă aveam senzația că am capul plin cu pietricele care zdroncăne la fiecare mișcare de balans. Juna a fost amabilă, a făcut omletă și cafea, care au prins foarte bine. În mod absolut miraculos, a scos de nu se știe unde și niște zeamă de varză. Mi s-a părut că o entitate superioară a făcut un miracol și că sunt în grațiile divinității. Aproape reparat, mi-am exprimat intenția să plec. Am făcut schimb de numere de telefon și ea mi-a spus că ar vrea să ne mai vedem tocmai hăt, vinerea viitoare. N-am întrebat de ce, fiind totuși un convalescent fără mare chef de vorbă. M-am îmbrăcat și am coborât patru etaje pe jos, fiindcă stătea într-un bloc mic, fără lift. Am nimerit într-un cartier de cutii de chibrituri ceaușiste, putea să fie la fel de bine Drumul Taberei, Berceni sau Titan. Eram destul de dezorientat și căldura mă toropea rău de tot. M-am învârtit ca un bleg vreme de vreun sfert de oră prin zonă, numele străzilor nu-mi spuneau nimic. Nu vedeam pe nimeni pe care să întreb cum pot să ajung în centru. La un moment dat, a apărut ceva ce părea să fie salvarea mea, o mașină galbenă pe care scria taxi. Am dat din mâini și a oprit un moșulică amabil, care mi-a deschis portiera cu o mică plecăciune. Instalat comod pe bancheta din spate, i-am zis: „Piața Rosetti, vă rog!”

Omul s-a uitat la mine ca la unul proaspăt evadat de la balamuc. Eu am repetat cu voce mai puternică destinația, presupunând că moșul e cam tare de urechi. El mi-a aruncat o

privire mirată și a cuvântat: „Nu-s surd! Da' de treizeci de ani sunt taximetrist în Pitești și n-am auzit de piața asta!"

A fost rândul meu să mă mir, am cugetat o țâră și am schimbat direcția: „Bine, atunci la autogară!" M-am simțit teribil de jenat și i-am lăsat un bacșiș cât malul, încă o dată valoarea cursei.

Puzzle

În rata de București am tot încercat să-mi dau seama cum mă teleportasem. Oricât îmi scremeam mintea, nu mă prindeam. Am procesat o informație colaterală, și anume că Mihai, prietenul prietenei Melaniei, îmi spusese atunci când am vrut să-i iau o bere că nu poate fiindcă are de condus. Ajuns acasă, am făcut un duș și am vrut să adorm, dar mă rodea îngrozitor să aflu cum ajunsesem la Melania. Mi-am sunat prietenii cu care băusem inițial și ei mi-au relatat că pe la unu și jumătate noaptea dispărusem pur și simplu. Destul de îngrijorat, am sunat în cele din urmă și la Melania. Ea m-a edificat că nu găsisem o metodă de dezagregare fizică urmată de materializare. A spus că stă în Pitești, dar că vine, în scop de shopping și distracție, cu amicii pe care i-am cunoscut, în fiecare vineri seara la București, și că nu poate să rămână peste noapte fiindcă a doua zi în jurul prânzului apare maică-sa de la țară cu alimente și vinuț, precum capra cu un singur ied. Ne-am mai văzut de câteva ori, cât să învăț să mă descurc în cartierul Găvana Trei din Pitești.

TRANDAFIRUL PORTOCALIU

Cred că aveam șaptesprezece ani când mi se pusese pata pe Monica. Stătea oarecum aproape de mine și o cunoscusem la un chef. Era ceva mai în vârstă decât mine, era în anul patru la Medicină. Prefera bărbații cu bani, căci o văzusem deseori în compania unor arabi sau greci, probabil colegi de facultate, posesori ai numerelor de mașină, celebre în epocă, cu 12 B. Îi tot trăgeam clopotele, mă dădeam la ea, dar nu mă băga în seamă.

Marea mea problemă era că nu prea aveam lovele în exces. Eram elev de liceu, colaboram la un ziar care uita să mă plătească și ai mei mă sponsorizau sporadic. Ca să o impresionez pe Monica, o mai invitam în oraș la o „băutură fină", operațiune în urma căreia cerșeam țigări vreme de vreo două zile. Primeam, în cel mai bun caz, un pupic prietenesc pe obraz când ne despărțeam, în fața blocului ei. Stătea singură într-un apartament moștenit de la o mătușă.

Invitație

Într-o bună dimineață m-a sunat pe telefonul fix (povestea e veche, de pe vremea când nu existau moleculare) să mă solicite să o ajut, spre seară, să mute niște mobilă. Mi s-a părut că am o mare șansă. M-am scobit prin buzunare și am făcut monetarul, căci nu puteam să mă duc la fată cu mâna goală. Înainte să trec pe la ea am luat o sticlă de lichior, ca pentru fete, și o ciocolată. Nu mai rămăsesem nici măcar cu un leu găurit. Știam că Monicăi îi plac florile, așa că m-am gândit să improvizez ceva. Lângă mine locuia rapsodul Ion Dolănescu, care avea o grădină. Ochisem, de după gard, un trandafir mare, portocaliu. Văzusem că pe omul-ciocârlie îl luase de dimineață o mașină cu număr de Bacău, probabil la o nuntă. Nu exista riscul să mă prindă în flagrant în timp ce comiteam furtul. Cu traista în care băgasem cadourile în spate am escaladat gardul și am sărit în curte. M-am înțepat într-un spin când am comis delictul, dar am fost victorios. Peste un sfert de oră sunam plin de avânt la ușa fetei.

Prestări

I-am spus că trandafirul portocaliu e o floare extrem de rară adusă din Singapore. Vocația de designer de interior a domnișoarei s-a manifestat plenar când m-a pus la muncă. Voia să-și transforme sufrageria în dormitor și viceversa. Mi-am făcut zob spinarea cârcuind un dulap și un pat, după care Monica mi-a făcut o cafea. După o ușoară pălăvrăgeală am luat-o în brațe și am încercat să o sărut. Nu s-a opus. După un preludiu în bucătăria unde sorbisem cafeaua am ajuns în patul pe care îl cărasem ceva mai înainte. Înainte să se dezbrace, a scos dintr-un sertar niște prezervative cu învelișul inscripționat în grecește, dovadă că nu stătea degeaba cu ăia care o plimbau prin oraș. S-a suit deasupra mea și a început să se miște cu poftă. Îi plăcea să conducă ea jocul. Până spre dimineață am făcut dragoste de mai multe ori, țin minte că atunci a fost prima oară când m-a legat cineva de pat. Am adormit relativ fericit, ținând-o în brațe. M-a trezit după câteva ore. Mi-a spus sec să mă îmbrac și să plec, fiindcă se grăbește să ajungă la cursuri. Nu mi-a dat de înțeles că și-ar mai dori să ne vedem, să continuăm cumva relația. Am întrebat-o ce era cu ea și a zâmbit. Mi-a spus: „Te-am văzut pe geam cum ai sărit gardul să iei trandafirul. M-am culcat cu tine fiindcă m-a distrat ce ai făcut. În mod normal nu umblu cu pușți pârliți, ca tine. Oricum, îți mulțumesc că nu ai furat flori de la un cimitir. Acum, hai pa!”

M-a expediat pe ușă, după ce mi-a spus că nu o să se mai repete episodul amoros. După ce a terminat facultatea, s-a măritat cu un englez găsit la mare și a plecat din țară. Mai bine de cinsprezece ani nu am mai văzut-o. M-am întâlnit întâmplător cu ea anul trecut, într-un club. Ea m-a abordat. A fost greu să o recunosc, se cam buhăise și era vopsită roșcat. Mi-a povestit că după întâmplarea cu mobila mă poreclise Mărgelatu, după personajul din filmul „Trandafirul galben". Am băut o bere și mi-a spus că-i merge bine, că stă lângă Londra și lucrează la o clinică de chirurgie plastică. Venise în țară singură, să își vadă părinții. Părea dispusă să plecăm împreună, chiar m-a întrebat dacă nu vreau să revăd vechiul ei apartament, pe care nu-l vânduse. Am refuzat politicos, spunându-i că n-am de unde să fac rost de trandafiri portocalii la ora aia.

GERONTOFILIA BATE PUȘCĂRIA

Acum vreo patru ani, în timp ce lucram la o publicație ironică, dar cu subiecte serioase, m-am potcovit cu un proces urât de calomnie. Era vorba de un domn fost deputat PNL despre care găsisem niște dovezi c-ar fi fost torționar atunci când făcuse pușcărie politică, în anii '50. Așa explicam apartenența domnului, după ce îi trădase pe liberali, la un partid plin de foști ofițeri activi de securitate.

Într-o primă fază m-am descurcat bine în proces, aveam dovezi solide pe care le tot scoteam din traistă și le prezentam instanței, cu un aer de martir al neamului. Eram convins că am dreptate și mă credeam ba Sfântu' Gheorghe în luptă cu balaurul, ba un erou al răscoalei de la Bobâlna. Apoi a venit șocul: am încasat o pedeapsă de trei luni de pușcărie cu suspendare și, mult mai grav, niște daune morale amețitoare, mult prea mari pentru bugetul meu de om care zgârie hârtia într-un ziar.

Amnezia

Împreună cu avocata mea, o fată simpatică, posesoare a unei mutre de chinezoaică get-beget, cu toate că e româncă sadea, din Banat, am mers, după pronunțare, la cârciuma botezată sugestiv „Amnezia”, situată undeva lângă tribunalul mare. Locul e renumit pentru micile „înțelegeri” care se fac între avocați, inculpați, reclamanți și judecători. Eram enervat la culme, m-am apucat să zbier la sărmana Elena, așa o cheamă pe avocata mea cu înfățișare orientală, că m-a apărat ca funia pe spânzurat, că a trădat cauza sau a luat șpagă. Pe un ton răstit am început să vorbesc despre dovezi, despre apărarea mea bine structurată, am adus tot felul de argumente și am bănuit că s-a petrecut ceva necurat, având drept scop vulcanizarea himenului moral al deputatului. Vorbeam foarte tare și atrăsesem atenția unei doamne la vreo 50 de ani care stătea cu un pahar de Martini în față și ne privea plină de interes de la o masă de vizavi. La un moment dat, madama s-a ridicat, a venit la noi și ne-a zis: „Sunt Diana P. judecător. Cred că aveți dreptate. V-am urmărit argumentația și presupun, dacă e așa cum spuneți, că ați încasat-o pe nedrept.”

Drept roman și drept în pat

Elena, sătulă de reproșurile mele, s-a bucurat când s-a așezat și Diana la masă. La scurt timp a pretextat că mai are un proces care trebuie să înceapă și a șters-o englezește, lăsându-mă cu doamna care îmi povestea pe un ton potolit despre jurisprudență, drept roman și alte dihănii pe care nu le cunoșteam nici măcar din auzite. Zburau termeni tehnici în dreapta și în stânga și toată vorbăria liniară, fără modulații, a Dianei reușise să mă mai calmeze. Amabilă, femeia și-a arătat la un moment dat disponibilitatea să mă însoțească acasă la mine, să-i arăt și documentele pe care nu le aveam la purtător.

Cum am intrat pe ușă, doamna, care în ciuda vârstei era foarte bine întreținută, ca și când ar fi dormit într-o cadă cu formol, a început să mă mângâie pe barbă și să-mi spună să nu mai fiu îngrijorat, că situația se va drege până la urmă. Plină de compasiune, m-a luat în brațe și apoi am luat-o eu, cu ea cu tot, cătinel către pat. Până când am început să facem amor efectiv, ea vorbea în continuare, cu o voce de operatoare la telefonul erotic, despre articole și paragrafe de legi. La sfârșit avea un aer mulțumit și mi-a zis: „Îți garantez c-o să câștigi în recurs, ai o cale de atac beton."

Fără cazier

Nu știu dacă a mișculat ceva sau nu, cert e că la recurs am fost achitat cu felicitări și am ratat ocazia să devin infractor cu acte-n regulă. Între timp judecătoarea cu față umană se preta cu mine la tot felul de ghidușii și nebunii, dovedind un spirit teribil de tânăr. Am făcut amor sub nasul gardienilor publici în Parcul Carol, apoi, într-o seară, pe o masă, într-o cârciumă din Piața Rosetti. Ţin minte și acum expresia șocată a chelneriței care ne-a surprins într-un separeu și faptul că a trebuit să plătesc cu vârf și îndesat paharele sparte de pe tava care i-a căzut din mână. La un moment dat a avut loc și o întâlnire de gradul trei, între Diana și mama mea, care venise să-mi aducă niște chiftele marinate și sufleu de dovlecei. Când maică-mea i-a spus: „Dar dumneavoastră sunteți de vârsta mea", Diana i-a răspuns nonșalant: „Cred că am cu un an sau doi mai mult".

Cu toate că era măritată, își făcea timp cel puțin o dată pe săptămână să rămână la mine peste noapte. Pleca de dimineață cu o expresie relativ bucuroasă pe chip. Nu se ferea să fim văzuți împreună, de unde am tras concluzia că are o relație pur formală cu soțul cu care era căsătorită de peste douăzeci de ani. După vreo trei luni de amor teribil de pasional, eu am plecat pentru două săptămâni la mare, la Doi Mai. Cu toate că nu mai avea zile de concediu, m-a anunțat că

o să mă viziteze într-un weekend. M-a condus până la gară, c-o lacrimă-n ochișor. În primele zile mă suna de multe ori și stăteam la telefon zeci de minute în șir. Cred că-i veneau niște facturi imense. Apoi, brusc, nu m-a mai sunat și nici nu mi-a mai răspuns la telefoane. Am lăsat-o moartă și am dedus că își găsise o altă „victimă tânără și inocentă a justiției”.

GÂLMA LUI GICĂ

În ultima clasă de liceu am avut un coleg „băiat salon”, pe Gică. Datorită unor vicisitudini ale vieții, în clasa a douăsprezecea a trebuit să mă mut de la un liceu predominant umanist, considerat de elită, în singura clasă de uman a altuia, cu profil majoritar realist. Clasa respectivă era considerată un fel de rudă săracă a „matematicienilor”. Printre colegii și mai ales colegele tembele, Gică, băiat citit, era mai de Doamne-ajută. De altfel, a și făcut Facultatea de Drept la stat și acum este funcționar într-o structură guvernamentală. Mă împrietenisem cu el, dar am pierdut legătura după ce am intrat la facultate.

Unu’ cu mapa

Intrat la universitate, la istorie, mă împrietenisem cu un coleg din Caracal, Iuliu, foarte haios, dar cleptoman. Ieșeam des la bere cu el, dar trebuia să fiu atent să nu-mi dispară ceva sau, mai ales, să nu atenteze la bunurile unor necunoscuți, fiindcă riscam să mâncăm bătaie de la opinia publică indignată. Într-o seară, în timp ce eram în anul doi în timpul

sesiunii, am ieșit cu Iuliu la niște beri undeva în Cișmigiu, în cârciuma „Mai bine lasă” de la ruine, unde totul era foarte ieftin și buda puțea îngrozitor. La o masă alăturată, am dat peste fostul coleg de liceu Gică. Era trist că-l aștepta peste două zile un examen greu, la Drept Roman, parcă, și ieșise cu mai multe cursuri, grupate într-o mapă, să învețe în parc. Pe chestia asta bea un rom corăbioară de 500 de lei suta, pe vremea aceea. Bucuria revederii a fost mare cât patru beri de căciulă pentru mine și caracalean și vreo două sute de rom pentru Georgel. După asta, ne-am mutat la o terasă la fel de ieftină, pe undeva pe Lipscani. Pe la 11 seara, când eram destul de amețiți, Iuliu a spus că vrea să plece. Ne hotărâsem să spargem gașca, așa că am coborât la metrou la Unirii. Colegul meu de an avea drum pe linia dinspre IMGB, iar eu cu Gică o luam înspre Universitate. Mai întâi a venit metroul lui Iuliu. După ce s-au închis ușile, ne-a făcut un semn victorios cu mapa lui George, ținută deasupra capului. Cleptomanul acționase iar. Am rămas mască. Deprimat, camaradul din liceu a zis: „Gura mă-sii de cretin. S-a dus p... de suflet examenul, nu mai am după ce să învăț! Mai bine mergem la curve”.

Magraonul întins

Am debarcat la stația de la gară. Am pornit-o înspre Piața Matache, unde am mai tras o vodcă, pentru curaj, la o bombă cu mese de tablă, ruginite, în jurul cărora se stătea pe navete de bere. Nici nu am ieșit bine d-acolo, că ne-a interpelat o țigancă la vreo patruzeci de ani, cu șlapi și o bluză mov: „Vă dau fete?! Vă dau fete?!” Am spus da. Ne-am luat după combinatoare, care ne-a băgat într-un gang de pe Calea Griviței, undeva lângă Biserica Sfinții Voievozi. Mai întâi am dat cu capul de o sfoară de rufe plină cu chiloți rupți. George a luat din greșeală cu capul o pereche și câteva clipe a semănat cu Fantomas. După ce am depășit capcana asta, i-am dat femeii vreo zece mii de lei și am pătruns într-o coșmelie care stătea să se prăbușească. Mirosea a mucegai amestecat cu urină. Eram într-un fel de vestibul cu tencuiala căzută peste tot, unde zăcea răsturnat pe o dormeză desfundată un țigan bătrân și gras. Avea bube purulente pe tot corpul și gemea. Peștoaica ne-a explicat indiferentă: „E Moșu’. Dacă nu crapă și mai am vreo două-trei combinații în noaptea asta îl duc mâine la spital”.

Am întrebat de fete. După ce matroana a intrat într-o cameră, ne-a răspuns că nu o are disponibilă decât pe Dănuța. A și chemat-o. A apărut o piticanie grasă și bătrâioară, cu

privire inteligentă de oligofren. Avea un fel de bustieră sexy, de sub care se prelingeau niște burți care făceau „fleosc-pleosc” atunci când pășea delicat. Cel mai tare m-a impresionat când a zâmbit fotogenic, scoțând la iveală niște cioturi de dinți, negre-verzui. Mai slab de înger, Gică n-a rezistat. După ce a văzut vreo treizeci de secunde figura asortată și mai ales dantura ființei cuceritoare, a orăcăit doar atât: „Vine gâlma!” A borât delicat, într-un colț al camerei. Țiganca a scos un „Băăăăă!” prelung și de nu se știe unde, s-au materializat trei conaționali tineri, tatuați și solizi. Eram într-o situație dificilă. Am negociat, fără succes, să ni se returneze măcar jumătate din bani, apoi am ieșit din gang mulțumiți că măcar am scăpat teferi. După aproximativ trei sute de metri, la aer, Gică părea să-și fi revenit, ba chiar prinsese glas: „Zău dacă înțeleg de ce s-au supărat așa că am vomitat... La ce mizerie era nu se cunoștea. Las’ că-i mai bine așa, riscam să luăm un sculament, ceva!”

FIDELITATE

Eram la începutul „carierei” mele de jurnalist, undeva în primii ani '90. Nu știu cum mă învârtisem să mă fac un fel de corespondent din București al unui ziar din Iași. Dădeam și multe dude scoase direct din burtă, pe motiv de „nu se prind moldovenii, sunt prea departe”, dar când era vreun eveniment politic important trebuia să fiu prezent. Îmi făcusem un ecuson la parlament și din când în când bingăneam cu o acreditare în piept pe la Senat, în fostul sediul al CC-PCR. Nu-mi displăcea foarte tare, pentru că aveau un bufet relativ ieftin și socializam cu diverși colegi și mai ales colege de breaslă.

Chef

Într-o seară am așteptat ca tâmpitul ca un general de la Garda Financiară, Florică îl chema parcă, să arunce în aer guvernul Văcăroiu cu dezvăluiri năucitoare scoase pe goarnă în fața aleșilor neamului. Am stat ore în șir ca tembelul, ăia de la Iași mă presau să le dau mai repede corespondența, să închidă ediția (țin minte că mă dotaseră cu un instrument care bipăia, numit pager). Până la urmă „bomba” s-a dovedit o cacealma, generalul fiind agramat, incoerent și nereușind să scoată nimic inteligibil din el. Înjuram de mama focului că am pierdut timpul, dar am scris o știre pe care am trimis-o prin fax în Moldova. Când să plec, destul de cătrănit, Grați, o colegă de la un cotidian din București, m-a anunțat că e ziua

ei și dă ceva de băut la ea acasă, lângă Piața Galați, câtorva ziariști cu care se înțelege bine și câtorva amici.

Grați locuia în subsolul igrasios al unui bloc vechi, închiriase două boxe de pivniță. Nu știu cum au încăput atâția oameni acolo, fiindcă pe lângă ăia cu care venisem de la Senat s-au mai materializat și colegi de facultate, și vecini ai fetei, eram vreo douăzeci și ceva de bucăți cu totul. Gazda a scos pe interval două damigene cu țuică și vreo trei canistre de plastic cu vin prost, de la țară. În scurt timp m-am pilit și am devenit volubil, îmi trecuse supărarea pe generalul agramat. Am început să mă dau la o altă colegă, Victoria, de la o agenție de știri. Era micuță, brunetă, semăna cu un viezure. Mă atrăgea fiindcă avea ceva parșiv în privire. Când am încercat să o sărut, m-a respins cu un gest ferm și mi-a arătat degetul inelar pe care era o verighetă. Mi-a spus că e măritată cu Claudiu, un fost coleg de facultate, care se dusese să servească patria timp de șase luni într-o unitate militară. Am fost ușor dezamăgit, dar nu prea mă mai atrăgea altcineva de acolo, așa că am continuat să-i fac prudent curte Victoriei.

Degetul

Pe la patru de dimineața s-a spart gașca. Cum Victoria stătea cam în aceeași zonă cu mine, m-am oferit să o conduc. Când am ajuns în fața blocului ei, am mai avut o inițiativă erotică și am sărutat-o, după care m-am invitat la ea la o cafea. Nu a refuzat, dar a spus: „E doar o cafea, fiindcă ai fost de treabă și m-ai condus, dar nu-mi înșel bărbatul, să nu te gândești la altceva”. Cafeaua a degenerat rapid într-o sticlă cu vin roșu băută în bucătăria apartamentului ei. Începusem să ne pipăim, eram amândoi oarecum excitați, dar ea făcea din când în când „stop joc” și ținea câte un mic discurs despre rolul fidelității într-o căsnicie. După vreo oră, totuși se încinsese. Mi-a zis: „O să te las să bagi doar un deget acolo, fiindcă nu mai suport. Dă-mi mâna”.

Într-adevăr, m-am trezit rapid cu arătătorul pe sub fusta și chiloții ei. Își implântase degetul meu adânc în ea și se freca de el. În loc să ne calmăm, bineînțeles, ne-au luat dracii și mai tare. Până la urmă a fost receptivă la rugămințile mele fierbinți să înlocuim degetul cu altceva și am ajuns rapid în patul ei conjugal. S-a zbuciumat foarte tare, m-a zgâriat și m-a mușcat, dând dovadă de o căruță de temperament. Am căzut din pat și am continuat să facem amor pe parchetul vechi, care scârțâia îngrozitor. La sfârșit eram destul de obosit. Am adormit ca o ulucă de gard, cred că am și sforăit, fiindcă eram ușor răcit. M-am trezit pe la unsprezece de dimineață cu o

senzație ciudată. Fiindcă nu mi-am dat seama din prima unde am aterizat. M-am dus la baie să mă spăl pe ochi, apoi m-am îmbrăcat și m-am dus să-mi caut gazda. Am găsit-o pe Victoria în bucătărie, vorbea la telefon: „Da pui, am fost foarte cuminte, soldățelul meu! Am fost la un chef la o colegă, s-a dat la mine unu' de la un ziar moldovenesc, dar știi că nu te-aș înșela niciodată. Vin sâmbătă la tine, cu multe țigări."

Nu am vrut să întrerup discuția, așa că am plecat discret, fără să îmi iau la revedere. Mă cam durea și capul și trebuia să mai comit un text pentru celebra publicație din Iași.

FIRE DE PĂR

Pe la douăzeci și ceva de ani eram destul de zburdalnic, dădeam motive de gelozie tipelor cu care mă combinam mai serios. Pe Monica o agățasem la mare, imediat după ce terminasem facultatea. Începusem clasic, cu o partidă de amor pe plajă, undeva înspre frontiera bulgărească, după ce, în prealabil, răsturnasem pe gât mai multe sticle de bere. Îi plăcea să facă dragoste și nu arăta nici bine, da' nici rău. Era blondă spălăcită, cu sâni medii, dar tari. Am început o relație care părea un șpriț slab de vară, dar care, din motive de comoditate, s-a continuat și la București.

În pat

Ne vedeam de vreo două-trei ori pe săptămână, în mod normal la mine acasă, fiindcă ea era din provincie și, după ce terminase facultatea, se decisese să o mai ardă un an prin București, în cămin, la masterat. Toată povestea continua destul de ștearsă și fără pretenții, cum începuse. Într-o seară, din senin, s-a apucat să-mi țină o teorie cum că ea nu e geloasă, dar e capabilă să facă scandal dacă va găsi dovezi irefutabile că o înșel. Nu am luat în serios ce zicea.

Data viitoare când ne-am văzut, după ce am făcut amor răvășind patul, m-am dus să fac un duș, după care m-am apucat de revista presei pe budă. Am lăsat-o singură vreo jumătate de oră. Când m-am întors, am simțit că e ceva în neregulă. Nu a zis o perioadă nimic, după care a scos de sub pernă un ghemotoc de fire de păr. Mi-a spus răstit: „Astea nu-s ale mele! Mă pricep!"

A dezvoltat o teorie întreagă, cum că alea provin de la trei persoane diferite, o brunetă, o șatenă și o blond-șatenă. Mă simțeam ușor cu musca pe căciulă, fiindcă, înainte cu două zile, trecuse pe la mine într-adevăr o colegă de serviciu

șatenă. Despre restul de nuanțe nu știam nimic. Am dat-o la scăldat, că habar n-am cum au ajuns firele acolo, ba chiar m-am hazardat să opinez că, mai mult ca sigur, cele blonzii îmi aparțin. Mi-a smuls din cap niște păr, a studiat problema și a ajuns la concluzia că nici măcar alea mai deschise nu-s ale mele, că în ciuda culorii similare au altă grosime. A urmat oarece scandal, o semicriză de isterie și amenințarea că se va termina tot, dacă mai găsește ceva.

Obsesie

Nu voiam în niciun caz să mă însor cu ea, dar nici să termin brusc totul, așa că am început să fac, înainte să-mi apară în casă, un fel de „control tehnic”. Am găsit, cu asemenea ocazii vreo două învelișuri de prezervative uitate cine știe de când pe sub pat, o brățară de argint pe care și-o revendica o altă prietenă de-a mea de un an și, e adevărat, mai multe fire de păr. Monica se comporta însă din ce în ce mai ciudat. Își extinsese aria de căutări. Cum nu eram atent sau când plecam la baie sau la bucătărie, se apuca să caute pe hainele, mele, pe covor, în peria cu care mă pieptănam. De fiecare dată găsea ceva și ieșea cu fond sonor deosebit și clasica amenințare de despărțire, pe care ajunsesem chiar să mi-o doresc. Totuși nu-i dădeam cu flit, fiindcă aveam ambiția să văd dacă pot face în așa fel încât să nu găsească realmente nimic. În plus, eram curios până unde poate să-i meargă obsesia.

Am făcut o investiție și mi-am cumpărat mai întâi un fel de perie circulară cu folii lipicioase, iar două zile mai târziu un aspirator mic, de mașină. Trebuia să mă văd cu Monica într-o sâmbătă. Mi-am periat metodic hainele puse pe spătarul scaunului, am schimbat așternutul, am dat cu aspiratorul pe covor, pe noptiere și pe comodă. Am cercetat cu atenție și totul părea impecabil. Când a apărut, i-am spus că o să cobor să iau țigări și ceva de băut. Am stat ceva mai mult special, să-i dau timpul necesar să caute peste tot. La întoarcere părea veselă și fără apăsări interioare. Am făcut dragoste, am desfăcut o sticlă de vin și am mâncat. După o altă repriză de mozoleală am fost cuprins de o toropeală dulce, ceva gen mulțumirea învingătorului. Era clar că nu mai găsise nimic suspect. Am visat artificii. De dimineață târziu, când am făcut ochi, am dat de Monica vânătă de supărare. Ţinea ceva strâns în pumn. Când a desfăcut palma, a zis: „Uite, păr pubian roșcat! L-am găsit pe saltea, sub cearceaf! Ești un mare nemernic! În trei luni te-ai culcat cu douăzeci și patru de femei diferite! Firele nu mă înșală!”

Adevărul e că nu păcătuisem decât cu alte patru, în afară de ea. M-am decis că trebuie să închei comedia și nu am mai dat nicio explicație, i-am spus că nu e treaba ei ce fac. S-a supărat definitiv și, după o rafală de înjurături și urlete, a plecat trântind ușa. Totuși m-am ales cu o satisfacție. Măcar a rămas convinsă că a fost combinată cu un fel de Don Juan.

FUCK-IRA

Era anul de grație 1996. Ca tânăr jurnalist, aveam ocazia să fac o șușanea: fusesem tocmit să lucrez la un ziar lejer care trebuia să se vândă pe plajă, la Costinești. Era un fel de proiect de spălat bani, așa că nu aveam prea mult de lucru, dar asta însemna că o să stau pe casă, masă și leafă trei luni la mare. Aveam toate datele să fiu fericit.

La trei seri după ce am ajuns, mi s-a întâmplat ceva ciudat. În timp ce beam liniștit și meditativ o bere pe o terasă, o fată a venit și m-a întrebat dacă nu-s Şoni, iubitul Marei, pe care mi-am permis să o înșel. Așa am aflat că semăn foarte bine cu un domn ungur din Cluj, un fel de hippiot specializat în făcut belele. A doua zi, în timp ce mă plimbam pe faleză, am fost interpelat în maghiară de un tip, care de asemenea credea că-s Şoni. Când, spre seară, au apărut niște românofoni care voiau să mă bată pe motiv că-s Şoni care a împrumutat bani de la ei, chiar m-am enervat. A trebuit să le arăt buletinul să-i conving că nu-s datornicul. Am început să-l caut pe Şoni și pe iubita lui, Mara, să am o discuție clarificatoare cu ei.

Pe scoici

Până la urmă mi s-a indicat un cort de tip iglu, verde praz, plantat undeva în zona Golfului Francezului. Când am ajuns și am strigat la ușa cortului, a ieșit o brunetă relativ solidă, cu păr lung și țâțe mari, care m-a întrebat dacă nu cumva sunt neam cu porcul de Şoni. Era chiar Mara, supărată foc. Mi-a zis că Şoni, după ce terminase pe băutură banii cu care ei doi plecaseră de la Cluj, unde erau studenți, își „refăcuse viața” cu o unguroaică de-a lui și plecase la Vama Veche. Era sedusă și abandonată. I-am împărtășit supărarea, l-am înjurat din rărunchi pe fugar și m-am gândit că e cazul s-o consolez c-o bere. Mi-a răspuns că bea doar iaurt sau sucuri naturale fără acid, fiindcă face yoga, independent de gașca lui Bivolaru, prezentă în păr prin Costinești. Din lapte bătut în lapte bătut am ajuns să o pipăi pe picioarele grăsuțe și bronzate și să vorbim despre tantra. Mi-a mărturisit că are

orgasme continue atât de puternice, încât nu mai simte durere și se rupe complet de realitate, ceea ce reprezintă o apropiere de starea de grație. Cum se lăsase seara, am luat-o ușor pe plajă, am depășit golful și am ajuns undeva spre Neptun, într-o zonă pustie și plină de alge și scoici. Mara s-a răsturnat pe un banc de scoici destul de ascuțite, iar eu n-am avut treabă și am sărit peste ea. Am reușit să mă tai la genunchi, dar fata cu spatele-nfipt în scoici nu avea nici pe dracu'. N-am apucat să finalizez și mă gândeam unde pot găsi plasturi noaptea. Nici până-n ziua de azi nu știu care era granița, în cazul Marei, între o formă specială de masochism și tantra. Mi-a împuiat capul, în timp ce mă spălam de sânge cu apă de mare, că poate face amor și pe cuie sau sticlă spartă. N-am mai vrut să testez și procedeele astea periculoase și, vreme de patru zile, cât timp a mai stat ea la mare, am procedat doar la amor civilizat, în cort sau la mine la hotel. Nu părea prea încântată de „sexul pe moale". Pe de altă parte, am constatat că, văzându-mă cu ea, chiar și cei pe care-i convinsesem că nu-s pramatia de Şoni credeau că-mi bat joc de ei.

Clonele

După ce a plecat la Cluj, am mai ținut legătura doar sporadic cu ea. A terminat Facultatea de Jurnalism și s-a mutat la Zărnești, de unde făcea naveta la Brașov, să predea „științele comunicării" sau așa ceva. Mai vorbeam din când în când la telefon și îmi povestea tot felul de aiureli vegetariano-ecologiste. Acum vreo două luni am făcut o deplasare la Zărnești, pentru un reportaj. Cum nu știam pe nimeni acolo și mă plictiseam, am sunat-o pe Mara. Ne-am văzut în centrul orașului, ea venind însoțită de un tip care semăna izbitor cu mine, era doar ceva mai înalt. Credeam că, în sfârșit, am dat de numitul Şoni. Mara mi-a spus că băiatul e logodnicul ei, Andrei, provenient din Craiova, un serios profesor de română. Cât timp omul era până afară, am întrebat-o pe Mara dacă, în afară de fetișul cu făcut amor pe obiecte tăioase mai are și unul cu bărbații blonzi cu barbă și cu ochelari. Mi-a zis că nici pomeneală, că doar karma ei e de așa natură, încât îi scoate-n cale exemplare d-astea. Mi-am dat seama că încă nu-i ieșiseră din cap aiurelile yoghine. În timp ce stăteam toți trei la o bere, chelnerița ne-a întrebat, pe mine și pe Andrei, dacă nu cumva suntem frați. N-am putut să mă abțin și i-am răspuns că, de fapt, suntem un fel cumnați.

JENY, UN CADOU DE FATĂ

În școala generală am avut un coleg de bancă cu care am rămas în relații excelente până în ziua de azi. Cătă, așa-i spune omului, a ajuns un onorabil polițist la o secție din București. Când eram foarte puști am fost împreună cu el, pentru prima oară în viața mea (și a lui), la femei, episod care ne-a făcut după aia să avem tot felul de complicități și să participăm împreună la varii întâmplări cu iz erotic, cum ar fi ridicarea mingii la plasă pentru celălalt dacă apărea o femeie care plăcea vreunuia dintre noi.

Acum vreo nouă ani, în august, urma să-mi serbez ziua de naștere. Făceam 25 de ani, cifră rotundă, și voiam să organizez o mare chefuială în weekendul imediat următor zilei de trei august, când mă născusem. Mă apucasem să dau telefoane să-mi chem tot felul de „tovarăși și preteni". Bineînțeles, nu puteam să-l sar din schemă pe tânărul Cătă. I-am spus să-și facă timp sâmbătă, încă de luni. Bucuros, omul a zis că sosește plin de avânt, dar că vrea să-mi înmâneze cadoul chiar de ziua mea, imediat după ce iese de la secția de poliție unde lucra.

Frumos ambalată

În seara respectivă, pe la șapte, mi-a sunat la ușă. Nu era singur. Apăruse de braț cu o domnișoară drapată într-o uniformă de polițistă, cu pălăriuță, grade pe epoleți și fustă bleumarin. Mi-a spus că e Jeny, una dintre puținele fete cu care fusese coleg la Academia de Poliție. Fiindcă nu-s nesimțit, am scos o sticlă de vin, am făcut un nes, am adus ceva de mâncare. Când m-am întors cu „protocolul" am observat ca Jeny se descălțase, își scosese pălăriuța și se descheiase larg la veston, scoțând la iveală un sutien albăstriu, despre care am uitat să o întreb dacă l-a primit de la muncă laolaltă cu restul de efecte. Am destupat recipientul și am început să pălăvrăgesc cu domnul Cătă despre foști colegi, foste amoruri, planuri de viitor și ex-profesori enervanți. Estimp, Jeny ne privea fix și tâmp, păstrând o tăcere respectuoasă. Am avut câteva tentative să mă bag în seamă cu ea și am primit doar răspunsuri monosilabice. Timpul trecea și eu mă tot întrebam unde și ce e cadoul. La un moment dat, n-am mai rezistat și l-am întrebat pe Cătă unde e darul atât de important pe care a ținut să mi-l aducă exact de ziua mea de naștere. S-a uitat înspre Jeny și mi-a zis că ea e „atenția" de ziua mea: „Ştii, Tomiță, la Academie eram o groază de băieți și puține fete. S-a obișnuit s-o pună cu mai mulți. Am adus-o în amintirea zilei când am fost prima oară la femei". Am văzut că se luminează puțin și fața

domnișoarei. Cătă m-a întrebat dacă vreau să i-o tragem pe rând sau în același timp. Decent, am zis că pe rând.

Umple-i gura

Amicul meu s-a dus, cu restul de vin cu tot, la bucătărie. Jeny a scăpat relativ repede de echipamentul cu care o dotase statul din impozitele noastre și a sărit direct pe mine. Era destul de multă, am fost ușor aplatizat, dar într-o primă fază nu mi-a displăcut. Se mișca bine și făcea orice. După vreo cinci minute femeia se supraîncălzise, motiv pentru care scotea niște sunete de porc înjunghiat prost, de Ignat. Cum încă nu apăruseră termopanele la tot pasul, vibrau geamurile de la zbierete. Mi se făcuse rușine de vecini și voiam să preîntâmpin un cutremur care mi-ar fi demolat casa. Timpanele stăteau să mi se crape. Şezând, la propriu, sub dumneaei, care se mișca într-un ritm susținut, și cugetând, mi-am adus aminte că nu e politicos să vorbești sau să țipi cu gura plină. L-am chemat și pe Cătă de la bucătărie și nu s-a mai produs niciun fel de dezastru natural. Am scăpat de cutremur sau de avalanșă, iar tânăra a făcut ciocu' mic și strâns la propriu, scoțând doar din când în când câte o pleoscăitură sau gâlgâitură. Tărășenia desfășurată în trei reprize a ținut vreo două ore și ceva, după care apărătorii ordinii publice s-au îmbrăcat și au plecat voioși spre alte zări.

Cadoul refolosibil

Cheful de sâmbătă a ieșit bine, s-a spart abia luni dimineață când am plecat cu toții, absolut năuci, la muncă. Cătă venise de data asta singur și s-a îmbătat duminică seara ca un porc, vomitând de la mine de pe balcon pe mașina unui vecin, care a amenințat că o să cheme poliția. Nu știa, săracul, că un onorabil „organ" îi maculase Dacia albă din anii '70, pe care o pigulea săptămânal mai ceva decât pe o grădină de trandafiri. Vreme de vreo două săptămâni n-am mai avut timp să mă văd cu fostul meu coleg, fiindcă am fost încălțat cu câteva delegații succesive prin provincie. Undeva spre sfârșitul lunii, am fost invitat, în weekend, la bairamul făcut de Dănuț, un alt fost coleg de generală și bun prieten cu mine și cu Cătă. Dănuț, ajuns ziarist sportiv de mare anvergură, își serba tot sâmbătă ziua de naștere, care cădea într-o miercuri. Joi de dimineață am fost sunat de către aniversat, care mi-a zis printre altele: „Auzi, mă, Cătă s-a dilit rău de tot. Mi-a adus cadou de ziua mea o colegă milițiancă, căreia îi place să o pună la poștă. Arăta ea cumva, da' urla îngrozitor".

Nici până în ziua de azi nu mi-am dat seama dacă fostul meu coleg de bancă o aducea pe Jeny drept cadou ca să pară original sau e pur și simplu zgârcit.

AL NAIBII MOTAN

O cunoscusem pe Adriana via internet. Era blondă, snoabă, arăta interesant și locuia undeva lângă Piața Amzei. Încă din prima seară în care ne-am văzut am făcut și amor. Trebuie să recunosc faptul că îmi plăcea, era plină de temperament. La scurtă vreme relația noastră devenise oarecum publică, am adus-o în vizită și la redacție.

Nu puteam să mergem seara decât la ea acasă, fiindcă îl avea pe Mau, un motan bătrân, castrat, extrem de al dracului. Animalul nu putea să stea singur, dacă Ada nu apărea seara acasă scotea niște sunete infernale, care-i scoteau din minți pe vecinii de pe palier. În plus, dacă se plictisea, se răzbuna urinând în pantofii amicei mele.

Zgârieturi

Nici când aterizam împreună în apartamentul din Amzei nu era foarte bine. Dihania, de altfel nu proastă, reușea să deschidă orice ușă din casă. Când mă băgăm cu Ada în dormitor apărea invariabil și motanul. Atunci când făceam dragoste cu stăpâna lui, bănuia că se întâmplă o agresiune, ceva, și sărea să o apere. Mă trezeam cu ghearele animalului pe spate, mușcat de ureche sau auzeam scuipături amenințătoare, semn că vrea să pornească la atac. Eram obligat să mă opresc din acțiune. Am încercat să procesez fata ceva mai blând și mai puțin zgomotos, dar tot fără niciun rezultat. Mau se simțea vexat că nu e băgat în seamă și îmi ardea o gheară pe gât.

Blonda se trezea în zori, era șefa de personal (HR manager, cum se recomanda ca proasta) la un minister și începea lucrul de la opt. Îmi făcea vânt și mie tot la ore d-astea mici. Ajungeam la redacție cu ochii cârpiți de somn și plin de zgârieturi. Începusem să produc reportaje la „cota de avarie”, mă certam cu colegii de birou din te miri ce, eram din ce în ce mai ciufut.

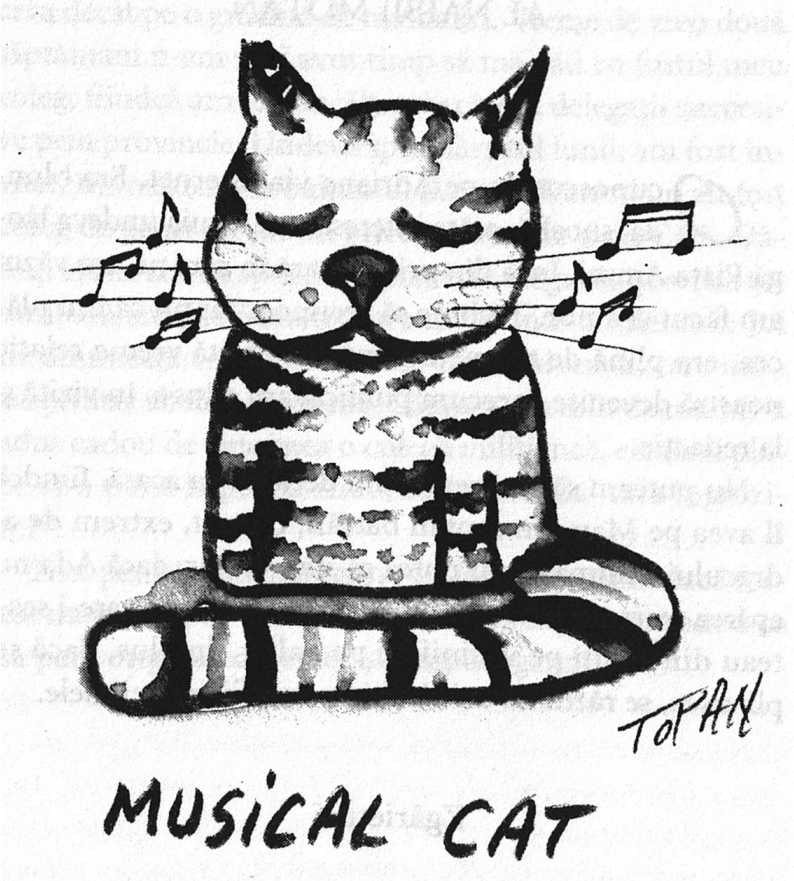

De dragul meseriei

Simțeam că nu mai merge așa. Ada îmi tot spunea: „N-am ce să-ți fac, e Mau gelos pe tine, că-ți dau mai multă atenție decât lui când treci pe la noi”. Acest „noi” îmi dădea senzația că există o unitate indestructibilă între ea și motan. Ca să pot funcționa normal, rărisem vizitele la domnișoară. Mă duceam pe la ea numai vineri sau sâmbătă, când știam că pot să mă duc a doua zi la mine acasă să lenevesc. Cum ei îi plăcea teribil de mult acțiunea erotică, în zilele în care treceam pe la ea, trebuia să fac „recuperare” și să compensez cumva lipsa din timpul săptămânii. Asta implica alte lupte groaznice, domnul Mau prinsese o șmecherie nouă, îmi sărea de pe dulap fix în spinare și era destul de greu. La un moment dat, din reflex, i-am scăpat pisicii o palmă peste bot. A ieșit un scandal imens, o tragedie în mai multe acte, care s-a rezolvat numai după ce am plătit daune, adică am coborât să-i cumpăr jivinei mai multe conserve cu carne de vacă amestecată cu nu știu ce vitamine care făceau să-i sclipească blana. Cu toate că îmi plac mâțele și am avut de-a lungul timpului și eu mai multe feline prin casă, era clar că Mau nu mă poate suferi și ar face orice să mă enerveze. De asemenea, mi se părea foarte suspectă relația dintre Ada și animalul ei,

căruia-i tolera cu zâmbetul pe buze absolut orice. În rest, față de mine fata poza în fidelitatea întruchipată, îmi zicea cât de mult mă iubește și alte alea, cum se spun cu asemenea ocazii.

Era castrat!

După vreo două luni de când ne cunoscusem, am observat că se schimbase ceva la Ada. Avea un apetit sexual ceva mai redus atunci când ne vedeam, seara nu prea mai răspundea la telefoane, ba chiar într-un weekend a pretextat că trebuie să meargă la țară, uitând că îmi spusese că nu are nicio rudă în afara Bucureștiului. Nici nu mai ieșea la cafea cu mine în oraș atunci când scăpăm de la redacție, pe motiv că are imens de lucru și face ore suplimentare. În rest, cu vorba o ținea langa că mă iubește ca pe ochii din cap, ca pe ochiul minții, că ține la mine ca un islamic la un fir din barba Profetului. Într-o seară de vineri am trecut pe la ea plin de avânt. Eram bine dispus, aflasem că, în sfârșit, se va opera o mărire de salariu pe care o așteptam de ceva vreme, motiv pentru care mă cam umplusem de datorii. Adusesem și o sticlă de șampanie din care nu am apucat să bem prea mult, fiindcă am răsturnat-o rapid pe Ada în pat, fără să sting lumina. În timpul acțiunii, motanul mi-a sărit fulgerător în ceafa, apoi a zbughit-o dărâmând coșul de hârtii de lângă capul patului. De durere m-am oprit. Mi-am aruncat privirea pe covor, unde printre gunoaiele din coș am văzut și două învelișuri de prezervativ. Ada a încercat o explicație prostească, o chestie cu un văr care dormise la ea cu prietena lui. Mai curând l-aș fi bănuit pe Mau că a folosit prezervativele și le-a lăsat acolo. Dar mi-am adus aminte că era castrat.

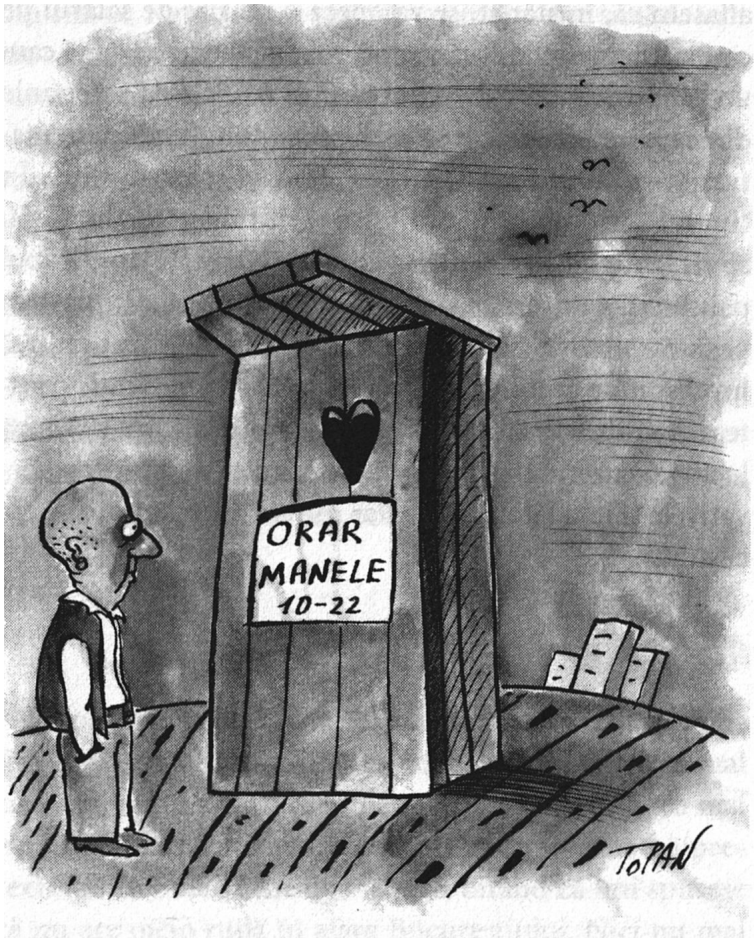

ACEEAŞI MUZICĂ

Prin 1999, cunoscusem o fată care părea mai mare decât mine (habar n-am câți ani avea și nici nu m-am prins vreodată) care juca, săraca, un rol de mare antropolog. Fiind proastă ca noaptea, Constantina, zisă Costică, asculta doar Phil Collins.

Muzică

Taică-său, un securist oltenesc, îi luase un apartament și diverse aparate muzicale. La unul dintre ele, cu boxe, Costică punea la nesfârșit Phil Collins. În prima seară când am cunoscut-o, am audiat vreo patru melodii ale aceluiași cetățean, britanic, e drept. Următoarele întâlniri s-au desfășurat, cel puțin melodic, în aceleași ritmuri. Pe „True Colour" se desfășura un frumos sex oral, iar eu ejaculam întotdeauna pe „Another Day in Paradise". Habar n-am cum se întâmpla, dacă era vina mea sau a muzicii, dar ajunsesem să îmi dozez actul sexual în funcție de melodiile lui Phil. Le învățasem la minut, la secundă, știam ce o să urmeze, pe ce

vers trebuie să o iau pe la spate. Ajunsesem să mă raportez la muzică în ce făceam în pat.

Pe rele

Ea părea destul de îndrăgostită de mine. Îmi zicea bazaconii de dragoste, spunea că vrea să ne mutăm împreună, ba chiar că vrea să emigrăm la Londra unde intenționa, prin intermediul tatălui securist, să facă un doctorat, curat antropologic, nici ea nu știa bine despre cine sau despre ce. Mă prinsesem în jocul ăsta stupid. Phil Collins îmi suna în minte ca și cum Londra ar fi fost cu totul la dispoziția mea, atunci când beam cu domnișoara aveam vise de preamărire, mă simțeam un fel de șef de post la BBC, nu un umil reporter la ziarul românesc relativ amărât la care lucram (a se deduce că nu ajunsesem încă la *Jurnalul*). Ea îmi spunea ciclic că se duce „pe teren” să cerceteze ba țigani, ba oale de lut sau călușari, de la caz la caz. Invariabil, atunci când umbla brambura, nu avea semnal la telefon. Într-o seară, după porția obișnuită de Genessis, Costică m-a anunțat rituoasă că a doua zi o să plece „în documentare” la niște țigani de la Șercaia, care fac nu se știe ce ibrice, ace și carice din aramă. Am crezut-o. Culmea, i-am mai dat și sfaturi de viață, ba chiar și niște bani de buzunar, fiindcă pe cei dați de „domnu' colonel” îi convertise în niște țoale urâte, ea fiind șleampătă prin naștere.

Lumina

A doua zi, eram destul de trist fiindcă plecase minunea de fată. Am băut cu niște amici undeva în Pantelimon, cam prin zona în care stătea domnișoara. Am plecat cu chef de la prietenii mei în jurul orei unu noaptea. Întâmplător, am trecut prin fața blocului cu zece etaje unde domicilia stimabila. Am văzut lumină la geamul de la bucătăria dânsei. Mi-am închipuit că a uitat-o aprinsă. Îmi lăsase, mai demult, gravă greșeală, o pereche de chei, să ud un bonsai pe care-l iubea, atunci când era plecată. Am deschis ușa blocului și m-am îndreptat spre cuibul de nebunii de la parter. Mai întâi am crezut că am auzenii. Pe scară răsuna Phil Collins. Am intrat, din dormitor răsuna „Another Day in Paradise”. Mai întâi am închis calm lumina. După asta, m-am dus în dormitor unde am văzut un june brunet, cu figură tâmpă, care tocmai o prelucra pe la spate pe Costică. Fata era așa de preocupată de acțiune, că nici nu m-a văzut, inițial. A trebuit, ca în filmele proaste, să simulez un acces de tuse ca să fiu băgat în seamă

de cei doi amorezi. Ea a căscat niște ochi mari și verzi, după care a bâiguit: „Toma, nu ți-am spus că sunt plecată lângă Brașov?!”

Am avut unul dintre foarte rarele mele accese de violență. L-am apucat pe săracul cordac de ceafă și i-am fript niște pumni în mutră. I-am luat țoalele, le-am aruncat afară, după care a zburat destul de abrupt și el. A trebuit să se îmbrace în casa scărilor, spre deliciul unor babe din bloc, care descuiaseră ușile să vadă ce se petrece. Cu Constantina nu am avut mari texte. Părea extrem de surprinsă, așa că, politicos i-am zis doar „curva dracului” și, ca metalimbaj, am tras un șut în tăblia patului. Aveam niște tricouri și chiloți la ea, pe care le-am recuperat dintr-un dulap maroniu. Am plecat triumfal. Babele trezite din somn încercau să mă consoleze: „Bine i-ați făcut, domnu'! Mata ești om fin, nu trebuia să te bagi cu parașuta asta, îți spunem noi mai multe”.

Nu am vrut să intru în amănunte picante din biografia iubitei mele. Mi-am luat noapte bună de la bătrânele, încercând să par calm și demn. În timp ce mergeam, trist și oarecum răcorit, spre un taxi, din apartamentul Constantinei se auzea iar Phil Collins. De atunci am alergie la britanicul talentat de altfel.

A PATRA DIMENSIUNE

Pe vremuri nu foarte îndepărtate frecventam o cârciumă de pe lângă Cișmigiu unde nimeni nu era ceea ce părea să fie. Omul care spăla closetul spunea că e de fapt avocat (e adevărat, purta ochelari și avea un aer intelectual). Ţiganul care dădea tot timpul în păcănele pretindea că e machedon și văr cu Gigi Becali. Mircică, un tip care făcea figurație prin spoturi publicitare, zicea că e de fapt un mare regizor și Kosta Gavras i-a furat ideile, luând prin efracție un Oscar pe chestia asta. Curva ieftină, între două vârste, care venea după un „scurt” să bea un lichor cu gust de pastă de dinți se dădea specialistă în kinetoterapie.

Mediul de acolo te făcea să fantazezi. Atunci când, din întâmplare, apărea un personaj nou, primea imediat o altă identitate. Un prieten de-al meu, electromecanic la Romtelecom, după ce a băut vreo trei beri a fost perceput drept inginer specialist în IT și, din cauza asta, a început să vorbească aiurea despre pixeli și hard-disk-uri. Florăreasa „Mami”, care încerca să le vâre pe gât consumatorilor un trandafir ofilit pe motiv că „tre’ să te ierte nevastă-ta că te îmbeți ca un porc” a fost categorisită drept polițist sub acoperire. La toată confuzia asta generalizată contribuia din

plin chelnerul Fănel, un tip la vreo 50 de ani, surd bocnă. El simțea nevoia să facă lungi conversații cu clienții și înțelegea întotdeauna altceva.

Domnu' pictor

De când am intrat prima oară la „A patra dimensiune", Fănel m-a interogat cu ce mă ocup. Am încercat să-i zic că sunt ziarist, ba chiar am urlat numele ziarului la care mă produceam. El, după ce m-a scanat o perioadă, a tras concluzia că trebuie să fiu pictor. După ce am socializat și cu alți oameni de acolo, în ciuda explicațiilor mele, tot pictor am rămas. Falsul machedon chiar mi-a propus să-i zugrăvesc acasă, pe un perete, un „car cu boi, frumos, de ăla, Grigorescu". Am ratat afacerea abia după ce i-am spus că eu pictez doar abstract. Eram mulțumit cu noua mea identitate, intrasem în joc, ba chiar vorbeam despre expozițiile mele personale și vernisajul pe care o să-l am în scurt timp, tocmai la Bruxelles, fiindcă mă aprecia chiar coana Uniunea Europeană.

Universitara

Într-o seară, în timp ce povesteam despre cum se bat pe operele mele diverși miliardari din Japonia și Israel (spuneam: „Nu vând la mitocanii noștri, că n-au gust"), a apărut un personaj nou. A intrat o femeie la vreo treizeci și ceva de ani, cu ochelari de miop, îmbrăcată decent. S-a așezat la o masă de lângă geam și a cerut un vermut. Fănel i-a adus o bere. A încercat să-i spună că voia altceva, dar operațiunea nu a avut nicio finalitate. Chelnerul i-a vârât berea sub nas și i-a spus: „Sper că vă place la noi, doamna inginer!" Galant, m-am ridicat și i-am spus „Doamnă, e surd, vă obosiți degeaba! Cel mai bine ar fi să mergeți la bar și să-i arătați cu degetul ce vreți!" Așa am intrat în vorbă cu femeia. S-a recomandat drept Rodica Găman. În scurt timp, eram așezat la masa ei și îi spuneam cum devine cu identitățile schimbate. I-am explicat că nu-s pictor. Ea mi-a mărturisit că e asistentă universitară la Litere, că-și dă doctoratul cu Manolescu și se specializează în literatură română interbelică. Am început să vorbim despre Gib Mihăescu și Camil Petrescu, despre erotism în romanele românești din anii 30 ai secolului trecut. I-am mai luat o sută de vermut și am început să o mângâi pe picioare. Părea „autentică". Știa multe, cunoștea diverși profesori de la Litere și se vedea că are lecturi solide. Credeam că am distrus blestemul cârciumii și am dat peste

cineva care nu are personalitate dublă. De bucurie, am invitat-o la mine acasă.

Banii

A fost o seară minunată. Presupusa Rodica era romantică, m-a rugat să aprind lumânările și bețișoare parfumate. A găsit la mine niște CD-uri cu muzică simfonică, pe care le-a pus imediat. Preludiul a constat în sărutări și discuții despre Hortensia Papadat-Bengescu. În timp ce făceam amor, a gângurit în franțuzește. În cele patru pauze postcoitale am trecut, pe rând, pe la scenele erotice din opera lui Rebreanu, cartea „Sunt soldat și călăreț” de Neagu Rădulescu, fronda lui Geo Bogza, actul sexual la suprarealiști. Până la urmă am adormit buștean. De dimineață eu m-am trezit destul de târziu și ea mă aștepta cu cafeaua făcută și cu sandvișuri. Când mi-am dat seama că e timpul să plec la redacție, am hotărât să ne mai vedem și i-am luat numărul de telefon. Ne-am despărțit în fața porții blocului meu. Primul șoc l-am avut când am vrut să-mi iau țigări. Mi-am dat seama că nu mai aveam niciun ban în buzunar, cu toate că luasem leafa cu două zile-n urmă. M-am întors acasă, am căutat banii și nu i-am găsit. Am sunat la numărul de mobil pe care-l primisem de la Rodica și mi-a răspuns un domn care nu o cunoștea. M-am interesat la un prieten, lector la Litere, dacă există cineva acolo cu numele Rodica Găman. Mi-a spus că „nici pomeneală”. Atunci mi-am dat seama că blestemul celei de-a patra dimensiuni mai lovise încă o dată. Presupusa Rodica era, de fapt, o hoață cu nivel academic.

TIBERIU INTERACTIVUL

Când eram în anul trei de facultate mă integrasem într-o gașcă de viitori istorici consumatori de alcool. Peroram în jurul halbelor despre mareșalul Antonescu, Iuliu Maniu, Ana Pauker și alte personaje. Discuțiunile erau atât de profunde, că până la urmă uitam de la ce am pornit și o dădeam pe conversații îngălate despre femei și fotbal.

Printre noi era și Tiberiu, fiul proprietarului unui lanț de farmacii din Oltenia. Era mai mare cu vreo trei ani decât mine, dar abia în anul doi la facultate. O vreme își păcălise familia că face o Medicină particulară, fapt pentru care își tapa bătrânii de bani pentru tot felul de tratate fictive despre oase, plămâni și laringe. Ţinuse așa până când seniorul din țara prazului descinsese la București, îi arsese două palme și-l

amenințase că-l taie de la orice fel de porție dacă nu se apucă de ceva serios. Așa ajunsese coleg cu noi.

Ratatui

Omul făcea tot felul de aiureli când se pilea. Odată, a plecat cu un mop cu găleata roșie din cârciuma unde băusem și ne-am prins că are ceva în plus abia când ne depărtasem de locație. Am zbierat la el să le ducă la loc, dar a plecat spre Piața Amzei, de unde s-a întors cu niște portocale stricate pe care le luase prin troc în schimbul obiectelor ciordite.

Fără să arate bine, avea totuși succes la femei, printr-o tactică anume. Când era într-un grup mai mare, cu noi cu tot, după câteva beri simula beția și devenea interactiv. Ochea o fată de la altă masă și, după ce o fixa o perioadă cu privirea, se ridica brusc, o mângâia pe cap și îi spunea : „Dumneata semeni cu un ratatui!” Până când să se dezmeticească preopinenta, turuia bancuri și fraze suprarealiste. Câteodată avea succes. Obținea numere de telefon și întâlniri pentru a doua zi, ba chiar, câteodată, pleca la braț cu doamnele de la locul abordajului. A doua zi ne povestea, să ne facă în ciudă, ceva de genul: „A fost tare blonda, i-am tras-o la ea acasă, pe balcon și dup’ aia mi-a supt-o în timp ce eu mă făceam că lecturez ziaru’, cum am văzut într-un film!”

Chiar dacă, statistic vorbind, metoda lui avea un oarecare procentaj de reușită, era destul de riscantă. De multe ori, domnișoarele reacționau cu „porc imbecil!”, „boule” sau „libidinosule”. Au fost cazuri când, din cauza unor erori de estimare, se lua de unele care erau cu prietenul la masă și Tiberiu risca oarece pumni în figură. Aici, miza pe noi. Ştiindu-ne mulți, puteam să-l apărăm și să aplanăm conflictul. Dacă voiau, în urma reclamațiilor, să-l ia chelnerii pe sus, ziceam: „Dom’le, nu vezi că-i muci?! Lasă că avem noi grijă să nu o mai ia pe arătură, îl ținem cuminte aici”. Dacă vreun tânăr ultragiat voia să-l pocnească, ne ridicam cu toții și în mod normal lucrurile se rezolvau pașnic, după ce ne luam înapoi „nebunul”.

Şut în cur

Ne prinsesem toți că ne folosea pe post de scut. În plus, de la o vreme, ne enerva fiindcă, în pană de bani, se împrumutase de la mai toți amicii și se făcea că plouă când era vorba de achitarea datoriilor.

Într-o seară ne strânsesem cinci amici pe o terasă din Regie. Trebuia să apară și domnul Tiberiu. La o masă, lângă

noi, stătea și se tachina din când în când erotic cu un ospătar cât malul o tipă roșcată, care putea fi definită prin cuvintele „bună rău”. Tipul dispărea pe termene medii și lungi, având și diverși clienți de servit.

Ne-am gândit toți la același lucru, apoi Bogdan, unul de la masă, a și exprimat prin viu grai: „Dacă se dă la ea măgaru’ nu ne băgăm! Poa’ așa își aduce aminte că are de dat bani la toată lumea!”

Tibi a apărut vesel și a cerut o bere. Terasa era plină, așa că toți chelnerii aveau mult de lucru. Prietenul nostru și-a luat o bere de la bar și a început să bleasască ochii la roșcată. Imediat cum a dat sticla pe gât și-a luat avânt și a plecat întins spre fată. Era destul zgomot, așa că am văzut ce s-a întâmplat în continuare ca într-un film mut. Roșcata a gesticulat nervos, apoi i-a ars o palmă. Prietenul ei a apărut ca din senin la masa noastră și ne-a întrebat rapid dacă Tiberiu e cu noi. Am îngăimat ceva că e un pilangiu pe care-l cunoaștem din vedere. Luat de guler și pocnit de vreo două ori după ceafa, olteanul a fost expediat afară cu un șut în fund, care l-a făcut să plutească prin aer.

A doua zi părea destul de mirat, ne-a reproșat de ce nu ne-am băgat. Când i-am reamintit de datorii și i-am spus că ne plictisisem pur și simplu de calmat potențiale scandaluri, a tăcut. A început să ne evite și după un timp am aflat că ieșea în oraș cu o gașcă zonală din Dolj, studenți vânjoși la ANEFS.

TAXIMETRISTUL RATAT

Acum vreo patru sau cinci ani am trăit o poveste demnă de „Lanțul slăbiciunilor”. Eram în relații strânse cu o doamnă care trebăluia ceva la primărie. O fostă iubită de-a mea din Constanța m-a sunat cu o problemă de „viață și de moarte”. Sora celei mai bune prietene ale ei (și colegă de muncă pe deasupra) era combinată cu un băiat din București care voia musai o licență de taximetrie. Omul, fire depresivă, amenința că se spânzură dacă nu face rost de actul respectiv. Eu, prin prietena mea „primăreasă”, puteam să împiedic o tragedie dacă îi făceam rost omului de neprețuitul act.

Omeneală

Fata din Constanța, aflată întâmplător prin București cu colega ei, s-a invitat la mine alături de ceilalți doi împricinați, adică taximetristul nevropat și amoarea lui. M-am trezit la ușă cu un alai întreg. Veniseră cam ca la un medic de dispensar de

provincie, cu o găină moartă („de curte dom'le, crescută de bunica"), o damigeană de vin și o sticlă de plastic, de doi litri, plină cu țuică. În ciuda opoziției mele, au spus că trebuie să mă omenească fiindcă îi ajut, chiar dacă nu iese treaba. Candidatul la șoferie profesionistă era mutalău și avea o privire fixă, dar partenera lui compensa, era energică și vorbea mult. Mi-a zis că domnișoara cu aprobarea nu o să rămână nici ea dezamăgită, că i-au pregătit un cadou frumos din metal galben. Habar n-aveam cu ce se mănâncă treaba pe care voiau să o obțină, așa că eram prudent și o dădeam numai pe formule de genul „să văd ce pot să fac". Când a plecat toată liota eram destul de amețit de vorbăraia lor.

A doua zi m-a vizitat Ruxandra, prietena mea funcționară superioară. Între două reprize de amor, i-am expus cazul cu „petentul" care voia patalama. A cârâit că poate face ceva, dar că o să coste, în orice caz să-i dau numărul ei de telefon și să-i spun să o sune peste o săptămână. Asta am și făcut.

Peste vreo trei zile însă, a intervenit un mic incident. Ruxandra m-a văzut pupându-mă cu altă doamnă în Cișmigiu (gravă imprudență, să mă desfășor tocmai lângă locul ei de muncă) și a făcut un scandal monstru, care a dus la ruperea relațiilor diplomatice.

Peste alte câteva zile, m-a sunat Anca, constănțeanca. Șoferul îi dăduse telefon Ruxandrei, iar asta îl porcăise pe motiv că nu vrea să mai aibă de-a face cu nimic care are cea mai mică legătură cu mine, după care îi închisese. Mihai, așa îl chema pe domn, fusese apucat de pandalii, își snopise în bătaie iubita pe motiv de „tu m-ai dus la ăla futu-te-n cur" și părăsise domiciliul conjugal, nu înainte de a sparge o oglindă mare. Am bâiguit că nu e vina mea și o susțin moral pe agresată.

Reprofilare

Vreo doi ani nu am mai știut nimic despre povestea asta, aproape uitasem de ea. Veniseră în România niște jurnaliști englezi (trei la număr), care fuseseră foarte de treabă cu mine

când trecusem prin Londra, mă hidrataseră cu beri și tării, ba chiar mă duseseră la femei. I-am plimbat prin tot felul de cârciumi, le-am arătat Casa Poporului și Muzeul Ţăranului, dar la un moment dat și-au exprimat dorința să meargă la curve. Aveau ceva bani de spart și voiau nici mai mult, nici mai puțin decât fete de lux, brunete înalte și cu țâțe mari, care să facă orice. M-am interesat la un coleg de-al meu, căsătorit, dar mare amator de amor tarifat, unde pot găsi ceva de soi, să le convină sobrilor britanici. Mi-a spus: „Îți dau numărul unui bordel de lux, e într-o viluță din Floreasca, curat, cu aer condiționat și fete tari de tot, care fac orice le ceri, inclusiv sado. Costă 200 de euro să stai trei ore, da' io zic că se merită, dacă au ăia banu'".

Am sunat, am fixat patru ședințe de la ora șapte seara, mi-am încărcat prietenii într-un taxi și am pornit spre locație. Englezii se oferiseră să suporte și „consumația" mea. Ne-a deschis un individ bine făcut, pe care aveam senzația că-l știu de undeva. Fără multe vorbe ne-a luat lovelele și ne-a repartizat pe fiecare într-o cameră curată, cu așternut proaspăt spălat. Am beneficiat de serviciile Dianei, o tipă de vreo douăzeci și un pic de ani, care arăta bine și chiar se pricepea la ce făcea. Mi-a propus tot felul de trebi, cum ar fi să ejaculez între sânii ei. Eram destul de mulțumit când m-a anunțat că a expirat timpul. M-am îmbrăcat și am ieșit pe hol, să-i aștept și pe amicii mei. Tipul care ne taxase la intrare și care mi se părea cunoscut s-a apropiat de mine și mi-a întins o hârtie de o sută de euro. A cuvântat: „Pentru tine e cu reducere. Dacă mă rezolvai atunci cu licența, eram și acu' un amărât de taximetrist, combinat cu scorpia aia!"

TAXA DE DELFIN

Acum câțiva ani lucram la o revistă între timp decedată, al cărei proprietar era Mircea Dinescu. Redacția era undeva lângă Piața Romană, într-o clădire aflată etern în reconstrucție. Mișunau tot timpul niște zugravi unguri beți care zbierau pe limba lor, instalația de încălzire nu funcționa, iar, din motive obscure, o dată la două zile refula closetul lângă care îmi aveam biroul. Nu era cel mai propice mediu să lucrezi. Din cauza asta mă uitam pe texte sau chiar scriam la un laptop, într-o cârciumă aflată în apropiere.

Amestec

Clientela era un melanj destul de ciudat. Veneau studenți și profesori de la SNSPA, care se află în apropiere, milițieni

de la Circa 1 de Poliție, amplasată la doi pași, infractori proaspăt scăpați din aceeași instituție, băieți de cartier, pensionari bețivi care jucau table. În scurt timp devenisem un intim al casei, mă salutam cu toată lumea, ba chiar devenisem un fel de politolog local, căci onor clienții simțeau nevoia să se consulte cu „dom' redactor" despre trebile cetății. La bar era băiatul Decebal, un lungan destul de posac, iar chelneriță era Ana, o blondă cam obosită, cu facies de boarfa, care umbla cu sânii scoși la vedere într-un decolteu generos. Pe țâța dreaptă avea o operă de artă, un tatuaj reprezentând ceva ce aducea a trandafir. Ea binevoia să mă încarce ciclic la notă, băgându-mi în plus câte o sută de vodcă sau două beri. Mă prindeam, îi atrăgeam atenția, iar ea făcea o mutră inocentă și declama: „Vai, ce aiurită sunt! N-am prea dormit az'noapte, scuzați'".

„Mai serviți?"

Într-o seară de miercuri, din noiembrie, aveam de terminat nu mai puțin de două pagini de revistă și nu reușeam de nicio culoare să mă concentrez. Am zis că mă poate ajuta niște vin. Nu a fost o idee rea. Pe la doișpe noaptea, după trei sticle, reușisem să-mi termin opera și am cuplat telefonul din dotare să o transmit băieților de la tehnoredactare, care, până atunci, mă tot presaseră să termin mai repede, să se poată căra și ei acasă. Cu mișcări nesigure, am reușit să-mi duc misiunea la capăt. Rămăsesem ultimul client, eram singur cu Ana, căci până și taciturnul Decebal plecase. Văzându-mă că am terminat, blonda a orăcăit ceva care suna a invitație de „marș afara": „Mai serviți sau pot și eu să închid?!"

M-am uitat cu privirea destul de împăienjenită la ea și am spus: „Te-aș cam servi pe tine, că mă cac pe mine când îți văd trandafirul!" Nu s-a supărat, ba chiar din contră, a mărturisit că mai are și alte tatuaje, prin zone acoperite ale corpului. Am plecat împreună. În calitatea mea de cavaler a trebuit să-i cumpăr țigări, o rudă de salam, o sticlă de Cola și mai multe de vin de la non-stop. În plus, am luat un taxi până în Rahova, unde binevoia să domicilieze. Ajunși la ea acasă, am văzut că nu mă mințise. Mai avea tatuat, fix între picioare, un delfin cu mutră surâzătoare. Ne-am tras-o destul de molcom, mi-a supt-o fără niciun chef și apoi a zăcut inertă până când am ejaculat. La sfârșit a scos un „Mă scuzați' îs obosită c-am stat toată ziua în picioare!" și a tras pe dreapta. Până de dimineață a tras niște sforăituri fenomenale, cum nu prea mai auzisem. Fiindcă nu am putut dormi, am jucat toată noaptea „Solitaire" pe laptop și am mai tras de o sticlă de vin.

Dimineața eram mahmur-chiaun. Ana m-a rugat să nu spun ce s-a petrecut între noi „fiindcă o să vrea toți derbedeii”, iar ea era fată selectivă. Am plecat spre casă, unde am tras un somn lung de tot. Am reapărut la redacție și implicit la barul ieftin abia peste vreo două zile. Pierdusem un pariu pe rezultatul unui meci de fotbal cu un coleg și trebuia să îl cinstesc la greu pe fericitul câștigător. Ăla a băgat în el nenumărate beri, dar eu, ca să fac economie, am tras de două sticle timp de vreo două-trei ore. Între timp mai apăruseră și doi țigani proaspăt scăpați din arest care, de bucurie că erau liberi, se îmbătaseră muci și interpretau pe două voci manele îndrăgite despre „dușmani”, „viață grea”, „aur și parai”. Era o hărmălaie îngrozitoare, așa că eu și amicul meu am decis să ne mutăm cortul în altă parte. Am cerut nota și Ana a venit cu ea după vreo zece minute timp în care timpanele noastre suferiseră profund. M-am uitat la hârtie, mă încărcase cu nu mai puțin de cinci beri. Când am protestat, s-a uitat crunt la mine. Nu a mai dat-o cotită cu oboseala: „Ești un calic! Mi-ai văzut delfinașul și te zgârcești la câteva sticle!”

Am plecat cugetând la faptul că intimitățile cu vietăți marine pot aduce și grave dezavantaje.

SVENSKA

Anul trecut am ajuns prin Bulgaria, cu treabă. Trebuia să iau legătura cu comunitatea românească din Sofia și să fac un reportaj. S-a întâmplat o defecțiune și, practic, a trebuit să pierd două zile în capitala fraților bulgari până să ajung la comunitatea izolată care mă interesa. Un român binevoitor care mai peregrinase prin Bulgaria îmi indicase încă de la București să mă duc, dacă am timp de pierdut, în niște cârciumi aflate într-un tunel amplasat lângă un magazin mare (un fel de Unirea), botezat Zum.

M-am dus acolo pe la prânz, să mănânc ceva. Mă instalasem într-o bodegă și o brunetă vopsită blondă mi-a întins un meniu scris numai cu litere chirilice.

Neînțeles

M-am chinuit să descifrez ce scria la capitolul mâncăruri și n-am priceput neam. Am întrebat-o pe chelneriță, în engleză, ce mi-ar recomanda și a dat din umeri, după care a rostit ceva care suna cam așa : „Crâc, guliamata prostu’ plici, bârzu”. Cunoștințele mele de bulgară se rezumau la „joi carton”, „zasada” și „adin na nula”, pe când mă uitam la meciuri, pe vremea împușcatului, la televiziunea vecină și

prietenă. Mi-am dat seama că nu îmi pot folosi la mare lucru, așa că m-am apucat să buchisesc lista de băuturi, unde vodca era vodcă, șlibovița așijderea, numai berea era „pivo”. Am început cu tărie, am stins cu bere și am repetat figura. Cum era pe stomacul gol, m-am amețit destul de repede. Mă înveselisem și simțeam nevoia să comunic. În plus, aveam senzația că am devenit brusc poliglot. Când a apărut fata pentru a treia comandă, i-am zis: „Tu, nema bulgarski, tu blondinka, svenska! Beautiful!”

Nu știu ce mi-a răspuns, dar a bolborosit ceva cu un aer încântat-satisfacut. I-am spus că vreau „dve vodca, adin Cola!” Când s-a întors cu minunatele produse, am tras cel de-al doilea scaun de la masă și i-am făcut semn să se așeze. Cum nu mai erau alți clienți în afară de mine, s-a executat. I-am întins unul dintre paharele de vodcă și Cola, dar a făcut semn că nu vrea, s-a ridicat și a revenit cu un fel de lichior, bănuiesc, ceva roz cu miros de pastă de dinți. Am început să-i explic, prin semne, că am venit să scriu niște reportaje și că-s singur pe lumea bulgărească. Nu cred că pricepea ceva, dar mă urmărea cu o privire de cățel inteligent. Comunicarea a început să devină mai fluentă după ce am început să o mângâi pe picioare. S-a complicat puțin treaba când am încercat să o sărut pe gură. A făcut semn cu mâna că nu și a arătat înspre bar, în spatele căruia stătea o babă. Nu am înțeles dacă era contrar normelor de protecție a muncii sau îi era teamă să nu fie turnată unui bulgar gelos. Mi-a șopocăit în ureche „hotel!” și mi-a arătat pe ceasul de la mână că putea să plece peste vreo două ore. A trebuit să mai atârn la masă și să mă plictisesc în tot timpul ăsta, fiindcă mai apăruseră niște clienți și proaspăta mea amică avea de lucru. Imediat după ce trecuse termenul arătat pe ceas, am văzut că a apărut o altă chelneriță, probabil cea de schimb. Am ieșit și am așteptat în fața cârciumii. „Suedeza” a apărut repede și m-a apucat de braț.

Engleză

Am luat un taxi până la hotelul Rodina, unde trăsesem. Ca să mă dau boier, am lăsat trei leva, destui bani, bacșiș șoferului. Ajunși în cameră, nu am așteptat prea mult. Am dezbrăcat-o și am început să ne zbenguim. Se părea că o face cu pasiune, mi-a supt-o plină de vivacitate. Abia în pauza postcoitală am aflat după metoda Tarzan („Me, Toma! You?”) că o cheamă Iordana. Ca să fiu un domn până la capăt, am dat iama în minibarul destul de scump al hotelului, de unde am scos o sticlă de vin și câteva mostre de whisky. După al treilea număr, înainte să adorm, mă gândeam la dragostea

transfrontalieră care învinge barierele de limbă și eram satisfăcut că, datorită metalimbajului meu șarmant, am făcut zob cordul bulgăroaicei. Eram victorios și m-am visat în chip de sultan posesor de harem și cămile de curse. De dimineață, pe la șapte, am fost trezit cu niște ghionți în coaste. Iordana a făcut iar „bârzu" și apoi a zis și „robota" de unde am dedus că intra în tura de dimineață. M-am uitat la ea cum se îmbracă și, după asta, a vorbit cu accent oxfordian: „Eighty leva for sex!" Erau probabil singurele cuvinte englezești pe care le știa. I-am dat banii năucit și a plecat bodogănind ceva. Toată construcția mea mentală de cuceritor internațional se dusese dracului. Totuși, cred că a fost și o parte bună la toată afacerea. Numărându-mi banii din portofel am văzut că, în afara surprinzătorului tarif cedat în zori, restul erau la locul lor, deci Iordana nu mă operase în buzunare cât timp mă visasem sultan.

SULTANA-N CAP

Acum vreo patru ani mă iubeam sincer cu domnișoara Corina, mare om, mare caracter la propriu și la figurat. Făcuse sport de performanță și se lăsase, așa că era înaltă și oarecum pătrată. În plus, cum spune un loc comun, „detesta minciuna". Mai clar, era teribil de geloasă. Îmi ardea câte un pumn în ceafa de fiecare dată când mă uitam mai lung după altcineva sau mă surprindea vorbind la telefon ceva mai mult cu câte o colegă de redacție.

Inimă distrusă

Corina era arhitectă și lucra pentru o firmă de construcții specializată în turnat vile kitsch pentru potențați. Cea mai bună prietenă a ei de la muncă era Sultana, o ingineră de instalații, cu care făcea un cuplu gen Stan și Bran. Sultana era mică, slabă, graseia „delicat" și era teribil de snob-afectată. Se combinase cu Cosmin, un tip sensibil, mai tânăr decât ea, care terminase de curând Stomatologia. Cum băiatul era destul de pauper și transplantat din provincie, Sultana îl ținea pe casă, masă și băutură. Ieșeam de multe ori în oraș toți patru. Vorba cea mai frecventă a lui Cosmin, care de cele mai multe ori tăcea filozofic, era „Mami, mai dai un coniac?" Sultana se executa fără să facă fasoane și toată lumea era mulțumită. Cosmin a dispărut din peisaj după ce a făcut rost de o bursă de specializare, pe trei luni, în Franța.

Într-o seară, Corina, pe care o luam în mod frecvent de la muncă, m-a sunat și m-a rugat să nu trec pe la birou, să vin

la un club aflat relativ aproape de firma ei. Am ajuns și mi-am găsit iubita cu o mutră lungă, mângâind-o pe cap pe Sultana care-și trăgea nasul delicat. Avea și ochii roșii. Am priceput imediat că se petrecuse o tragedie. După ce și-a suflat, de data asta sonor, nasul într-un șervețel, mi-a spus că „porcul de Cosmin mi-a dat un mail că a găsit o franțuzoaică și nu se mai întoarce, idiotu' naibii, după câte am făcut pentru el". Am dedus că dințarul minune învățase să ceară un coniac și pe franțuzește și își refăcuse viața cu cine știe ce babă dintr-un arondisment bun al Parisului. Până la urmă, Sultana a plecat după ce a mai tras o repriză de plâns, iar eu și Corina, înduioșați, am luat câte o bere după care am mers acasă și am făcut amor și pentru doamna inginer, rămasă nepereche.

Consolare

După câteva zile, m-am dus iar să o iau pe Corina de la serviciu. Mi se descărcase telefonul. Când am ajuns, am dat în birou doar peste Sultana. Era tot cu ochii roșii, dar cred că nu de la plâns. Își îneca amarul cu o sticlă de whisky. Cu o voce pițigăiată și nesigură, mi-a povestit că amoarea mea trebuise să plece de urgență la un șantier din Pipera, unde erau ceva probleme, că încercase să mă sune să nu mai vin, dar aveam telefonul închis. Plină de amabilitate, cea sedusă și abandonată de dentist mi-a oferit un pahar cu licoarea maronie. Am băut câteva guri și am mai audiat încă o dată repertoriul destul de limitat de înjurături la adresa lui Cosmin. Femeia avea flash-back-uri cu investițiile pe care le făcuse în curul dezertorului, chestie pentru care îl tot băga și apoi îl scotea ca să-l introducă iar în diverse orificii. Tot încercam să schimb vorba, să-i deturnez discursul de la subiectul ăsta, fiindcă mă plictisisem și-mi cam stătea whisky-ul în gât. O dădeam cotită și îi spuneam povești de la redacție, bingăneam aiureli care mi se păreau haioase. Situația se ameliorase, ba chiar am reușit să scot și niște zâmbete vagi de la ea. După vreo cincisprezece minute însă, brusc, a început să plângă cu hohote: „Mi-a scrris în mail că nu-s bhuunăă la chooorrp, chrretinuuu naibiii!"

Am luat-o în brațe consolator și i-am mărturisit că e perfecțiunea întruchipată, o nimfa și o naiadă în același timp. Cum-necum, am început să ne pupăm. Atunci s-a produs dezastrul. S-a deschis ușa și a intrat Corina. Prima reacție a fost: „Dacă o iau pe Sultana de picioare și te pocnesc cu ea, crăpați amândoi!"

Nu a făcut exact ce zisese, dar, apucându-ne cu forță de ceafa, ne-a dat cap în cap. Am încercat să-i explic că erau doar niște pupături consolatoare și amicale, treabă pentru care

am mai primit două palme. Sultana a fost gratulată de vreo două ori cu „curva dracului”. Corina a plecat trântind ușa, iar eu am ieșit discret și am zbughit-o înspre domiciliul propriu. Inginera avea capul destul de tare, căci făcusem un cucui mărișor, care a trecut greu. Nu am mai încercat să iau legătura cu vreuna dintre ele. După vreo două-trei luni am aflat de la un prieten comun că doamnele sunt iar bune prietene, fiindcă ajunseseră la concluzia arhicunoscută că „toți bărbații e porci”.

SORA INFRACTORULUI

Când eram pușți, la începutul anilor '90, zona în care stăteam era destul de curată. Nu ieșeau scandaluri, nu era mult zgomot. Exista însă un băiat care avea titlul de oaie neagră a străzii. Intrase la pârnaie pentru un viol cu paradirea fetei. Mai târziu se va specializa în spart apartamente și vile, fapt pentru care e și acum la pârnaie. Făcea parte dintr-o familie ciudată, care stătea în subsolul blocului meu. Maică-sa avea un al nu știu câtelea soț, mai tânăr cu vreo douăzeci de ani decât ea, și un tată bătrân. Mai avea o soră de optsprezece ani, Anca, posesoare a unei fetițe culese din grădină, făcută pe la șaisprezece ani. Stăteau toți claie peste grămadă în două camere igrasioase și probabil că în momentul în care l-a umflat poliția pe Florin oamenii au văzut și o parte bună a lucrurilor, fiindcă aveau ceva mai mult spațiu.

Poker

Una dintre plăcerile prietenilor mei din zonă era să joace poker. Ne strângeam ba la unul, ba la altul și jucam pe sume mici, demne de un cazino pentru somalezi cu foamea-n gât. Într-o seară, în timpul unei partide desfășurate la mine acasă, am avut noroc. Am știut când să joc la cacealma, de câteva ori mi-au intrat cărți bune și mi-am ras toți companionii. Chiar reușisem să umflu bani cam cât era un salariu bunicel în timpurile alea. Cel mai mult pierduse Mircea, feciorul unui vecin, fost securist extern, devenit sieist (cred că așa se zice), care la plecare era mai ușor cu cincizeci de mărci germane, pe care le ciordise de la taică-său. Mi-am condus victorios amicii până în stradă. În fața porții era și Anca, sora infractorului. Mircică a zbierat la mine congestionat, în chip de la revedere: „Futu-te-n cur de nenorocit cu norocu’ tău cu tot! De unde scot eu cincizeci de mărci?! Cum o mai duc pe Mona la concert?! Cum naiba ți-au intrat damele alea la sfârșit?!”

Am zâmbit superior și m-am uitat cum fac spume oamenii care pleacă. Atunci când dădeam să intru înapoi în bloc, am auzit o voce feminină din spate: „I-ai spart la cărți pe fraierii ăia?”

Era Anca și se uita la mine oarecum interesată. M-a rugat să mergem în spălătoria blocului, să o ajut să coboare niște scaune vechi. Serviabil, nu am refuzat-o.

Împrumut

Ajunși în pod, unde era spălătoria, mi-a spus să fumăm o țigară, că obosise pe scări. M-am așezat pe unul dintre scaunele pe care trebuia să le coborâm, iar ea s-a plasat fără să zică nimic la mine-n brațe. În timp ce inspiram fum de Carpați în piept, ea, mai puțin preocupată de țigară, începuse să mă tragă discret de ce aveam între picioare. Își și vârâse sânii destul de mari în fața mea. Eram destul de excitat. Până la urmă a zis că vrea douăzeci de mărci împrumut, să-i ia, ca o bună soră, țigări și mâncare lui Florin, la pușcărie. Am zis da fără să mă gândesc prea mult. Am făcut amor pe o dormeză desfundată uitată acolo de nu știu ce vecin. Era așa de plăcut când stătea cu capul între picioarele mele, încât nu am simțit prea tare cum îmi intră în spate arcurile ruinei pe care eram întinși. După ce am ejaculat, am scos din buzunar două hârtii de zece mărci și am dus scaunele la subsol. M-a întrebat dacă am acasă ceva tărie, pe care să o injecteze în niște mere pe care să le introducă la pușcărie, nu de alta, dar Florin se plictisea de moarte și era trist că nu poate să bea. I-am mai „împrumutat” și o sticlă de vodcă, nu o Săniuță oarecare, ci una poloneză, cu pai pe fund.

Vreme de un an și ceva, de câte ori mă întâlneam întâmplător cu Anca îmi spunea că nu a uitat de datorie, dar că nu are bani. A mai făcut la un moment dat un copil, tot din flori. La doi ani și ceva de la întâmplarea din pod, am văzut tot familionul cu boarfele strânse în fața porții. Mama Ancăi mi-a povestit că în curând se liberează pentru bună purtare și Florin și că au reușit să facă un schimb, să dea cele două camere din centru pe un apartament cu trei camere confort trei, undeva în Prelungirea Ferentari.

Multă vreme nu am știut absolut nimic despre ei. Anul trecut, ajunsesem după oarece subiect de reportaj în Ferentari. După ce mi-am terminat treaba am intrat să beau o bere într-un fel de magherniță plină cu alcoolici fără dinți, țigănci cu fuste creț și cerșetori. Când ajunsesem pe la jumătatea sticlei, fata care servea, o junică maronie de vreo șaptișpe ani, mi-a pus în față o sticlă de vodcă, o marcă oarecum bună, pe

care o beau probabil doar baronii locali. M-am uitat mirat și mi-a zis: „Domnu, p'asta v-a trimis-o șefa, zice că vă e datoare". Am ridicat privirea și în spatele barului era Anca, vopsită roșcat și ceva mai buhăită.

GIPIESU

Acum vreo trei ani am ajutat niște domni țigani de la Sibiu, foști deportați la Bug, să obțină daune pentru ce au suferit, din Germania. Am scris un reportaj despre ei și în felul ăsta au putut să facă lobby la ambasada nemților. Cât m-am documentat în șatra lor am fuzionat la multe alcoale cu generația tânără și medie. Ușor pilit, am devenit megaloman și le-am explicat cortorarilor cât de important sunt eu la București, cum îl bat pe chelie pe Băsescu și îi pun piedică lui Tăriceanu pe scările Palatului Victoria. Mă priveau cu admirație, ca pe un fel de Superman.

Ajutor

După ce mi-am terminat documentarea, mahmur, le-am lăsat numărul meu de telefon.

Au apărut pentru o seară în București, la un târg de obiecte artizanale, și neavând ce face, i-am primit la mine acasă. Erau cinci bucăți, mi-au înfundat buda și în chip de compensație mi-au lăsat niște tingiri de aramă. Am fost relativ mulțumit, în ciuda pagubei, fiindcă mi-am șocat

vecinii pensionari afișându-mă prin bloc cu un trib de țigani cu pălării și bărbi.

O bună perioadă de timp nu au mai luat legătura cu mine. Asta până anul trecut, când m-a sunat liderul comunitar Griluță. Avea o voce misterioasă și a zis că trebuie să ne vedem într-o problemă de viață și de moarte pe care nu poate să mi-o comunice telefonic, așa că va veni cu „niște omini, no", peste două zile, să ne vedem în București, numai eu îi pot ajuta.

Fiindcă nu mai voiam accidente în casă, le-am dat întâlnire la un bistro din pasajul Vilacrosse. I-am găsit acolo la ora fixată, priviți cu suspiciune de chelneri.

Răpire

De data asta erau patru, în vârstă. Bulibașa Griluță era transformat într-un fel de purtător de cuvânt al celorlalți. M-a luat prin învăluire, reproșându-mi că nu i-am mai vizitat. Dintr-o traistă de lână a scos o sticlă de „uischi, l-a adus băeții din Italia, no!" pe care mi-a întins-o. După ceva vorbăraie despre ce mai fac Himi baronu' și Kantea, niște amici de-ai mei, a trecut brusc la lucruri serioase: „No, numa' mata poți să ne scoți din rușine! O fugit Culiță cu Eva! I-or prins niște copii pe câmp când el îi făcea, scuzăț, rușinea în gură și or fugit mai întâi la Sibiu, unde or fost văzuți la autogară".

Numitul băiat de 19 ani fugise cu o fată de 21 de acasă. Ambii erau căsătoriți și cu copii. Asta nu ar fi fost nimic, dar proveneau din clanurile Lingurar și Căldărar, care-și purtau o dușmănie veche și trainică, în ciuda faptului că erau înrudite. Se ținuse un stabor în urma căruia junele fusese găsit vinovat și primise o sentință care nu mi-a fost comunicată. Familia soțului Evei voia despăgubiri materiale mari, de asemenea. Nu mă prindeam care e rolul meu în toată povestea asta până când nu m-a lămurit Griluță: „No, matale ești om cu relații, noi credem că ăști doi îs în București, are el preteni aici. Pui gipiesu' pe ei, că știm și noi ce îi ăla, vorbești cu niște omini d'ai matale polițari și afli unde îs. După asta iei niște mascați d'ai matale, îi prânzi, îi legi, îi ții până când venim noi cu ominii noștri. Nu îi gratis!"

Ca să întărească spusele, unul dintre comesenii tăcuți a scos dintr-o tașcă o cărămidă de hârtii de o sută de euro (din ochi păreau vreo douăzeci de mii) prinse cu un elastic.

Mi-am dat seama că domnii bulibași mă percepeau drept o combinație reușită dintre Sile Pietroi și James Bond. Nu m-am atins de banii întinși, le-am spus că e riscant, că e vorba

de o răpire, că nu prea aș avea de ce să mă bag. Griluță a plusat: „Îi numa' o parte din bani, mai dăm încă o dat' p-atât, că suntem omini cinstiți, ne cunoști". Am dat-o iarăși la întors și le-am spus că e o „lucrare grea" și nu mă ating de bani până când nu știu dacă pot să o fac sau nu, că prietenii cu gipiesu' sunt plecați din țară și abia peste vreo săptămână o să le pot zice dacă se face ceva sau nu. Ne-am despărțit amiabil, iar în drum spre casă am râs de unul singur, ca un tont. Mă gândeam să le zic, când mă mai sună, că agenților secreți cu care sunt în legătură li s-au terminat bateriile speciale de la aparate.

La redacție le-am povestit colegilor scena și ne-am distrat destul de tare. Peste vreo trei zile, când stăteam la o bere undeva lângă Casa Scânteii, am primit un apel de la Griluță. Am răspuns și am auzit: „No, dom' Tomiță, rogu-vă suspendați operațiunea! S-or înțeles familiile, o dat neamu' lu' Culiță bani pentru rușâne! Oricum Culiță și cu Eva nu mai îs în București, ne-or spus niște țigani că i-or văzt la Verona, la Italia, or fugit din România".

Mi-am dat seama că am scăpat de toată povestea asta cu imaginea de omnipotent neștirbită.

REGINA CAMERUNULUI

Pe vremuri mă împrietenisem cu Didier, un tip negru ca noaptea, care venise în București să studieze jurnalistica și se înfundase pe aici. Datorită faptului că francul CFA, moneda lor națională, suferise o devalorizare profundă, tac'su, un fel de negustor din capitala Yaounde, îl lăsase pe Didier în plata ploilor din București și nu-i mai dădea bani pentru studii.

Țepe mici

Îl cunoscusem la o recepție unde se mânca și se bea pe de-a moaca, unde prezentase la intrare o legitimație bizară, cu toate culorile din lume pe ea, inscripționată „La Santinelle de Camerun". După paranghelia oficială îl luasem la o bere în oraș și îmi mărturisise cum chițăie de foame și vânează pișcotăreli de tot felul. Devenind amici, văzusem că are tot felul de metode ingenioase de supraviețuire. De față cu mine, a reușit să-i păcălească pe niște basarabeni că e nu știu ce jucător din NBA (e adevărat, e un tip înalt) și le-a luat o sumă modică pentru autografe, pe care le dădea „în scop umanitar". Duminica mergea la misiunea catolică franceză de lângă Statuia Aviatorilor, unde se dădea de fiecare dată în fața preotului drept alt negru, ca să se poată împrumuta de bani.

L-am auzit cu urechile mele spunându-i prelatului „Mon pere, je ne suis pas Didier le camerunois, je suis Momo, le senegalais!”.

Avea și diverse joburi sezoniere, cum ar fi cel de Moș Crăciun de culoare în vitrina unui magazin sau DJ specializat în muzică africană la un post de radio muribund.

Ştiind că o duce greu, îi făceam cinste de fiecare dată când ieșeam cu el în oraș, îi scăpăm din când în când bani sau îi făceam rost de ceva traduceri din franceză în română, pe care le făcea destul de prost.

„Ne-am scos!”

Într-o dimineață m-a sunat vesel și mi-a zis într-o română cu accent de Ferentari combinată cu afro-franceza lui maternă: „Thomas, ne-am scos mâncați-aș! Am găsit une princesse de Cameroun, fata de la un guvernateur, o futzi și avem și Pargent!”

M-a lămurit că era vorba de o bogătașă, Aimee, fata unui baștan de la el din țară, care nu prea a învățat românește, dar termină Facultatea de Istorie și are nevoie să-i „redacteze” cineva lucrarea de diplomă, despre Primul Război Mondial în Balcani. Era dispusă să arunce o sumă mare de dolari în scopul ăsta nobil și cum eu oricum îmi exprimasem dorința să cunosc intim o fată negresă, spunea Didier, puteam să îmbin utilul cu plăcutul. Bineînțeles, asta se întâmpla dacă îi promiteam și lui un comision din ce-mi ieșea din operă.

Am cunoscut-o pe fată, semăna cu o Dacia 1300 ușor tamponată, dar avea niște ochi mari, extrem de mirați tot timpul. Mi-a explicat vorbind românește, englezește și franțuzește în același timp că nu a trecut foarte des pe la

facultate, preferând să petreacă nopțile în medii cosmopolite și să facă drumuri dese în Grecia, unde îi plăcea mai mult decât la București și unde avusese un iubit. Încă din prima seară, după ce ne-am povestit sumar viețile, m-am dat la ea și am reușit să o conving să rămânem împreună până de dimineață. Am petrecut o noapte frumoasă, era o femeie tandră și știa să facă amor. A doua zi m-am apucat să îi adun bibliografia și să mă gândesc ce pot să scot repede, mai aveam doar trei săptămâni până când trebuia să susțină lucrarea. Două dintre ele le-am petrecut la mare cu Aimee cu tot, fiindcă mi-am dat seama că, la Doi Mai, între beți, e o atmosferă propice studiului. Partea frumoasă a fost că negruța începuse să o rupă pe românește, dar lucrarea am făcut-o în ultimele cinci zile la București, dictând unei culegătoare „profesioniste" din redacție. Am mizat pe faptul că onorabila comisie o să țină cont de faptul că Aimee e străină, o să fie ceva mai înțelegătoare și am avut dreptate. Ţinând cont că petrecusem așa de bine, nu m-am gândit să-i cer vreun ban pentru „asistența tehnică". Fiindcă familia ei din Yaounde era fericită că odrasla a devenit posesoare a unei diplome de mare prestigiu, domnișoara a primit bani să petreacă o lună în Franța, așa că drumurile noastre s-au despărțit. Nu scăpasem însă de Didier.

Când a auzit că nu luasem nimic, a făcut ca toate vapoarele din rada portului Rotterdam, și-a dat cu pumnii în capul ras și a spus că a fost un mare fraier, că trebuia să-mi dea doar comanda de lucrare, fără să mă implice personal. Ca să scap de el, a trebuit să-i fac cinste în nenumărate rânduri și să-i dau cu „împrumut" bani de chirie în câteva rânduri. Dacă nu găsea de lucru peste câteva luni, ca predicator neoprotestant la Budapesta, probabil că ar fi atârnat de mine și-n ziua de azi.

REFERATE CONTRA SEX

Când Saddam Hussein era încă la putere, americanii făcuseră un program care se chema „Petrol contra hrană". Era un fel de troc, menit să nu-i lase pe irakieni să facă rost de armament. Când eram în anul doi la Facultatea de Istorie, am ajuns și eu să fac un târg în natură. Printre colegii mei erau mulți oameni talentați, cărora le plăcea istoria, dar și o droaie de nechemați, nebuni și incoerenți. Exista un personaj de vreo 40 de ani care venea tot timpul beat la seminarii și halucina, un fost pârnăiaș, spărgător de mașini care vorbea cu „este multe" și care a plecat la popreală și după terminarea studiilor. Renunțase la deschiderea portierelor cu pontoarca și

se făcuse intelectual, se ocupa cu fraude pe internet. Mai erau niște băieți interesanți care plasau curve prin Grozăvești.

Colege lipsă

În toată pasta asta se distingea și Mariana, fostă fotomodel de anvergură la Brăila, o fată arătoasă și plină de sex-appeal până ce deschidea gura. Atunci când se apuca să cuvânteze scotea din ea numai tâmpenii, de murea toată pasiunea. Râdeam până la sufocare atunci când era pusă să spună ceva pe la seminarii. Într-o seară de vineri, trebuia să fac un referat la un curs opțional de istorie contemporană românească, ceva despre clasa politică interbelică. Mă pregătisem, cred eu, destul de bine, îmi plăcea subiectul, așa că am avut un oarece succes, profesorul m-a felicitat. Vesel, după reușita asta, mi-am invitat colegii de grupă la o bere, într-o cârciumă ieftină. Printre invitați se insinuase și Mariana. Își plasase coama blondă și țâțele mari chiar lângă scaunul meu și se holba la mine cu ochii ei inexpresivi și albaștri. După mai multe sticle, restul de amicii au început să se care, pe rând. Rămăsesem doar cu „fotomodela” care mă asculta, privindu-mă fix, în timp ce peroram diverse chestii despre Iuliu Maniu și Ion Mihalache. La un moment dat și-a pus o mână pe brațul meu și mi-a zis, în dulcele ei grai moldovenesc, că putem continua discuția liniștiți la ea la cămin, fiindcă restul de trei fete din cameră plecaseră acasă, în provincie. Am crezut că reușisem să o vrăjesc cu câtă istorie știam și că i se pusese pata pe mine.

Plăcere și muncă

Am ajuns undeva într-un cămin situat lângă stația de metrou Costin Georgian. Pe drum, trecusem la politică înaltă, îl înjuram pe Iliescu, iar juna aproba dând din cap puseele mele de anticomunism. Am dat o șpăguță portăresei și am intrat fără probleme. Cum a deschis ușa, am sărit pe ea. Eram destul de excitat, nu a prea contat că dumneaei nu a participat prea tare la ce s-a întâmplat. După, mi-am aprins o țigară fără filtru și zăceam într-o dulce reverie. Am fost întrerupt între două fumuri: „Acușica mî ajuți și pi mine să fac un rieferat? Îți fac și oral!”

Am fost ușor dezamăgit că toată treaba lua o turnură interesată, m-am urnit și i-am dictat o frumusețe de lucrare pentru „istorie medie universală” despre agricultura din secolele XI – XII. A scris conștiincios după dictare. Peste vreo trei zile a citit, cu poticneli, în fața grupei opera mea și i s-au dat trei puncte în plus la examen, scăpând cu ocazia asta

de o restanță sigură. Am continuat conlucrarea vreme de încă vreo patru referate, la cele mai diverse obiecte de studiu. Mariana mă executa oarecum mecanic, după care treceam la câte o ședință de dictare. Se părea că o să rămână fără nicio boabă pe toamnă, fiindcă referatele se punctau în nota examenului final.

Nea Goe

Începusem să devin imprudent în relația cu ea. Mai mulți colegi au observat că o pipăiam în timpul seminarului de paleografie chirilică. Câțiva asistenți care stăteau să fumeze pe culoar, într-o pauză, că am scăpat, vreme de vreo 30 de secunde, o mână pe țâța dreaptă a brăilencei. Fata mai avea un singur hop de trecut. Trebuia să scape de „Istoria Medie Românească”. I-am dictat un material frumos despre Neagoe Basarab și fiul său, Teodosie. Trebuia să-l citească în fața unui asistent din grupul celor care ne observase pe culoar. Stăteam chiar în față, ca să o susțin moral. A citit ceva mai bine decât în mod normal. Lucrurile păreau să meargă strună. A terminat, numai că tânărul universitar a cerut la sfârșit manuscrisul. Nu a spus nimic. În pauză ne-a chemat pe amândoi. Avea un zâmbet satisfăcut. Mi-a spus, rapid: „Mă, dacă tot îi dictezi, măcar corectează textul la sfârșit! Uite... Neagoe Basarab e peste tot Nea Goe Basarab. În plus, amica ta scrie virgulă și punct și virgulă cu litere, mecanic. Acum o să o pic!”

Până la urmă a trecut examenul, după două încercări, atunci când inchizitorul plecase deja cu o bursă de doctorat la o universitate de pe alt continent.

PALMA „LESBIENEI”

Acum mulți ani, lucram la o secție de investigații a unui cotidian. Eram coleg cu un cetățean, să-i spunem Radu, care între timp a ajuns un analist teleastic de mare angajament, și-și dă cu părerea pe sticlă despre absolut orice aiureală, de la politică la sport. Şefilor mei li se pusese pata să-l atacăm pe Virgil Măgureanu, care pe atunci era directorul SRI și, în aparență, un personaj omnipotent. Împreună cu Radu, mergeam să ne întâlnim „conspirativ”, prin tot felul de locuri obscure, cu diverși cetățeni care dețineau date naspa sau spuneau pur și simplu bazaconii despre „Șarpele cu ochelari”. Aveam impresia că trăiesc într-un film prost, de serie D. La un moment dat, m-am văzut cu un domn subprefect într-o budă publică dintr-o comună giurgiuveană unde puțea

îngrozitor și am primit un pont fals despre nu știu ce afaceri necurate ale SRI desfășurate în „zona liberă”.

Într-o seară, în redacție, a apărut viitorul teleast cu un aer victorios. Mi-a zis: „Generalul a acceptat să ne vedem”.

Psihologie

Era vorba despre un fost adjunct al starostelui SRI, care știa o groază de chestii din bucătăria lui Măgureanu. Ştiam despre el că e un ins alunecos, mare curvar și că are și ceva rudimente de umor. Se dădea rotund că știe multă psihologie și poate să citească ce e în capul oricui. Am plecat cu colegul meu spre Piața Romană, unde mărețul fost ofițer ne aștepta într-o bombă ordinară. Am început să vorbim șoptit cu omul, în timp ce beam ușurel din niște pahare cu vodcă. Discuția mergea destul de greu, generalul sărind de la una la alta și driblând cu delicatețe când puneam întrebări foarte la obiect. Drept urmare, amicul meu se cam pilise, după vreo oră de discuțiuni relativ sterile și câteva pahare cu albitură golite. La un moment dat, tăticul spionilor ne-a arătat două fete, care arătau absolut banal, aflate la trei mese distanță și ne-a spus: „Le-am citit din prima. Sunt bisexuale. Bruneta o domină pe blondă, uite cum a apucat-o de mână când a vrut să o facă să tacă. Cred că și-ar dori între ele și un bărbat”.

Generalul a plecat peste puțin timp la toaletă și a trecut pe lângă cele două. S-a întors cu un aer victorios: „Am avut dreptate. Am tras cu urechea. Bruneta vorbește despre arte marțiale. Cred că o calcă-n picioare pe blondă, în particular. O bate de-i sună apa-n cap și ăleia îi place, sunt sadomasochiste”. Când încercam să duc discuția înspre niște firme din spatele cărora se părea că se ițește mutra lui Măgureanu, fostul său subordonat făcea ce făcea și ajungea iar la cele două gagici. Îi tot spunea colegului meu: „Cred că pe dumneata te vizează, domnu’ Radu, te vor între ele. Eu aș ataca. Te sorb din ochi. Ce păcat că nu sunt cu vreo douăzeci de ani mai tânăr, ce le-aș fi făcut... Se pare că tu ai noroc, domnu’ ziarist, o să ai o seară fierbinte”.

Discuția despre Măgureanu s-a terminat în coadă de pește, am căpătat numai niște capete de fir destul de anemice, care nu ne-au folosit prea mult în demersul de a zdruncina tronul directorului de la SRI. Domnul spion a binevoit să spună că s-a făcut destul de târziu și a plecat lăsându-ne cu ochii în becul destul de chior din cârciumă.

Perversule!

Am rămas cu Radu, destul de ameţit. Îi rămăsese o pătuţă pe creier că fetele îl plac şi ar fi vrut o zbenguială în trei. Am încercat să-i spun să stea cuminte, dar el o ţinea pe a lui, că o să le dea pe spate imediat pe tipe când o să le spună că ştie adevărul despre ele şi o să le repete „portretul psihologic" făcut de domnul general. S-a ridicat şi a plecat cu paşi destul de nesiguri spre masa celor două. A tras un scaun şi s-a aşezat cu tupeu. Am văzut că parlamentează ceva, după care bruneta s-a ridicat în picioare şi i-a ars o palmă cu putere, de a răsunat tot barul. Radu a căpătat brusc bujori în obrăjorul drept. Fata a început să zbiere ca din gură de şarpe: „Perversu' dracului! Să ne faci pe noi lesbience, labagiule! Ai tupeu, porcu' dracului, opsedatule! Te bat de te caci pe tine".

Conflictul s-a stins după ce barmanul şi unul dintre chelneri l-au luat de aripi pe prietenul meu şi l-au scos afară. Eu nu am zis nici pâs. Am plătit şi am ieşit şi eu din cârciumă. Lângă poartă stătea Radu cu o mutră destul de năucă, de maidanez dezorientat. Am plecat spre staţia de autobuz. Drept consolare, i-am spus: „Nu păreau lesbiene, ţi-am zis. Se poate totuşi ca domnul general să fi avut parţial dreptate. La cât de tare te-a articulat bruneta, e posibil să fie măcar sadică".

ŞOGORI

Pe Tania am cunoscut-o acum vreo doi ani, pe net. Era din Tulcea, asistentă medicală la un cabinet ginecologic, măritată. După îndelungi conversaţii pe messenger, m-a anunţat că vine în Bucureşti să mă cunoască.

Lucram de puţin timp la *Jurnalul Naţional,* făceam exces de zel, aşa că stăteam o groază de timp prin redacţie. Am primit-o pe Tania chiar la muncă. Era mică de statură, cu sâni mari şi ochi verzi. Mi s-a părut „bunuţă", avea ceva care mă atrăgea sexual. Fiindcă şefa mea din perioada aceea lipsea, a trebuit să mă duc în locul ei la şedinţa de sumar. Ca să nu se plictisească (uite că mă autodenunţ că posedam la muncă substanţe interzise) am scos dintr-un dulap o sticlă în care mai erau 200 de mililitri de coniac şi i-am întins-o. În timpul şedinţei, la un moment dat a băgat un cap pe uşă colegul Vlad, care m-a chemat şi mi-a zis sec: „Vezi că paraşuta aia pe care ai adus-o vrea să-mi sugă p..."

M-am întors în birou şi am văzut-o pe Tania uşor roşie la faţă, iar sticla de coniac goală. I-am zis, fără să pomenesc ce mi se comunicase, că e cazul să mergem spre casă.

Metroul

Până la lift s-a ținut bine pe picioare. După aia, mi-am dat seama că nu mai văzusem pe nimeni să se facă în halul ăla din 200 de coniac. Ajunși jos, a pus capul ca o păsărică la pieptul meu și a început să vomeze. În dreptul soclului statuii lui Lenin a făcut poc. Se strânsese lume ca la urs. Un ins cu geacă de badiguard, plin de voioșie, m-a întrebat dacă am bătut-o, că, nu de alta, și el își bate nevasta de-i sună apa-n cap. Normal, niciun taximetrist nu a vrut să ne ia: „Uitați ce a făcut pe dumneavoastră, nu vrem la fel și-n mașină". Mi s-a părut că salvarea poate veni de la un coleg de la *România Liberă,* care trecea cu mașina proprie pe lângă mine. Prietenul de la concurență s-a uitat lung la Tania întinsă pe jos și mi-a spus înainte să accelereze: „Nu cred că vrea cu mașina... Din câte văd, caută metroul".

Până la urmă, mi-am convins un prieten cu un amărât de Tico să vină să mă ia. Am ajuns la amic acasă, de unde trebuia oricum să iau în aceeași seară un dosar care-mi trebuia la o anchetă. Trezită oarecum după hurducăturile din mașină, la Marian acasă Tania a început să gângurească „vreau sex, vreau sex". Numai că voia cu amândoi deodată. L-am luat pe Marian de o aripă, i-am îndesat 100 de mii în buzunar și i-am zis „Du-te să-ți verifici mailu'". L-am dat afară din propria casă, unde avea internet, și am încercat să o potolesc pe Tania. În urma actului sexual femeia își revenise complet, părea chiar rușinată. Mi-a spus că a fugit de acasă, de la soțul Mihai și dacă o pot găzdui câteva zile. Am acceptat după ce mi-a promis că nu o să mai bea. S-a ținut de promisiune vreme de vreo două ore. După ce m-am schimbat, la mine acasă, mi-am adus aminte că fusesem invitat la inaugurarea unui club. Văzându-mă cu niște prieteni, acolo, nu am fost atent când Tania a luat-o iar pe ulei. Când mi-am dat seama era prea târziu: se apucase să facă striptease și să-i tragă pe niște cetățeni de prohab. Am luat-o cu greu de acolo. Odată ajunsă la mine acasă a adormit buștean.

Soluția

Toată noaptea am stat și m-am gândit cum pot să scap. Până la urmă am luat o decizie eroică. I-am căutat în telefon și am găsit numărul lui Mihai. L-am sunat și i-am zis jenat că mama copiilor lui a aterizat la mine și că ar fi cazul să vină să o ridice. Am încasat stoic câteva înjurături, apoi mi-a zis că vine a doua zi în București. Am hotărât să ne vedem la o cârciumă de lângă casa mea. Mă așteptam să sară la bătaie,

așa că am mobilizat doi prieteni solizi, care să stea discret la o masă de vizavi. Mihai a apărut, punctual. Tania nu știa nimic, s-a făcut verde-mov când l-a văzut. În loc să-mi cârpească una, Mihai a început să-mi spună că doamna lui e o curvă jegoasă, că fuge frecvent de acasă, că nu mai știe ce să facă. Dar că nu-i vine să divorțeze din cauza celor doi copii. După trei beri eram chiar amici. Le-am dat de înțeles băieților că pot pleca. Fiindcă era specialist în IT, Mihai chiar a trecut pe la mine să-mi repare calculatorul. În cele din urmă și-a încărcat mândrețea de consoartă în mașină și au plecat spre Tulcea. Pe ea nu am mai văzut-o de atunci. Cu el, în schimb, am rămas amic, când are drum prin București ne vedem. Îmi povestește, trist, cu cine mai fuge de acasă Tania și pe unde trebuie să mai ajungă să o recupereze. Ultima oară a trebuit să bată drumul până la Cluj. Regreta timpurile când doamna își găsea amanți mai aproape de casă.

O FĂCLIE DE PAŞTI

Inițial mă gândisem să scriu ceva legat de Crăciun. Dar în decembrie, în general, hibernez, așa că, scormonindu-mi memoria, am constatat că nu mi s-a întâmplat nimic eroticoremarcabil sub vreun brad împodobit. Nefiind zoofil, nici măcar nu am avut fantezii erotice cu renul Rudolf. Gândindumă ce să mai scriu, am ajuns din sărbătoare-n sărbătoare la o istorie petrecută de Paște, în anul de grație 1997.

Eram student și mă credeam teribil de interesant că aveam plete și un cercel mare, de fapt un inel de perdea amplasat în urechea stângă. Înainte de înviere serbasem faptul că postisem în Vinerea Mare, cu niște colegi. Dădusem iama în vinul adus de acasă de Ică, un amic de prin Vrancea. Ne hotărâsem să mergem cu toată gașca la Biserica Silvestru, unde se adunau snobii Bucureștiului să-l asculte pe răposatul părinte Galeriu, pe atunci un duhovnic în mare vogă. Când am ajuns în fața bisericii, pe la doișpe fără ceva, eram cu toți amețiți curățel, de la băut pe stomacul gol. Andrei, un alt prieten, a obținut o mare victorie atunci când a reușit să se

bălăbănească până în interiorul lăcașului de cult și să vină înapoi cu multe lumânări.

Foc!

Părintele Galeriu ne-a chemat să luăm lumină, am aprins lumânarea și am adoptat un aer pios. La un moment dat, cineva din spate mi-a ars un cot și mi-a zis: „Uite-l pe moș Rațiu!” (da, mai trăia săracul Ion Rațiu). M-am întors brusc, dar nu am apucat să văd dacă era sau nu țărănistul acolo. Din dreapta mea au apărut flăcări și s-a auzit un muget. Din greșeală, la înghesuială, dădusem foc cu lumânarea părului teribil de lung al unei fete înalte. Bănuiesc că era și dată cu fixativ, fiindcă a ars repede. Când am reușit să o sting, arăta ca o ciumăfaie. După ce și-a revenit din șoc, și-a scos o oglindă din poșetă și a devenit stacojie la față. În timp ce bălmăjeam un fel de scuze mi-a ars două palme și a zbierat: „Nenorocitule! Aveam cel mai frumos păr din lume! Nu o să te iert niciodată!” Lumea din jur ne făcea „șssssst”, așa că am continuat să îmi cer iertare pe un ton jos. Mă trezisem brusc din pileală în urma incidentului. Când lumea începuse să plece, simțindu-mă vinovat, am invitat-o împreună cu cele două fete cu care venise la înviere să meargă cu noi la clubul din apropiere unde rezervasem două mese. Mă simțeam dator pentru pletele pârlite și m-am oferit să le fac cinste cu tot ce le vrea inimioara. Incendiata a spus inițial nu, dar a cedat insistențelor celorlalte două, care erau chitite pe distracție gratis.

Samson

La cârciumă, victima s-a mai calmat. Le-am luat tuturor fetelor Campari Orange destul de scump și am aflat că pe proaspăta tunsă (sau epilată) o cheamă Cristina și că e studentă la Sociologie în anul trei. Am făcut frumos pe lângă ea și am avut grijă să nu mă îmbăt la loc până pe la vreo patru de dimineață. I-am povestit chestii care mi se păreau haioase și am reușit să o fac să râdă de câteva ori. Înainte să plecăm eram în relații ceva mai mult decât urbane, fiindcă ne pupasem de câteva ori. Am îndrăznit să fac un pas suplimentar și am rugat-o să vină la mine acasă, să mai „vorbim”. Mă așteptam la un refuz, dar a zis da, pretextând că e greu de găsit un taxi la ora aceea și ea locuiește tocmai în Rahova. Am plecat ținându-ne de mână, pe jos. În stația mea de domiciliu lucrurile au decurs domol-firesc. După ce am ciocnit ouă roșii ne-am îmbrățișat și am aterizat în pat. Avea

niște țâțe tari și cărnoase, de care-mi aduc aminte cu plăcere și acum. La sfârșit m-a complimentat că-s bun la pat, ba chiar că a avut două orgasme la rând. Mă simțeam mândru. Obosit după atâtea aiureli petrecute într-un timp scurt am început să sforăi cu un sentiment de mulțumire sufletească.

De dimineață m-am trezit buimac și singur în pat. Ușa de la intrare era larg deschisă, dar spre norocul meu și hoții aveau liber de Paște. Am încuiat, am dat din umeri și am vrut să mă bag la loc sub pătură. Odată intrat în pat mi-am dat seama că-s înconjurat de multe ghemotoace de păr lung și blond, în mod cert ale mele. Pe pernă era un bilet pe care scria: „Ţi-am spus că nu te iert!"

Am fugit la baie să mă uit în oglindă. Podoaba mea capilară arăta ca o haină cu petice și găuri. Era un dezastru. A trebuit să mă rad în cap și multă vreme am arătat ca o p..a cu urechi. Mi-am mințit prietenii că m-am tuns zero ca să-mi îndesesc părul. Pe Dalila mea nu am mai revăzut-o de atunci.

JOINT-UL AFRICAN

Vara asta am reușit să ajung la Amsterdam. Bineînțeles, am trecut prin „Cartierul Roșu", care seamănă foarte bine cu un muzeu. Curve care seamănă cu niște antichități sunt înșirate în vitrinele plasate, culmea, în jurul unei catedrale. Poți să vezi babe, grase, strâmbe, echipate în latex, care se scălămbăie erotic în spatele geamurilor, doar-doar or prinde vreun cetățean să le dea cincizeci de euro pe un „scurt". Cum nu aveam bani de spânzurat aiurea, nu am servit așa ceva, dar un amic care îndrăznise mi-a povestit că s-a simțit ca la Nufărul, fiindcă a fost uns cu tot felul de prafuri, dat cu dezinfectante și i s-au pus nu mai puțin de trei prezervative. Când a vrut să sărute „fata", o negresă cât malul, a primit un cot în gură și, după ton, o înjurătură în olandeză.

În afară de producătoare, prin Red District mai găsești zeci de sex-shop-uri, cinematografe porno, peep-show-uri și, nu în ultimul rând, multe coffee-shop-uri, un fel de cârciumi unde te poți droga absolut legal.

Fum

Am vrut să văd și eu, pentru prima oară în viață, cum e să tragi o marijuana. Am intrat într-un stabiliment și mi-am dat seama de ce se cheamă coffee-shop. Legislația olandeză nu dă voie să se amestece drogurile cu băuturile alcoolice, așa că la un drog distins nu poți să te dregi decât cu o cafeluță sau un suculean, maximum o apă plată cu lămâie. Înăuntru, mi s-

a părut că am nimerit la un colocviu științific. Diverși domni la costum, cu aer de brokeri și doctori în economie, se uitau pe laptopuri sau ziare cu cotații bursiere în timp ce mestecau ciuperci halucinogene sau trăgeau cu nesaț din diverse țigări pe care și le rulau manual. Doar mai târziu au animat atmosfera niște italieni veniți ușor pilițți din altă parte, care râdeau zgomotos și se agitau, tulburând liniștea plină de fum gros și aromat. Uitându-mă pe lista de prețuri, am constatat că e mult mai ieftin să te droghezi decât să te îmbeți la Amsterdam. Un gram de „iarbă" costă doar cinci euro, în timp ce o bere normală la jumătate de litru poate ajunge la șase. M-am uitat la mercurialul scris cu litere groase, atârnat deasupra barului, și am văzut că iarba era categorisită în funcție de țara de proveniență. Poți să-ți iei „afgan", „nepalez", „thailandez", „cocktail haitian" sau categoria „super plom", despre care nu am înțeles prea bine cu ce se mănâncă. Produsele se livrează în pungulițe cu etichetă, care conțin un gram de drog.

Limba

Mi-am făcut curaj și m-am îndreptat spre bar. În spatele tejghelei stătea o negresă cu trăsături frumoase, nu avea nasul borcănat și nici buzele supradimensionate. Mi-am luat inima-n dinți și i-am spus că nu m-am mai drogat până acum și aș vrea să încerc ceva mai slab, așa, ca pentru amatori. Mi-a spus, pe o engleză acceptabilă, că o cheamă Augusta și a început să-mi facă o apologie a drogurilor ușoare, cum că sunt foarte relaxante după ce te întorci de la muncă, ba chiar că unele dau erecții formidabile. A scos mai multe pungulițe, mi le-a arătat și până la urmă a concluzionat că ar fi nimerit să încerc o țigară făcută cu „afgan", care doar amețește ușurel. A desfăcut o doză din care a scos ceva de consistența și culoarea unui baton de ciocolată. După ce l-a încălzit cu bricheta a început să-l fărâmițeze pe o bucată de staniol, bine întinsă. Apoi, mi-a cerut o țigară normală din care a scos o parte din tutun, pe care a amestecat-o cu hașișul. Mi-a întins ce rezultase pe bucata de poleială și a împins spre mine o foiță de țigară. I-am spus că nu știu să rulez țigări și am rugat-o pe ea să mă ajute. Pe principiul „ce pot face două mâini dibace" a aranjat frumos foița, apoi a scos o limbă lungă cu care a lins lipiciul de pe margine, ca și cum ar fi făcut o felație. A spus: „You will smoke an Afghan cocktail combined with an African cocktail". Mi-a plăcut așa de tare faza, că i-am zis că aș prefera cocktail-ul african separat. Imperturbabilă, mi-a răspuns că în particular ea costă

patruzeci de euro și că putem merge într-o cămăruță din spatele barului, după ce îl roagă pe paznicul de la intrare să-i țină locul. M-am căutat în buzunare, mai aveam fix patruzeci și cinci de euro și treizeci de cenți. Mai îmi trebuiau și bani de autobuz ca să ajung la hotel. Am cugetat o clipă, după care am spus că aș renunța la joint, dacă am merge în spate. Am intrat pe o ușă mică spre o cămăruță cu un pat mic, unde am petrecut o oră absolut satisfăcătoare. După asta, am plecat, gândindu-mă pe drum cum am reușit, pe motiv de negresă, să ratez prima ocazie de a mă droga din viața mea.

GUMA DE MESTECAT

Pe Bonnie o cunoscusem la București, acum câțiva ani. Era o scoțiancă brunetă, cu ochi verzi, destul de căloasă, dar simpatică. Venise în România să facă o lucrare de masterat despre cauzele migrației esticilor în Marea Britanie. Trebuia să stea pe la noi vreo trei săptămâni, timp în care să facă rost de tot felul de date statistice despre nivelul de trai al românilor, și un amic din mediul universitar mă rugase să o ajut făcându-i legătura cu tot felul de autorități. Am început colaborarea printr-un turneu de cârciumi și terase, în timpul căruia îi explicam în engleză de ce fug conaționalii mei să muncească, să cerșească și să ciordească în țări mai ortomane din vestul Europei. Mă ungea pe suflet faptul că înregistra cu un reportofon bălăriile care-mi ieșeau pe gură, mă simțeam important. Am constatat că nu are simțul umorului fiindcă lua în serios tot ce ziceam, chiar și atunci când încercam să fac glumițe.

Ştiință și tehnică

Berea românească i se părea gustoasă, așa că, după trei ore de discutat probleme științifice, s-a destins și s-a apucat să-mi povestească despre ea. Avusese un prieten polonez, student la Edinburgh, unde stătea și ea, care o dezamăgise îngrozitor. Cu toate că îi mânca banii, pe motiv că e un estic pauper și se înșurubase la ea acasă, o înșelase pe toate drumurile și apoi o părăsise pentru o doamnă între două vârste, care avea jacuzzi și două mașini. I-am spus că nu toți esticii suntem la fel și, ca să-i dovedesc, i-am cumpărat flori de la o negustorească ambulantă și am refuzat, la locația unde ne aflam, să mai plătim nemțește. Se pare că gestul meu i s-a părut de-a dreptul cavaleresc, fiindcă mi-a acceptat avansurile făcute destul de pe față și a fost de acord să vină la mine acasă, să-i arăt reportajele mele despre țigani nomazi. În

noaptea aceea mi-am delectat vecinii, care mi-au bătut în calorifer, cu niște zbierete guturale de-a dreptul anglofone, fiindcă, printre gemete, mai scotea și câte un „Yeeees” și „Fuck meeee!!!” Simțindu-mă obligat să duc ospitalitatea românească până la capăt, în restul timpului pe care-l mai avea de petrecut la noi nu numai că am mai prihănit-o de câteva ori, ba chiar m-am agitat să-i fac rost de tot ce-i trebuia pentru master. Când am condus-o la Otopeni eram în relații foarte bune și stabilisem să mai vorbim pe net sau la telefon.

Ciorba

Vreme de doi ani nu ne-am mai văzut, dar am vorbit relativ regulat prin mail. Mi-a povestit ce necazuri a avut cu români, bulgari și alte naționalități, în timp ce îi studia pe emigranți pe teritoriul Marii Britanii. Rămăsese fără telefon și reportofon de câteva ori, unii îi ceruseră bani, alții i-au spus niște gogomănii așa de mari că profesorul coordonator i-a dat cu ele-n cap.

După ceva vreme, mi s-a ivit prilejul să vizitez Scoția, pe baza unor treburi de „turism instituțional”. Normal, mi-am anunțat din vreme amica despre asta, i-am spus când o să aterizez pe aeroportul din Edinburgh.

M-a așteptat la aeroport și a părut bucuroasă că mă vede. Eram „esticul ei de calitate”. M-a invitat la ea acasă și eu am fost bucuros că puteam să bag în buzunar banii de hotel, deloc puțini pentru un amărât de ziarist din România. În cele patru seri, cât a ținut conferința la care eram invitat, mi-a arătat cetatea medievală, m-a plimbat prin cârciumi unde se făceau bolovani oameni cu kilt-uri, mi-a făcut cunoștință cu diverși „academici” locali, fiindcă ajunsese să lucreze la universitatea de acolo. Trebuia să plec spre România într-o duminică. O invitasem sâmbătă seara, de adio, în oraș, la cină. Toate terasele și restaurantele din centrul istoric erau pline ochi, atât cu turiști, cât și cu localnici, era îngrozitor de aglomerat. După ce ne-am învârtit cam o oră într-un fel de Lipscani scoțian, am reușit, în sfârșit, să prindem o masă liberă. Am dat comanda, eu am vrut un cotlet cu cartofi prăjiți, iar ea o ciorbă specialitate locală, care semăna cu cea de burtă de la noi. După ce a dus cu aplicație de mai multe ori lingura la gură, am văzut că dintr-o dată se face verde. A scuipat în palmă o gumă, gata mestecată. S-a apucat să facă un scandal îngrozitor. În trei secunde, în jurul nostru roiau vreo patru chelneri care nu mai știau cum să o calmeze. A apărut și un burtos cu fustă, probabil patronul. Când Bonnie a luat o pauză fiindcă obosise, șeful stabilimentului a început

să-și ceară scuze foarte patetic, a spus că totul e din partea casei, a răsărit imediat o altă ciorbă, ba chiar o sticlă de whisky de treizeci de ani. Aveau doar pretenția să nu depunem reclamație. Am plecat luând și recipientul cu alcool vechi. Pe drum, am glumit spunându-i să cumpărăm niște gumă pe care să o plasăm într-o ciorbă în altă parte, ca să ne scoatem și berile. Fiindcă nu avea umor, m-a făcut român pomanagiu. Nu am făcut dragoste în seara aia și n-a mai răspuns la mailuri după ce am aterizat acasă.

«Pe Doinița o știam încă din adolescență, când locuiam în același cartier. Aveam cam aceeași vârstă. Pe vremuri, fusese o puștoaică destul de năbădăioasă. Nu ezita să se culce aiurea cu tot felul de oameni, în urma chefurilor de prin proximitate, fuma și bea. Avusesem un episod amoros petrecut într-o dimineață, după ziua unui băiat din cartier. Când aveam vreo nouăsprezece ani, s-a mutat din zonă și o lungă perioadă nu am mai știut nimic despre ea.»

Toma Roman Jr.

«Așa cum Ion Creangă călca de mic a popă și junele Toma Roman și-a purtat o vreme în ranița de publicist bastonul de prozator. M-am trezit acum în fericita situație când un ofițer sub acoperire al prozei românești își dezvăluie singur gradul.»

Mircea Dinescu

Toma Roman Jr. s-a născut pe 3 august 1975 în București. Absolvent și doctor în istorie, a debutat cu poezie la 14 ani. În prezent este ziarist la *Jurnalul Național.* În 2008 a publicat volumul *Ceaușescu văzut de aproape*, un portret din interviuri al ultimului dictator comunist din România.

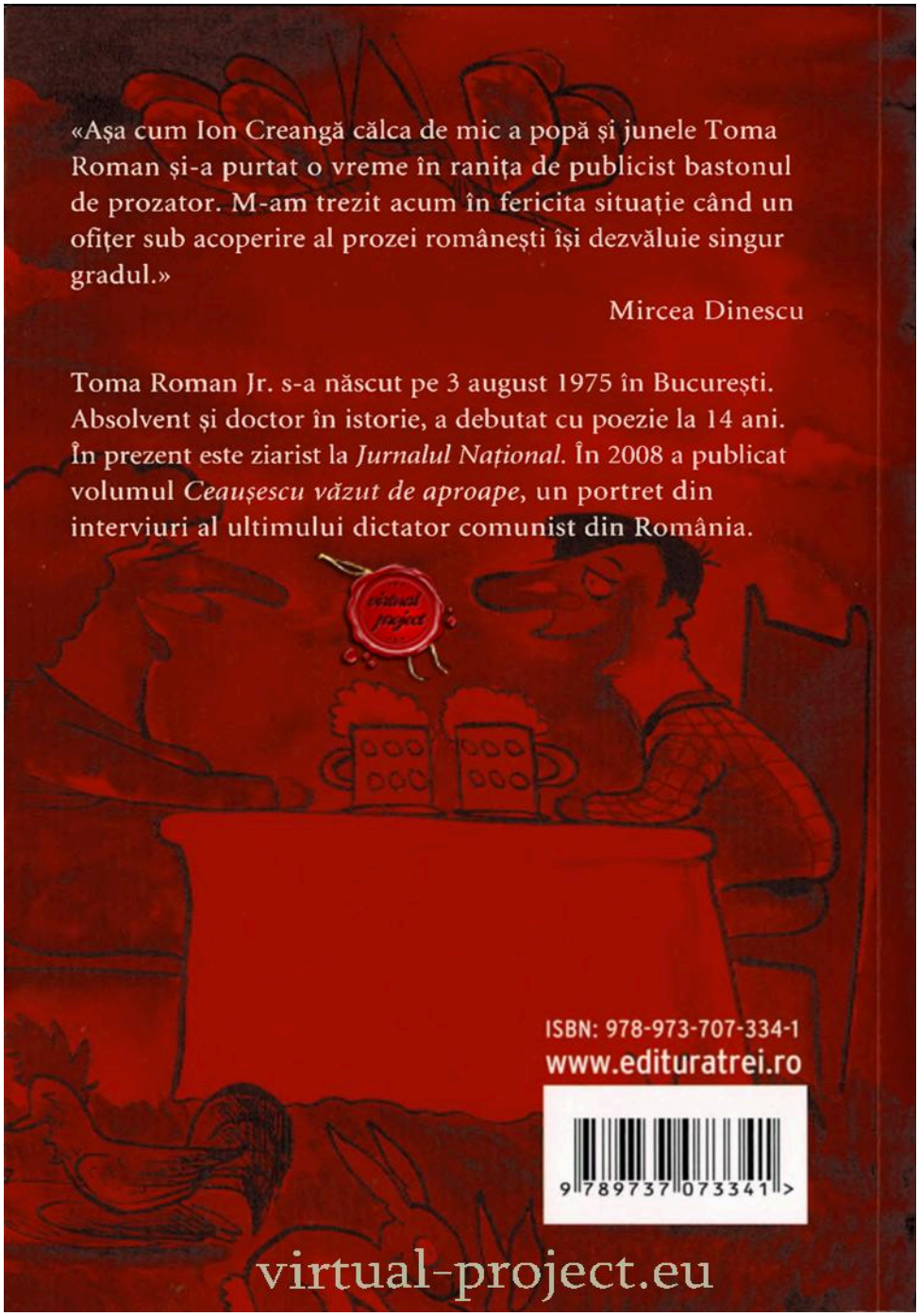
«Așa cum Ion Creangă călca de mic a popă și junele Toma Roman și-a purtat o vreme în raniță de publicist bastonul de prozator. M-am trezit acum în fericita situație când un ofițer sub acoperire al prozei românești își dezvăluie singur gradul.»
Mircea Dinescu
Toma Roman Jr. s-a născut pe 3 august 1975 în București. Absolvent și doctor în istorie, a debutat cu poezie la 14 ani. În prezent este ziarist la *Jurnalul Național*. În 2008 a publicat volumul *Ceaușescu văzut de aproape*, un portret din interviuri al ultimului dictator comunist din România.
ISBN: 978-973-707-334-1
www.edituratrei.ro
9 789737 073341
virtual-project.eu

Table of Contents

OMUL CARE ADUCE PIPI
ȘI NEMȚII ZBIARĂ, NU'I AȘA?
ORIENTALISTUL
ELECTORALĂ
ÎNTRE DOUĂ FLORĂRESE, PLOUĂ!
VICTIMA PROPRIILOR CONVINGERI
VĂRUL LUI SALAM
ȘI P'ASTA
ÎNTRE ȘUNCI
EVANGHELIA DUPĂ TANȚA
EROUL NECUNOSCUT
EPILATOAREA OCULTISTĂ
DOAMNA JANDARM
DINTELE
DIN MINE-N LAC
DESPRE HEGIEL
DE CE NU CRED ÎN PARANORMAL
CUM AM FOST SADIC
COVORUL
CONVERTITĂ LA ISLAM
CONFLICT DIPLOMATIC, FĂ!
COMPASIUNE RECIPROCĂ
COCU-N FLĂCĂRI
CHILOȚII ALTUI CETĂȚEAN
BUN LA TOATE
BULĂNIT CĂLĂTOAREA
BONU' DE MASĂ
BĂTAIA DE SERVUS
SEMNIFICAȚIA BILETULUI
AM FOST RETROMAN
AM FOST „DAN PAVEL"
UNITĂȚI DI TRANSPORT
LIMBA DE LEMN
MITUL FEMEII SAINT BERNARD
O FLOARE
PRINTRE PATRIOȚI
PENSIA DE GRAVIDITATE
CUM MI-AM PIERDUT „POLENU' FECIORIEI"
PRINTRE PICIOARE
RĂVĂȘITUL OII
RELAȚIA MEA CULINARĂ
SOLIDARITATE NAȚIONALĂ

SOSIT MORT
TELEPORTAREA
TRANDAFIRUL PORTOCALIU
GERONTOFILIA BATE PUȘCĂRIA
GÂLMA LUI GICĂ
FIDELITATE
FIRE DE PĂR
FUCK-IRA
JENY, UN CADOU DE FATĂ
AL NAIBII MOTAN
ACEEAȘI MUZICĂ
A PATRA DIMENSIUNE
TIBERIU INTERACTIVUL
TAXIMETRISTUL RATAT
TAXA DE DELFIN
SVENSKA
SULTANA-N CAP
SORA INFRACTORULUI
GIPIESU
REGINA CAMERUNULUI
REFERATE CONTRA SEX
PALMA „LESBIENEI”
ȘOGORI
O FĂCLIE DE PAȘTI
JOINT-UL AFRICAN
GUMA DE MESTECAT

Table of Contents

OMUL CARE ADUCE PIPI 4
ŞI NEMŢII ZBIARĂ, NU'I AŞA? 7
ORIENTALISTUL 8
ELECTORALĂ 11
ÎNTRE DOUĂ FLORĂRESE, PLOUĂ! 13
VICTIMA PROPRIILOR CONVINGERI 16
VĂRUL LUI SALAM 18
ŞI P'ASTA 21
ÎNTRE ŞUNCI 23
EVANGHELIA DUPĂ TANŢA 25
EROUL NECUNOSCUT 27
EPILATOAREA OCULTISTĂ 29
DOAMNA JANDARM 31
DINTELE 33
DIN MINE-N LAC 36
DESPRE HEGIEL 38
DE CE NU CRED ÎN PARANORMAL 40
CUM AM FOST SADIC 42
COVORUL 44
CONVERTITĂ LA ISLAM 45
CONFLICT DIPLOMATIC, FĂ! 48
COMPASIUNE RECIPROCĂ 50
COCU-N FLĂCĂRI 52
CHILOŢII ALTUI CETĂŢEAN 54
BUN LA TOATE 56
BULĂNIT CĂLĂTOAREA 58
BONU' DE MASĂ 60

BĂTAIA DE SERVUS 61
SEMNIFICAŢIA BILETULUI 63
AM FOST RETROMAN 65
AM FOST „DAN PAVEL” 67
UNITĂŢI DI TRANSPORT 69
LIMBA DE LEMN 71
MITUL FEMEII SAINT BERNARD 73
O FLOARE 75
PRINTRE PATRIOŢI 77
PENSIA DE GRAVIDITATE 79
CUM MI-AM PIERDUT „POLENU’ FECIORIEI” 81
PRINTRE PICIOARE 83
RĂVĂŞITUL OII 85
RELAŢIA MEA CULINARĂ 88
SOLIDARITATE NAŢIONALĂ 90
SOSIT MORT 93
TELEPORTAREA 96
TRANDAFIRUL PORTOCALIU 98
GERONTOFILIA BATE PUŞCĂRIA 100
GÂLMA LUI GICĂ 104
FIDELITATE 106
FIRE DE PĂR 108
FUCK-IRA 110
JENY, UN CADOU DE FATĂ 111
AL NAIBII MOTAN 114
ACEEAŞI MUZICĂ 117
A PATRA DIMENSIUNE 119
TIBERIU INTERACTIVUL 121
TAXIMETRISTUL RATAT 123
TAXA DE DELFIN 126

SVENSKA 128
SULTANA-N CAP 130
SORA INFRACTORULUI 132
GIPIESU 135
REGINA CAMERUNULUI 137
REFERATE CONTRA SEX 140
PALMA „LESBIENEI” 142
ŞOGORI 144
O FĂCLIE DE PAŞTI 147
JOINT-UL AFRICAN 149
GUMA DE MESTECAT 151